

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
(ACCURATE EXPRESSA)
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS



STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C L X X I X

88296

ID89

v.1

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

March 23, 1925.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A.

I

I

P

spat
tam
ne
fing
om
Ga
obl
me
aet
bir
ell
gu
in
u
p
a
d
&
I
e
C

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus & Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios trans-eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samofatenfis, cognomento blasphemus, five maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis & sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Traiani Caesaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non fatis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque infectatur, ipsum Christum contumeliose incescit, scelestus ille. Quare & rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea confectum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*. *Lucianus* factum. Fuit autem Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. *Plinius* & *Stephanus*.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*. *Luciani* vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samofatenfis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentiri, qui aggressi haecenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, *Luciani* nostri vitam texuerunt. *Suidas*, qui ex an-

tiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut viam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igitur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse defineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist.* § 24 τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisset. *I. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec. L. IV*, p. 485, eandem hanc vitam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Q. Hist.* l. d. Item in *Scythia* ad fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμεῖς. In *Revivisc.* § 19: πατρὶς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen iam *Λυκίος* efferrī, iam *Λυκιανός*.

² Traiani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum *Vossium II*, 25 de *Hist. Gr.* Immo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Dissert.

³ An fato) Quid dubitemus? ipse causam refert, in *Somn.* § 3 seq. quod scū-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis ¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caufidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notefceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam ² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam ³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam ⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caufidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam* & *Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gessi) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: *ὅς οὐδ' ἐν ὀφελος*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat ¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi ² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse ³ arbitrantur,

ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγῃ τῶν ὁρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensu assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Demonastem, Philosophiae non

unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinentia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῖκος, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & fastus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus). Scholiastes Graecus ad *Mort. Peregr.* § 13: Οἷα ληρεῖς, ὧ κατάρτε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-

supposititiorum pravitare decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec favorior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio 3,

πρὸς Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Mo- sen & Iosephum scomma- ta iacere videatur, sed Scho- liaften fugisse rationem, ut editor bene observavit. Ad- ditque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Io. Phil. Treunerus in Diff. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

1 A canibus lacer.) *Suidas* in Λουκ. nimirum sole- mne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata impro- bassent. Confer, quae de Epi- curo idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

2 Podagra) Podagra la- borasse Lucianum, colligi- tur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrip- pinum Pafonium refert Sto- baeus solitum, rerum, quae ipsi adversae accidissent, en- comia componere, si qui- dem febriret, febris, si no- taretur infamia, infamiae, si

exsularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

3 Superstiti — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Lucia- ni Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea refe- rens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. interce- dat spatium annorum am- plius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima se- cunda inscribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ —. Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel ne- pos fuerit (quos avorum no- mine frequentius, quam pa- rentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ul- la eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam fi- lium quidem non fuisse, cer- tos nos facit temporum ra- tio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & ho- minibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse te- statur Lib. 13 de errore in salu- tatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *σκαπτικά* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, *ib.* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum speculantia excerpere; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error dium Iulianum, pro altero
forfan inde natus, quod longe posteriore acceperit fe-
Chronologos consulens, Di- finans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dextrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comitorum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentavit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιάρων, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrini* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*, *Pario Hellepontio* oppido oriundum, de quo *Gellius* alique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub *Antonino Vero* designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de *Philopatr.* notaeque eiusdem & *Solani Fabricii* ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe *Ethnicos* coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, *Atheniensium* exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed *Epicureorum* fatalem necessitatem, omni metu *Deorum* sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspice nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos *Parcarum* vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnât. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger*. plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiiçiet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subfannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem. & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumanî asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitus & dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur; ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, terfis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deferuerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeum convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in *DEMONACTE* persequitur. Lucii transmutationem in *ASINO*: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalirii filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in *NERONE*. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de *MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIIUM*: de Soloecismo, in *PSEUDOSOPHISTA*: de dictionis apophradis proprietate, in *PSEUDOLOGISTA*: de oratione affectata, in *LEXIPHANE*.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur *DISSERTATIO CUM HESIO*. In *TRAGOPODAGRA* & *OCYPO* dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem *BACCHUS*,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

. Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae in primis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae per longa & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS five *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae focietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate cenferi, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitori exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, fervilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO f. *Asino*.

Omnium vitam eorundem iudicum sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & furculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura, philosophiam summo desiderio sint profecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaao, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obtrektoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferrimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, *Amores* non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, --- sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaei.* Interim & mihi aequae ac Kustero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, coniicere licet, scriptum esse, ut Philosophis παιδεραστία exprobreter, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifesto pungit eodem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucratis, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad infectandos philosophos impulsam fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit Lucianus Marci Caesaris, ac belli Marcomannici ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε δὲδς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; sed Marcum δὲν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philosophi aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum Alexandro Pseudomante, tum sub Commodi Antonini philosophi filio. --- Meretur locum inter Historiae scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria.* ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum scriptores propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed Lucianum minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praestigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius Alexandrum oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & qui etiam Epicletum probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voss.* quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γόης, --- huic se eum prostituisse, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calaverit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἴας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo Σεδν vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate fit exortum, --- ea vero de re Lucianus tanquam*

sibi comperta & explorata, quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit, quod recte Marci. cum alibi, tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Us. & Praest. numism. p. 176. Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad Demonactis § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonactis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς δ' ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum fa-*

etus. Demonastis sua aetate philosophi vitam in literas retulit. atque eo in libro, ut perpaucis aliis, seriam operam consumpsit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctorem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius Hist. Gr. II, 15.* Diversus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit *Laërtius L. VI, Diog. [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιῇ εἰ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινῆτος ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίην αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]*

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in *Bibl. Gr.* eamque indicat Ienae prodisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuisssem, nonnihil inde delibasssem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. Fabric.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Differt. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Mileſium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaffenſem, Piſidium, alioſque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet historicum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur --- res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis, ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectat, ſed omnibus, & poſteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, ſe in alio opere oſtenſurum, prooemia quaedam Historiarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum § 52 ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas, promiſſum eius § 23, verbis *ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum ſcriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat idem, nihil vero de tempore, quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, (forſan quia difficile diiudicatu, Stoicufne

XXVIII DE AETATE, VITA

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro differuit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*.] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit *Lucianus* § 16, quod de idolothytis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurieo in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurieum *Seldenus* syntagm. 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem* T. X *Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto. clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci. quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium. in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus. teste Strab. L. 17,*

p. 745. Conf. Plutarch. in *Ant.* p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο διγρία φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀπορρήγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus. Ver. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Sillographus poeta, patria Phliasus, ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX, 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III, c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Sympotiacis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemsth. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV, p. 149: Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.

Philopatrin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diff. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falforum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaerent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequae indifferentem, vel aequae aversum a veritate prae-
bet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 b. anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem prodicionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspersionem sub Ptolem. Philadelpho, cum prodicione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem *ibid.* p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insipientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosorem, superque his

Baylius ita iudicat: Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.

At iustius, ingeniose Bayli, forsan obiiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. § 4*, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiuldem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in *Hist. Imperatorum T. II*, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. *Alex. f. Pseudomant. § 1 & 48.*) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subfannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

trahit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian. Pseud. c. 61*, *Phot. c. 128*, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist. c. 24.*) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond. § ult.*) & extrema senectute munus Graphiarum praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc. c. 5, 9 & 12.*) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura sigularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (*Baron. 171, § 7.*) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsitan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optarem id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar. 171, § 7.*)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Softrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voff. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*)

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli fatis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547 ed. Par. i. e. § 5* editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut ferviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit; quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum exultatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui. audire multa. & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & in primis historias, quae ipsius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομίδῃ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem; quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & *Glyconis* ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desit morte impostoris. --- Perit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellesponti, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sa-

crificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de *Luciano* singulare afferunt; sed *Suidam* fere solum sequuntur, vel *Bourdelotium*, a quo circa iter *Luciani* tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in *Lexico universali Historico-Geographico* haec referens, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caustidicus evadere studuit; sed

XXXVIII DE AETATE, VITA

cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauserit, *Iselinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. Phot. cod. 128, *Suidam.* *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hist. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ionf.* de Script. histor. philos. L. 3, c. 10, ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, iudicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius scriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; &, si Dialogus de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexerent Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum regem*, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*. non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*. non *Parthiae*. Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores iuniores, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμείον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4 f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας caufatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*. de *senibus*. οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. Ibid. suos de *Sileni* senectute iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*. *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert τηλικῶδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora filium convertens videretur κομιδῇ μετριακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, ibid. Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a iunioribus sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*. de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. ib. De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed maiorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδοναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ιδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. *ibid.* Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*. & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* κωμωδίας memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, ad saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mefori Alexandrini*.

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum vulgo appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo *Principum Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies expectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Luciano*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani nominis hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum metus*, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque studiosissimo*. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἡδὲ, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φα-
 σὶν ἐν τῇ σορῶ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt,
 quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat
 certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *pri-*
mam senectutis metam fuisset ingressus. Hoc an-
 no *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *mu-*
neribus Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proin-
 de *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffen-*
dis honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno
 paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem
 ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet
Hermotimum, quadragenarius, c. 13. Scripsit au-
 tem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut stu-
 dium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *prin-*
cipe indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* *anum*
philosopham appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid.*
Cass. c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet,
 quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoso-*
phatur, & *quaerit de clementia*, & *de animis*, & *de*
honesto & iusto, nec *sentit pro Republica*. Hunc ergo
 traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazome-*
nii, cuius *animam* pro arbitratu suo e corpore
 egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376
 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere il-
 lam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam
 non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*,
 sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut
 fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, maioremque
 natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, con-
 filio, ut personam senis *elementarii* sustineret,
 quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* fre-
 quentanti plusquam quinquagenario. Egit tum
 annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo
Marci in aetate discessit, ne illum videretur dedi-

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*. (*Hermot.* plane ad fin.) *τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὡς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μικρὲν μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν.* Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare cenfeo *Dialogum*, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post mortem *Veri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem IX* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *sequentem* annum *Cof.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Cof.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcefferetur *Commodus* ad *virilem togam* in *linite* recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσῃτος, *Somn.* p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accusf.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. *ib.* p. 344. Πρόσῃτος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat adolescentia. Notae hae in annum conveniunt aetatis 14^f₁, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit *Lucianus*. & peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhethorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*. *Candyn* indutus, nescius quo se verteret. *Bis Accusf.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. *Bis Accusat.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae 18^f₁₉. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient 22^f₂₃ 26^f₂₇ 30^f₃₁, *Christi* autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδόν ἔτῶν, ad philosophiam illum

hortatus fuerat πρεσβύτης quidem, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contemnit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno ²⁵/₂₆, *Christi* 160. Anno autem aetatis suae ²⁸/₂₉, *Christi* 163, in *Ionīa* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. fit Hist. de peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis ³¹/₃₂, *Christi* 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III, IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionīa*. p. 611. Πρώην in *Achaia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove- ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento fatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo luset tantum-

modo, & pro more suo cavillatus est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶν Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post *caedem Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphrodit*i sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, necdum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in Miscell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus; nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Ioanne Hudson Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis a vero aberrasse censeretur, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores saepe satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

I Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ροβήσαντας* *ve-*
Lucian. Vol. I.

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀνειροκριτικὰ* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Et si enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιῶν, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modestè excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere semper necesse est: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eo-que ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Ἀσκληπίου, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisset animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iactat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (*pag. 491*) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est. fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio*) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonteï cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2, p. 7.*) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag.*

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐκ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta fit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorant, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophonte uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienif-

fimi iudicantur? At alia sunt, quae impediunt, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (p. 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indicam de Alexandro Pseudo-Propheeta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo coniunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

fligator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (Σεὺς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui caufidicorum gregem deferuerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transferit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Thyanenf.* (*Alex. c. 5.*) *Arrianus*, (*Alex. c. 2.*) *Celsus*, (*ibid. c. 1*, & not. *Sol.* item *c. 17* & *21.*) *Cronius*, (de quo *Gesn. ad Peregr. c. 1.*) *Demonax*, *Epiëtetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon. c. 24.*) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex. c. 60.*) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobios* scripsit. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex. c. 30.*) *Sabinus*, (*Merc. Cond. 1*, & *pro merc. c. 15.*) *Sofstratus*; ut ceteros mittam ab *Ionsio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrium ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab *Epiëto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt. T. 2*, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (vid. *Themist. or. XII*, ut in *Menag. nott.* allegatur, vel *or. V*, p. 63 edit.

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe. & forte adhuc fupereſſe. qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc fupereſt. indicium praebent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogam inſipientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus fit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtiorē. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam *Cafaub.* obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoraret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionsius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionsius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γῆρα ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ πόνου οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum *Sedon* vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vin-
dice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homérica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticisimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an-
ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam il-
lam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano
ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lu-
cianus, quo paraftorum mores eo abfurdiore
proponeret, & quia affentatores plerique re vera
tales effe folent; qui etfi acutiores iocos etiam pro-
ferunt, tamen prae dicacitate non poffunt quin
& frigidos, etiamfi vel ingeniofiffimi effent. Conf.
Dial. Parafti fin. ubi fimilia abfurda tribuuntur
paraftis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeffum fuiffe, ex
Demon. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheifmum
eius deducunt. Sed ex ifto Luciani loco nihil aliud
conficias, quam eum philofophum fuiffe ecle-
fticum, ut hodie dicimus: quare Atheifmus eius
ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum
habitu deducendus foret, quem tamen ei non
impingendum idem *Tillem*. & *Hoogfttratanus* mo-
nent, quia atheifmum nufquam diferte profitea-
tur. Mihi tamen diu fufpectus fuit Atheifmi, tum
ex charaattere lasciviae, quem his miferis fere pro-
prium effe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laïque*
obfervat, aliique faepe monuerunt; tum ex ni-
mio omnia ridendi ftudio; tum quod & animae
immortalitatem rideat. Verum eft, non femper
fufficere, vitiorum tantum turpitudinem propo-
nere, nifi & virtutum laudem fubinde addas: nam
ut avaritiae fordes, ebrietatis deformitas, rixarum,
de rebus nauci vel incertis ftultitia, fimiliaque
fatis impugnantur, fola earum deformitate pro-
pofita; ita tamen impurorum amorum turpitudi-
non eodem modo fe erui ex iuvenum animis pa-
titur, nuda illorum imagine propofita, eaque re-
velando, quae natura ipfa tegi flagitat; quin ii

hic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretriticium* Vabiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodat, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiffet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui, licet nulli ſectae addiſtus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtuteſque amavit. (loca ex Indice peti poſſunt.)

Amor autem eius in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſequē impoſtores tantum traducere, diſerte ait *Piſc.* c. 15, ac virtutis amatorem ſe proſitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas eius patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet: at proferre non veretur, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſidicorum gregem reliquerit ob fraudeſ & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo: melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Iudaeorum ritus cum horum conſuſiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam Solan. ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eisdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sivilisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, fatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripserunt, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *προστασιας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia *pro*

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum : neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiiue meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) GRAECAE.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samofaten-
sis Opera omnia. Florentiae, sine typographo.
Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius
Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Phi-
lostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophista-
rum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Cal-
listrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. —
Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vo-
cat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi & alia mul-
ta Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica.
Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Phi-
lostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedi-
bus Aldi & Andreae Asulani Soceri, 1522 mense Octo-
bri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac
editione pleraeque posteriores, neglecta Florenti-
na, in non paucis locis meliore, ut observatum Io.
Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae.
— *Venetius*, 8. Iuntina, cum Indice copioso. II voll.
nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basilienfis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io.
Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basilienfis II*, quae a priore interdum recedit, ali-
quoties meliorem exhibet lectionem, frequentius
tamen prioris vitia auget.

Lucian. Vol. I.

e

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. *Moro* translata, & ab *Erasmo* recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit *Erasmus* (vertit autem admodum iuvenis, unde *Graecae* linguae ignoratione saepe peccare notavit *Palmerius*. vid. notas ad T. I ed. *Amst.* p. 474.) leguntur etiam Tomo primo *Erasmi* Operum *Basileae* olim, & hoc ipso tempore iterum *Amstelodami* recursorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Lufu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, *de Sacrificiis* & *de Astrologia*.
- 1517 *Venetius*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de *Asino*, *Philosophorum vitae*, *Scipio*, *Tyrannus*, *Scaphidium*, *Palinurus*, *Charon*, *Diogenes*, *Terpsion*, *Hercules*, *Virtus Dea*, in *Amorem*, *Timon*, de *Callumnia*, *laus Muscae*. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorem sessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basileae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani *Samosatensis* *Dialogi* duo *Charon* & *Tyrannus*, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, *Petro Mosellano* Protegenfi interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes *dialogi*, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. *Erasmo Roterodamo* interprete. *Pontico Virunio*. *Ottomaro Luscinio*. *Vitarum dein*, seu *philosophorum* auctio, *Luciani* *dialogus*, *Nycholao Beraldo* interprete. *Querela* item *virtutis*, e *Luciano Carolo aretino* traductus nuper *dialogus*.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugitis risus, scommata mixta iocis.
 Lufimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

- Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.
 1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.
 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum Micylum, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

*Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.
 Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.
 Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,
 Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.*

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543 Eadem *ibid.* fol.
 1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. *Parisiis*, ex officina Michaelis Vascosani, 1546 mense Ianuario.
 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

- 1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. Micylli, denique notae Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros ple-rosque annotatiunculae Io. Sambuci.
 1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco Tractatum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

- Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basiliae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa Reitzio.
- 1615 *Parisis*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro-
rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adiectae sunt eiusdem Bourdelotii, Theodori Mar-
cili, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletis-
simo. Lutetiae Paris. apud Iulianum Bertault. —
Elegans est haec editio, quam Bourdelotius ait se
emendasse collatis non modo editionibus, sed 2
MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Co-
dicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber
ad Luciani Timonem c. 1 negat se mirari satis pos-
se illius impudentiam, qui ausus sit posteris impo-
nere, professusque sit editionem hanc e MSS. Codd.
regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen
affert rationes sinistri huius iudicii. Idem Bourde-
lotius testatur, se novam Luciani versionem affe-
ctam habuisse.
- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera omnia in
duos Tomos divisa. Iohannes *Benedictus* Medicinae
Doctor, & in Salmurienfi Academia regia linguae
Graecae Professor, ex antiquis libris, locorumque
sensu emendavit: & Latinam versionem ita recogno-
vit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio
purissima, cum Indice locupletissimo. Salmurii, ex
typis Petri Piededii.
- *Basiliensis V*, quatuor voluminibus, apud Sebast.
Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.
- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. Luciani Samosatensis Ope-
ra, ex versione Ioannis Benedicti. Cum notis inte-
gris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemesnil,
Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieri, Io. Georg.
Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii,
& selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lu-
cianum ex Bibliotheca Isaaci Vossii. Amstel. ex ty-
pogr. P. & I. Blaeu, proft. ap. Wolfgang, Iansso-
nio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitiosis-

suma. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. Is. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaeii, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gesneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Cereras inde partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumptibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura I. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & satis incognitam dicit Sam. Engelius Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioannem Schottum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. More interpretibus. Venetiis, in aedibus

- Aldi & Andreae Afulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hिरund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyfid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro- Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobbii, id est, Longaevi, *Opsopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογία Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitae* Rhoeti. Argentinae. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Surgandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

- Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.
- 1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.
- 1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. Pernam T. II.
- 1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, s. Gallus dialogus Gr. & Lat. exstat in *Neandri* Opere scholastico.
- *Parisius*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae & Poëmata, Gr. & Lat.
- 1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica & privata.
- *Lipsiae*, 8. Luciani Samof. Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samosatani Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a Dethard *Horslio*.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellium*.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisius*, 4. Luciani his vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa *Clenardi* Inst. L. Gr. cum Ren. *Guillonii* Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum *Eustathio* de amoribus *Ismeniae* & *Ismenes* & *Parthenio* *Nicaeno* de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem.* Tragopodagra Gr. & Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In *Calp. Dornavii* Amphitheatro Sapien-
tiae Socraticae loco-seriae exstant Luciani Encomium
Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae &
adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, s. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tragopodagra a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictorum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisus*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisus*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisus*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloeicista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisus*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schudt.
- 1708 *Amsteladaemi*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine, Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Westenios.

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo Leedes &c. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Iensius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. Clavel.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemissit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. Gesnerus. *Ienae*, apud I. F. Bieleke.
- 1724 *Giesfæ*, 4. Macrobiani, sive de Longaevis tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. Maii, Prof. biennio ante per modum Diff. Acad. sub Maii praesidio propositus resp. Io. Herm. Benner.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. Leedes. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus selecti, quam poruit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. Gesnero. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lips.* apud Iacob. Schusterum. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Cebeis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. Hemsterhuis. *Amst.* ap. R. & I. Wetstenios & G. Smith.
- 1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. Schlaeger.
- 1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. Kent. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. Clarke & Io. Rivington; *Etonae*, apud Ios. Pote.
- 1762 *Lipsiae* & *Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum var. lectt. & notis Io. Adami Schier.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. *Hemsterhusii*. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublinae*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adspersit Io. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. *Seybold*.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν βίβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. *Floderi*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobianae & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Seybold*. Edit. II.
-

VERSIONES.

GERMANICAE.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersezt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem reperita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata saemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersezt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

GALLICAE.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. Française de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes*, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidèle*, ut legas in Menagianis pag. 329.

- 1674 Eadem *ibid.* 8.
 1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.
 1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

A N G L I C A E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickesio*.
 1684 *London*, 8. IV voll. Lucian's Works, by *Spence*.
 1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*).
 1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

I T A L I C A E.

- 1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.
 1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.
 1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Filosofo. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. *Venetia*, per Giovanne Padouano. Con figure.
 1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, Colombani.)

H I S P A N I C A E.

Hispanice nonnulla Luciani transtulerunt Franciscus de *Herrera* Maldonado & Ioannes de *Iarava*, teste Fabricio in *Bibl. Gr. Lib. IV*, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam; amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrediretur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veteri bibliopolae Wetstenii, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut studium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est Hemsterhusius) exorsam, detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlantii illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemsterh. pertraxerat omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vires sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetextens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinasset. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidisset nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditata emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Iacobo Wetstenio, eiusque socio ac fratre per affinitatem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eiusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdictum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissim; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensì absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxim. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiciendi, novam iniecere properanti moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haece. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praececellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in consicienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praefegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iudem aequae ac editiones in notis & variantibus Lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basilientem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constansem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita cacco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφεται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφεται. In Philop. c. 36, ἐπαντλοῦν bene Bas. 2, ubi ἐπαντλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omitendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvare potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitii typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basilensis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallem indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi suae imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitii certe hypotheticis ita suam purgavit

editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex MSS. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. Hemsterhusii, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero Marcellii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & cl. Gronovii notas inde exciperem, quam ut ex Graeco eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. Hemsterh. in eius marg. quaedam adpinnerat, quae de consulendo Dukero ad Thucyd. Davil. ad Cic. & L. Bos in Obs. Crit. monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex Brodaei miscell. quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo Luciani commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πῆτορδα monet, id esse a πᾶρχω, vel διαπαρῖς, a διαπερῖς, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae Fr. Guieti, ex quibus Aeg. Menagium sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae Guietus, quo defuncto forsitan nactus est exemplar Luciani, in cuius marginem Guietus breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim Guieti illae notulae aliquanto plures, quam quas Menagius dedit; & veterem fuisse po-

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in Miscell. novis Lipsi. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius natus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observati, ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maïi ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodigram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi ult. ex mente Solani dispecuimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renunciatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forsitan maclandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianis inferui omnia, reſectis tantum paucis excuſionibus ad Lucianum non plane ſpectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam ſubiectae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiā in ea iuventute, qua illas Leſt. conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per feſtinationem lapſo ignoſcet.

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere leſtorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto viſioſa, qui meri tantum errores typhotetarum eſſe apparebant, quaeque nec Sol. notarat, omittere ſatius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 30 habet πρίποδα pro τριποδα, vel cum in Abdic. c. 23 ſ. eadem ridicule exhibet ιατρῖς pro ιατροῖς. Alibi ovos pro μῶvos, ubi manifeſtum eſt μ tantum inter imprimendum excidiſſe, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31 τολμῶντων pro τολμώντων, & ſimilibus. Eſſi enim non ſum in eorum ſententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eoſque ad praefationem Luciani a ſummo literature P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coſleianae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavit; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate ſcripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi proſici, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adſcripſerit † Fl. vel † Edd. id eſt nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruuntur ſelicitate. Mihi certe mir. videntur dicta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis fervilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perſicere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioſiorem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciffim, ingenii quidem acumine poſſe

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verā dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum, auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling. etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI, c. 46, vj. 8, ἐργῶ πείραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapſu c. 8 Καρδίαυὸς praeunte Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδίαυὸς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut Δέλω pro Δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri. Εἰκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὼς ἔτι.

Ἀφευκτὸν in ἀφυκτὸν mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria lensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπλοῶν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πλόων.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἀπαντὰ ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. inuitis ceteris, quia sensus id postulat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeunte Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omisſum inserui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75 f.

Ἡ τὴν τοῦ Βρισέως excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἢ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22, pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρόδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eieci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὄν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προίοντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16; quae erat, κατὰ δόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέρην μεθύων ἀεὶ, καὶ κραυπαλῶν, comma prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe reuocans, interdum etiam trauciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελήσας exarari curavi, pro μελήσας praeunte Gesnero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηλ — Philops. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. Philops. c. 36 f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex βορὰν escam; quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ἐπὶ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴ restitui pro πράγματος διασκευὴ, in Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, ibid. c. 20.

Συρξέλεξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

rent συνεξέλλεξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συγκεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκαμμέναι.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro εὐσχημῶνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabiliter recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopat. c. 6, iussu Solani, etsi inuis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἄτην cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita posulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, uti in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἐκπνους relitum est in versione, licet ἐκσπνους iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire,

qui duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt; nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἀλλή τινι, sed ἀλλή τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρά σου scribere, non παρά σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρά τινος; rursus § 10 ἀλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus & simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἀλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum enclitica. rum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δέ ἐστι, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστι, & quae sunt huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquare satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μόνονοῦ, τοῖ γὰρ οὖν τοιγαρ- οὖν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὄντινοῦν, τοῦτ' ἐστὶ τοιτέστι, δι' ὃ διό, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὔμενον, quod Fl. in Luciano οὔμενοῦν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴδὲ volui initia observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὴ δὲ, ubi I. & H. μὴ δὲ, licet & Fl. id persaepe seiungat. Adde-
dere possem ἐπιμήκιστον, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item διατεῦτο, quod I. amat, ac τανῦν & ἐπιπλεον. Sed quo maior in his diligen-
tia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα Iunt. fere semper, Fl. vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem καλῶς τε, & κύβιν τε, cum tamen in oīs τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & Rhodomanni editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in καλῶς τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illo-
rum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plu-
rima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plu-
rima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad
alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam
iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex
Codd. Anglicis adiiciendo, atque utrumque Vossianum codi-
cem conferendo, quem & ipse oculis subiicere volui; sed bis fru-
stra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi,
ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, qui-
bus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia,
quantum licuit, fustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex
coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae fe-
stinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cu-
ra adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epi-
stola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est
libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctæ, ante quam ad
me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest,
quin aliqua resideant. vel quae nostram legentium aciem effugere,
vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo fa-
cilis contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo fa-
ctum est, ut semel tantum perustrare mihi quamque plagulam li-
cuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel manus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reiicienti, quae subinde in notis promisi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus. omnis elegantioris literaturae Hemsterhufius, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continuat enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lessionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index tam plane confectus sit, promisit bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expecti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Wetstenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Luciani vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscat, & utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni MD CC XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendii, quibus editiones & Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittenianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sc. deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetit, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium faceffit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M.

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. initio *paginae*.
 f. *finem*, *sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (Fl. Ald. Fr. P. I.) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Poli* (Card.) cuius collatio penes Perizonium.
 Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. *cum Codice Poli collata*. i. e. edit. Fl.
 L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
 W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum Luciani.
 r. *Reste*.
 V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Io. Masson collatus.
 In Scholiis *Codex Vossianus*.
 O. Ms. *Oxonienfis* vel Ox.
 marg. A. 1 W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Ioannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guietus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (sive Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac con-
tuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl* vel *F*.
 1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
 1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
 1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H*.
 1535. Iuntina Gr. scribitur *I*.
 — Hag. 2. Gr. *H.* 2.
 1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
 1546. Francofurtana Gr. *Fr*.
 1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
 1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis
in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
 1563. Basil. tertia. *B.* 3.
 1615. Parisina Graeco Latina. *P*.
 1619. Salmurienfis Graeco Lat. *S*.
 — Basil. 4. Gr. Lat.
 1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (N ^o . LVI.) continet hosce Luciani	
libros: Διαβ.	fol. 132.
Καταπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiffus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἐρωτες (de industria omiffa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἑλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναβ.	174.

II. — (N^o. 136.) continet tantum dialogos aliquot
Mort. cum *Iud. Dearum* & uno *Marino*.

III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque*.

I. I E N S I U S.

L [Nobiliss. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse fatis antiquum. 1^o. nunquam litera i subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γούν, ὄταν, ἐπειδ' ἂν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπεί δ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῶα. πρῶν non πρῶν. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mff. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιόδ.
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.
Ἀ.μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.	
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.	
Ἐρμ.	Λεξ.		Διψ.	

De hoc ipso
Codice vide
plura a me
initio vol. 2.
annotata.

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transfumta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vōcant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultraiecti possidet. Codicem hunc Mf. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut Δ—ς, π. & αγ—ς, pro Δεός, πνεύμα, άνθρωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur *u*. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	8. Μισθ.	ξστ'.	15. Έρωτ.	ογ'.
2. α. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Έ. εικ.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Απορρ.
4. Ησ.	ξβ'.	11. Όρχ.	ξθ'.	18. Έρμ.
5. Σκν.	ξγ'.	12. Δεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Ευν.	οα'.	
7. Διψ.	ξε'.	14. Αστρ.	οβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, reiectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοχον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme 46 qui periire,
habebis 17 quaterniones superflites.
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
efficiunt 102.

17.
272 pag.
aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.
Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non extinxisse spuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\gamma\beta. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessabant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiatum codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a Φαλ.

α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.		
γ. Ἰππ.	Φιλοφ.	Ἡρόδ.
δ. Διον.	V. 2. νεκ. δ. 7.	Ζευξ.
ε. Ἡρ.	{ π. δ. 19. στ. δ. 7. γυμν. &c.	πτ.
στ. Ἡλ.		δ. μισθ.
ζ. μυια.		Ἀρμ.
η. Νιγρ.	Deinde in quibusdam	Ἡσ.
θ. Δημων.	aliis ab hoc discrepat	Σκυθ.
ι. οἰκ.	δ. χρ.	Τραγ.
V. 2. πατρ.	μισθ.	Ἑρμ.
κ. Μακροβ.	γυμν.	πρ. λ.
ιστ. α. β. paucis Schol.	νεκ.	ἀλκ.
διαβ.	ὄν.	εὐχ.
δ. φων.	Ἀλεξ.	ὥκ.
Συμπ.	εἰκ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
Ψευδοσ.	Συρ.	Κυν.
καταπλ.	Ὀρχ.	νεκρ. δ.
Ζ. ἰλ.	λεξ.	ἐν. δ.
Ζ. τρ.	εὐν.	δ. δ.
Ἀλεκτρ.	ἀστρ.	Defunct igitur.
Προμ.	ἐρ.	ἐτ. δ.
Ἰκαρ.	ἀποφρ.	δραμ.
Τίμ.	δ. ἐκκ.	ὦ. εἰκ.
ἐπισκ.	τυρ.	Νερ.
β. πρ.	ἀπικ.	πατρ.
ἀναβ.	Περ.	πινθ.
δ. κατ.	Τεξ.	ρωτ.
δυσ.	Δημ.	φιλοπ.
ἀπαιδ.	συγγρ.	& χαριδ.
ἐνυπν.	διψ.	
παρασ.	Κρον.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξάνδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φίλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρίσσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεόδωρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξάνδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοφυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριερινῆς τοῦ πρωτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριῶν, ἰδῶσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ' ἐς μέν αὐτῇ κ' τοῖς κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — Ν — της πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετὰ Ἰωαννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστου. Alibi f. ut supra, μετα του ου μεμνηλε... συνιερεας και συνεπισ' κ' αδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari solet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἑρμ.

Ἀλεκτρ. . . . Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεξ. . . . Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλλ. . . . Ἀλλυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχασις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. . . . Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. . . . Πρὸς ἀπαιδεύτον καὶ πολλὰ βιβλία ᾠνούμενον.

Ἀποκ. . . . Ἀποκηρυττόμενος.

Ἀποφρ. . . . Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. . . . Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. . . . Περὶ ἀστρολογίας.

Β. πρ. . . . Βίων πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. . . . Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Δημων. . . . Δημόνακτος βίος.

Διαβ. . . . Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Θ. διαλ. . . . Θεῶν Διάλογοι.

Ἑν. δ. . . . Ἑνάλιοι Διάλογοι.

Νεκ. δ. . . . Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Ἐτ. δ. . . . Ἐταιρικοὶ Διάλογοι.

Δικ. . . . Δὺς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. . . . Δίκη φωνηέντων.

Διον. . . . Προσκαλιὰ, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διψ.	Περὶ τῶν διψάδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
Ὑ. εἰκ.	Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἑκκλ.	Θεῶν ἑκκλησία.
Ἑνυπν.	Περὶ τοῦ ἑνυπνίου, ἥτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἐρμ.	Ἐρμώτιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.
Ἐρωτ.	Ἐρωτες.
Ἐτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνούχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγωδός.
Ζευξ.	Ζευξίς, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλέκτρου, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ.	Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡρόδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερφέλος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βαλλαννεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἰερὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυια.	Μυίας ἐγκώμιον.
Μελ.	Μένιππος, ἢ Νεκρομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν.	Λούκιος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἡ Καύκασος.
Πται.	Ἵπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἡ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἡ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἡ Λατῖναι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας θεοῦ.
Τίμ.	Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.
Τοξ.	Τόξαρις, ἡ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδᾶγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἡ Διδασκόμενος.
Φιλοφ.	Φιλοφειδής, ἡ ἀπιστῶν.
Χαριδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἡ Σολοικιστής.
ᾠκυπ.	ᾠκύπους.

IO. FREDERICUM REITZIUM
IO. MATTHIAE GESNERI

E P I S T O L A.

MONITUS ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abieci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet ἐργασίωνος noster *Wetstenius*. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc suslinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatri*de etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem, *Dis* illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumen-
tum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitosi,
non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut παραδία ri-
dere voluit superstitosum aliquem scriptorem, quod etiam Io-
nismi affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent,
sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me
chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem
mihi venire. Has ad te mitto, intexendas, si videatur, Adden-
dis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in
quae a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de inter-
pretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hem-
sterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo
conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe
ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt
ea, quae iam quarto decimo huius ſeculi anno, qui aetatis meae
tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me
ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt.
Iam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem
Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam
adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſa fuit, ut nun-
quam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis con-
ſilio multa ſubinde impedimenta obicerentur, quo factum eſt, ut
non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur
pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad triceſimum penes nos de-
liteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demotheſis reſti-
tutionem, non tantum anno ſeculi XXI cum venerabili iam col-
lega meo C. A. Heumanno, & cum laudatiſſimo viro Tib.
Hemſterhuſio, communicavi; ſed etiam menſe Iulio anni XXXI
in Chreſtomathia Graeca publicavi: Lipſiae, unde in Acta Eru-
ditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum Tho. Fritſchio, principe dum viveret
librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum
cl. Hemſterhuſio, quae effectū cauſis hic non commemorandis ca-
ruere; donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, & si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quinfilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemsterhusius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpret, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendantur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro iucunda salsaque oratione languidum & satium sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praefertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurnius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianæ orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quæ alii iam occupassent: quod quidem satis sæpe accidisse video, tum in aliis, Elsnorianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quæ vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo sæpe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. XXXVII exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut coniicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quæ animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Aëtione, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praeferum vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quæ recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literum nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novitios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzi, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsuuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librige Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDIO CCXL editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui idem, fuisse ipsum in Si-

cilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra disserbam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amaris etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur,* mitigaret potius privatis literis, & ut potens est herbarum, catharticus quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quiddid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo insitiri potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea praeferim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contexto scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis $\kappa\alpha\tau\omicron\pi\omicron\lambda\omicron\mu\alpha\varsigma$ unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniiisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inungere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederae. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae iam essem, ultima operis excuderentur. Lipsiae, nomen Pontederae: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora species, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutae annotationunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae thesauris detrita ditescere. Nam quod obicitur, Nostra (i. Pontederae observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc disperfit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumus, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quæ libro tertio Columellæ præmissæ sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque præmisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam præmissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quæ ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Præfatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quæ a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *origa* & *auriga*; ubi *focus* & *foculus*; ubi capiuntur prisca significatione & præcipio; ubi *sictores* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro *coenaculo*; ubi tot alia? Cum hæc legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Siñtores & sico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emiorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc varietates in Columellæ lib. 2, 2, notatas e Politiæ libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Frischium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicunque aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellæ volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspēctus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum.

meo, iam antecessori apud Ienenfes praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quæso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod defultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis peritiorum velut familiaritatem. Haec tu, Reitzii praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quæ religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quæque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astrictus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dita & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, quae supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitz, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, Reitz, si mihi in mentem veniret tibi obicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censcam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inferantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbitalis & contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio & industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alii-que acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agatur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpreta-
bor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τούτῳ ἐλέγξει, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κείται φίλια τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confecter; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIO IO CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοπούντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem consecrari. Non itaque refugii voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorre: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripsisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae parvis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

fectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postulerent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

PHOT. cod. 128: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est assecutus; qui prae cae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendō felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc supereset, ut aliqua commendatione Lucianum cohoneftarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque stili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provecioribus

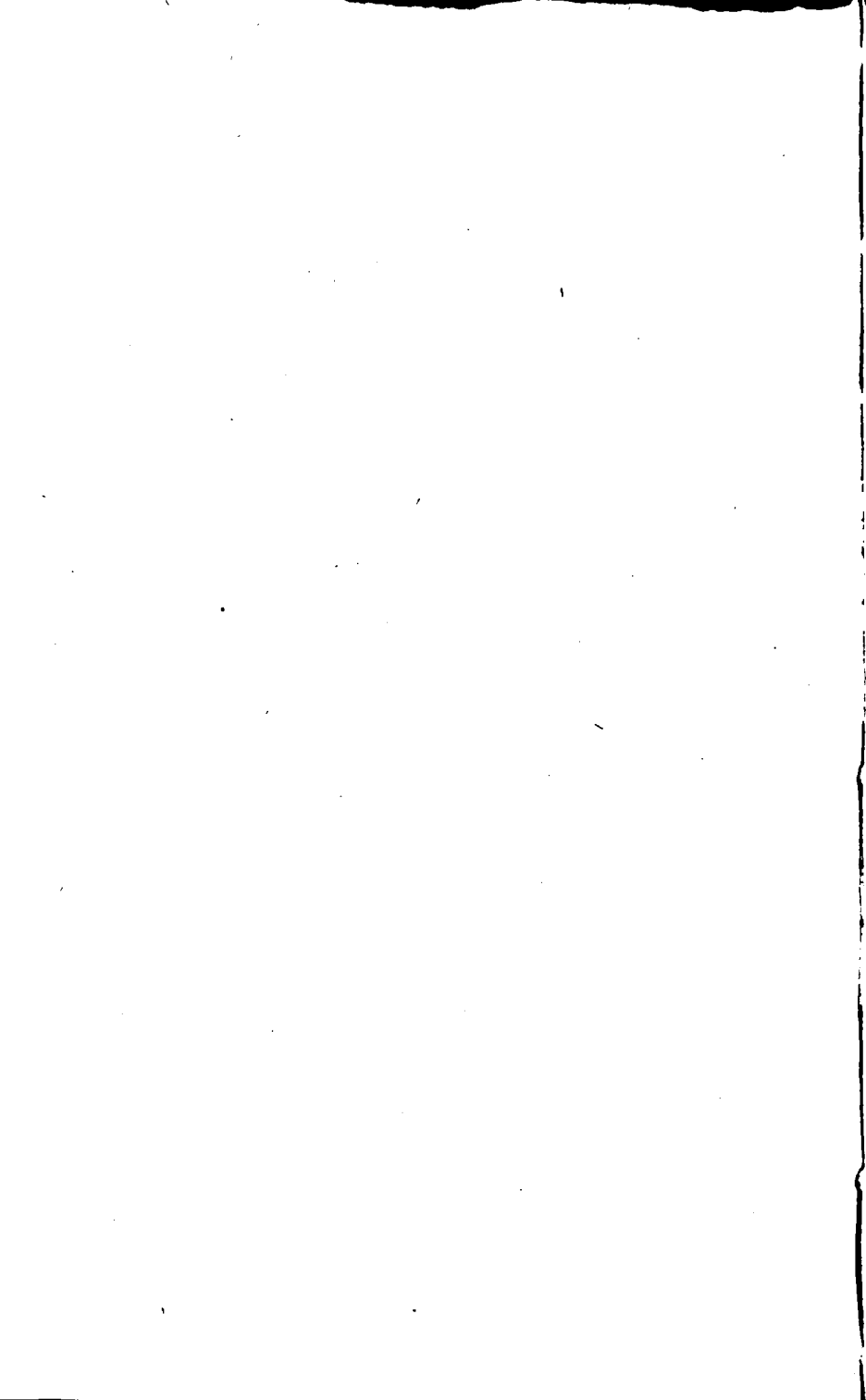
accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic inuenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas necet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae fortī convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praeciando, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.



ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΗΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀρτί μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἡδὴ τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ἄν' ὃ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δέῃ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὀνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομέντι· (c. 55.) Περὶ ἡδὴν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λίξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλκίδης ἢ Ἀναβιοῦντις. Col-lectanea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν· οὕτως καὶ τὸ γλύφειν, ἀπὸ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκαμαί τινα, εἰς διδάσκαλον πίμπω μαθησομενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum defuisssem in scholas ventitare; iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
χεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην
τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς
ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
κέτι οἰκίστιος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ
καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον.

- 2 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὔτεθι, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἑκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον
ἀπιδὼν, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρ-
μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα
εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τούτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
δάσκει παραιλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant;
edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
[paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστήν, καὶ ἔρμογλυφέα δύναται γὰρ καὶ τοῦ-
 το, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο
 δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ
 τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς
 ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφύϊαν
 καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἀμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης 3
 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδομένη τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί'
 οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ
 παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς
 ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεοὺς τε γλύφω, καὶ
 ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ
 τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum ar-
 tificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest
 enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet
 argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me
 Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar pa-
 tri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad in-
 genii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona
 tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque
 ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea vi-
 debatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem
 haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam
 non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales
 ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam
 parva concinnarem mihimet ipse, & quibus vellem. Tum
 primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γὰρ
 τινὰ μοι δοῦς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἡμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτησας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρῶως,
 οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δακρύά μοι
 4 τὰ προσίμια τῆς τέχνης. Ἀποδρας οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀφικνούμαι, συνεχῆς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγούμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μῶλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουں πολ-
 λὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα
 ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 φῷ λαιδωρησαμένης, ἐπεὶ νῦν ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι
 5 ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δὲ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου
 τούτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ἈΠρε-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πεμπτῷ· αὐ-

τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.
 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφε-
 ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perstringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 peritia, confracta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me initiavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibri-
 cibisque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haec-

των γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧς ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6 χερσὶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο, ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemtu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & fons auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer fane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμη, τῷ χεῖρι τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' αὖν ἐΦιᾶσί μοι δηκάζειν, ὅποτερά βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὲς οἰκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου (εἰπούσα τούνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τὰ θεῖω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπεισθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὧμους ἔξεις καρτεροὺς, Φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπὼν· οὐδὲ

raria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeste. Prior autem inculta illa & virilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praeberet, abstinere, (monstrabat alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσαχθῆς δὲ 8
 τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
 ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
 ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
 καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη·
 προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὲ τούτων
 εἰς γέναιοι, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
 θρώποις γέναιοι; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
 περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
 ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα
 πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ σπουδῇ συνείρουσα,
 καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
 πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
 οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδέ πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ 9
 τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ
 σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ἐντετυπωμένα φέρον, καὶ τὴν

φωνὴν ἠναυλον, ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν
 εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξημβλω-
 κας; καὶ τὸν τοῦτο. V.

fane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem ;
 fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti fordidum :
 a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
 exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
 de, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea
 cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
 est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?
 immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
 triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis iridem
 plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
 ria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persua-
 dere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima
 iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit,
 insit altera hunc fere in modum: Ego, fili, Eruditio sum,
 iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν
τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν
οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένους, ἀΦα-
νὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, τα-
πεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις
ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις
ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ
πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσων, καὶ
τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ
τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύ-
κλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο,
τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὐτε φ. ἐπιδικάσιμος) 'Ο
τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνη-
γορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς
δίκαις. V.

10 Λαγὼ βίον ζῶν) 'Ο λαγῶς,
ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Φιλόστρ.
δ. βίῳ Ἀπολλων. C. G. Παροι-
μία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῶν ὁ λαγῶς. Vorfl.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον
κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις τιθε-
μένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ οἰκιστοὶ
κατεσδίωσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν
ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ
τῶν εὐρισκόντων τί οἶον, κοινὸν τὸ
εὖρημα. Vorfl.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis consecuturus,
si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi opera-
rius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae
omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam
eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vi-
lisque prodeas & incommittatus in publicum, neque amicis
utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui
cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e
plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, di-
cendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentioris-
que praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum
fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti
laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναισος, καὶ χειρώνας, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαινούσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δι-
καιοσύνη, εὐσεβεία, πραότητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρ-
μῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προῖπει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis
artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens ha-
bere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi
multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas ad-
mirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium,
ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamen-
tis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate,
prudentia, constantia, honesti amore, acri denique prae-
stantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera
mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quid-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura pro-
spicies mecum; & in universum quidquid est rerum divi-
narum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum
qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix con-
stat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθορος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δεῖξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφανῆς ἔσῃ τοιαυτὰ σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τον πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-

- 12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς Φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη, εἰς σέ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πάτερὰ τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo peregre profisciscaris, ne in externa quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, ἡροσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὥρᾳς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὥρᾳς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Ἄφεις δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13 καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσει, καὶ σχῆμα δούλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discefferis, non tu defines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, fermonibus sapientissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pronο, humilis & humilia consecretans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδράδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγενῆώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐδὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃς· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorē reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obii-ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν
 ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὕφηνιόχρει
 ἀρβείς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπήνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐστώτα καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷος ἤκοιμι·

ergo, incende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similiū) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 ptolemus feminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud fane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quosunque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
 17 δοκεῖ ἑκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ὄνειρος, ὅτι μήμισται εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνειρῶν παλαιῶν, καὶ ἤδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἢ ψυχρολογία μὴ ὀνειρῶν τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ ᾧ γὰρ. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἵστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κῶς αὐτὰ διεξῆει καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 filii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (noctis enim) velut
 histrionicam, visionem istam, neque nugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοῖνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιρ-
ρῶσθ' ἴσεται εὖ οἷδ' ὅτι καὶ κείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed fane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1 ΟΥΚΟΥΝ Προμηθέά με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καὶ μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάβος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιΦημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν Φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆϊνα ἐδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαίνῳ εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτη-

ρισμὸν γὰρ ἂν ἠγνόουν, οὐκ ἐπαινοῦ τοῦτο. V.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subfannationem fuisse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud fatis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Cauca-

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εικάζοισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἦρεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη 2 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ πλαστική κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεά λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησιν· οἶσθαι περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.

tibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad summum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ἱπνοποιούς,
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν,
ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν
σκευῶν ὅπτησθαι. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ
Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς
τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ
εὐθρυπτα ἡμῶν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια·
καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι
τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ
μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖ-
νος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλα-
σε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐ-
κίνητά τε εἶναι, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖ
ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructo-
res, & quicumque circa lutum versantur, Prometheos vo-
cabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam,
quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult
Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, &
secundum Atticam illam mordendi acerbiter: quoniam
& nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae;
& modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit
omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam
ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, lau-
dans, & ad nullum aliud exemplar effectum opus; quem-
admodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia
excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque
adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa
forent; & in summa, architectus ipse erat, sed coopera-
batur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἶποι, πρὸς τε τὸ εὐφημό-
 ταιον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχει τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμ-
 πατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι
 ἄμωρον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι
 δοκῇ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνίεις, ὥς
 πολὺ ἄμωρότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil verustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥτετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναβορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ ἀλοιργίδι ἐπέστρωτο. καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τιῶς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμόρφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαν·
 5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ ταῦτόν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum & semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, & parum absuit quin exsistentes profugerent, quamquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυῶν τοῖν καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ζυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυῶν τοῖν ἀρίστοις ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἡδιστόν; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέθλειεν. Οὐ πάντῃ γοῦν 6
συνῆθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionē temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest fane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruerit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seor-

διά' εἴγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην πρόελευσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέ-
λαις Ἀριστοφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὡσπερ Ἀρί-
στωνος Πλάτων. M.

sum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vesta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfanna-
bat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου εἰς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυ-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖτις 7
 ὅμοιον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποικηκῶς Φαίνωμαι, τὸ
 Θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο Φανείην, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παραβεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα καμικόν· ὑπὸ σεμνό-
 τητι Φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικός ὁ Θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πά-
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἄπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε
 μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocampas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

ἢ περὶ Φιλοσόφου ἡθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η ΜΕΝ παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως ἐλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύχοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ἀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀπὸ τοῦ ἑτοχὸς ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugerō sane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωστο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπ' ἀν-
ελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς, οὐδ'
ἡμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔαικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἦκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum;
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. Q U A M oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
sisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiae
perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριάτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἱατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀπὸ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & infano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΓΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
εἰσαγγεῖλαντος, ἐκλήθην καὶ παρελθὼν εἰσω, κατα-
λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο
δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. ΣΦΟ- 3
δρα οὖν με Φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ καὶ δῆτα
ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἡξίου ἐιδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
εἰ αὐτῷ αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινα
μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
& pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiasset, ar-
cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
librum tenentem, circum autem undique multas veterum
sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδῶ-
 νας, καὶ τὸν Ὅμηρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 Θεσπέσια ἐφθέγγετο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσο-
 φίαν ἐπαίνεσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ
 τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλού-
 του, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυ-
 σοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάντων περιβλέπτων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ
 καὶ ἐναπепταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐ-
 δὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγι-
 γνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν
 Φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ
 μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐ-
 τὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
 δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος αἴερος τοῦ βίου τοῦ πρὸς
 2 Ἀρχαίου) Ἀνότον. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & lusciniās,
 & Loton illam Homeri obscurasse & obliterasse videretur.
 Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo
 provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea
 manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur,
 irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores:
 praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae
 admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi vi-
 debantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,
 atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fue-
 rant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum
 non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem
 mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebam-
 que rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων· ὥστε
 δὴ (τὸ καινότερον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐ-
 τὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέ-
 στερος κατὰ μικρὸν ἐγίγνομην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐ-
 τὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιή- 5
 χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ
 τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι
 οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς
 φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγον-
 ται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπιὼν αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
 τες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα
 ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
 εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ
 τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
 τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν
 τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad serenitatem & magnam aliquam lucem respiciens.
 Adeo ut, novo fane exemplo, neglecto oculo eiusque in-
 firmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad
 id tempus caecurentem insciens circumtulera. Tandem-
 que in eum statum adductus sum, de quo mox querebare.
 Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime eve-
 ctus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino
 feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim
 calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehemen-
 ti, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri,
 magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi fu-
 rore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium
 atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θεμίς, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐβέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνηῖσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποίησά μιν· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω οἷς ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἔραστοι, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) "Ορα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνήθει. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adfit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo. Et quemadmodum amatores, absentibus amafis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adfint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολῇ
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὲ καὶ
αὐτὲς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημαιοῦ τὸ
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων
κείμενον. V.

7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ-

πάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, Φρυ-
κταρίαι. V.

13 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
τοῦ Εὐπολίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi fese praesentibus otium
non habent: sic sane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiui, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa,
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsisce, o admirande, paulumque retrocede, &

Lucian. Vol. I.

C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὥς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ᾧ ἑταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς Φαύλους εἰώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλὰ· κίς εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δοξῶ γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτῷ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἑμὸν, οὐ πάνυ ἄχβομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἑμὸν μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histrones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales, sed quorum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damnare fabulam. Nam ad histroniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι καθήται, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυ-
τοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὅποῖός τις εἴμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πησόμεαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γοῦν καὶ κείνα
προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

1 Μίμνησο) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi
sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἐμέλλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ' νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

- 11 ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαί μοι κακεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθείς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδαας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες,

dam, &, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histronibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebne quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ οὐκ μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάντῃ μείζων τῆς ἑμαυτοῦ κεφαλῆς προσώπειον περιεκείμενος, καὶ τὴν σκευὴν κατασχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσσω που πεσόντων ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ αὐτὸς παύσεται τήμερον πρὸς με 12 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΓΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uti.

Luc. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

13 μεβιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ὤετο ζήλωτος εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, εὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρα τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἥσυχῇ τις ἂν ὑπεθέγγετο, προσποιούμενος λαμβάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετὰ τοῦ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μετὰ τοῦ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ

ἡ Θλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀπὸ τοῦ, διὰ τοῦ πλάθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perfringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum per-eat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρώπον ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς 14
 τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφέντα μὲν γὰρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μὲν Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Iam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & familia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberaissent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ ηῖναι, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστί. ἀπεφαίνεται τε φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ
 15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἔρᾳ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπειράτος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πάσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσθροτόων ασμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεστὰι 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν ἀγυαὶ, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· παρέστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδι-
 σίων· ὕφ' ἧς δὲ ρεούσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρίνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιорκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 φῦλον τῶν ἡδονῶν παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, διψῆς αἰὲς πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & avaritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulosum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque magistrum bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quando primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπῶν Θάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, ἥλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα Θόρυβον, συκοφάν-
τας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δειπνα, καὶ
κόλακας, καὶ μαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας,
καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωνκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὰν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων,
φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἔκτε κυδοι-
μοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον
γυναικῶδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτι-
θέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ
προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προσιδέμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος συντάξει. V.

confitti, a meque ipso rationem poposci mei huc adven-
tus, Homericā illa videlicet mecum ipse distitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi,

(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veni-
sti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adulatōres, caedes, testamentorum
expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Iuppiter Hectorē, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus,
eque cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, antepōnens,
cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex*

μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἑπαινὸν εἰ- 19
 πείν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεά μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτά, μὴ δεδεμένον τὰ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ
 τὰ ᾧτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσο- 20
 φίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἀνοίαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσ-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμάσιως ἐνταῦθα καίται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περὶ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προιόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ Φυγάδα. τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιῖασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἥδη σοι Φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula, alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, nihil minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi, licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent, & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias? quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

έβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν· ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαιῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς
 ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 εῖν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίον
 συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cutionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comesis epotisque

γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλῆ-
 σαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες
 ἀπίαςιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρο-
 λογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στε-
 νωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ
 μετ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς
 παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινό-
 23 τaton, οὐδὲ νοσεῖν σχλαζοσιν. Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ
 τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέιλη-
 φαὶ καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερ-
 ηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θau-
 μάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας
 ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας
 προσεῖπωσι, τί καὶ φρονήσῃ ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ
 γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε
 τῆς ἐβελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶε τούναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolo-
 cuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes disce-
 dunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam
 aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vo-
 mentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depu-
 gnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumben-
 tes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam
 enim, novo fane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego
 vero adulatōres longe iis, quibus adulantur, nequiores exi-
 stimo, & propemodum auctores illis existere superbiae ac
 fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum laudibus extollunt, vestibula mune complent, & ad-
 euntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos
 cogitare consentaneum est? Quod si vero communi de-
 creto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitu-
 te, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀβέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζῃ. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαλερεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφαν- 24
δον τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριάτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα ὄραν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobile, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facititare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ Φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ Φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ Φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-
 5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaeso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem.

στήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρι-
βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταΰρονεῖν διδασκοντα,
πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέ- 26
λει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς
ἀξιούσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεομένοις ἐπαρ-
κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταΰρονῶν· τοσούτου δέων
ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
τοῦ φθειρομένων ποιῆσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφῶς, ὅτι τούτων μὲν φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀργῆς τοῦτο
καὶ ραθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
δυίας εἰς δέον χοῦσθαι τῷ κτήματι·
ἢ γὰρ ἔχρην φιλοσοφούντα μηδὲ
τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πα-
τρόθεν ὑποουσίας τῆς κτήσεως ἀπι-
σκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτάσιον ἄλλο
ἄχθος περιφέρειν, ὥστε οὐ φθο-
ρουντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσοῦς καλ-
λιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
χρηζουσιν ὠφελείας· ὥστε οἶμαι
καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολύβοτον τὴν κατὰ ἀγροὺς
κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
γρίνου τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
ἐπαινον αὐτίκως κρίνειν ἐπισταμένῳ
ἀνδρί. V.

10 Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
εἶναι διωμολόγει) Λουκιανοῦ καὶ
τοῦπίγραμμα,
'Αγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν ποτέ,
γυνὴ δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσεται
εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτέ - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponaf-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
vitiis contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
quaestu superiorem gerere debere. Quod & praeistabat
ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἔσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηται νομιζόμεθα, καὶ πειδᾶν ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαὐτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριπτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, τῆς 27 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου. Παρήνει δὲ τοῖς συνούσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσῃν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο

istarum rerum nullius domini fumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες·
 οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν
 καταξύνοντες. Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
 καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
 το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
 καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
 δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχῃται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
 λευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κα-
 κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
 ταστρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον
 διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὖ- 29
 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητό, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
 διεξήει, καὶ τὸν ὠβισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ
 τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus sustinendis exerceant; vincere plerique in-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
 dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 refectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digres-
 sus, urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ
τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ
τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς,
ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ
ἀπολαύσωσι τῆς σφετέραις ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
λέγοντος αὐτοῦ γελαῖν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύτ-
τειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύ-
οντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήβεις
31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν
ἡζίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
tissimum enim revera equorum infanum studium, quod iam
& multos summae existimationis viros invasit. Post haec
quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos fertis
coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι
 τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
 συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,
 τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ
 σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ
 ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερῷ φανούν-
 τας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μά-
 λιστα διέστυρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
 ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς
 ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν
 τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις
 τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰς-
 βιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν.
 Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχ- 32
 νῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖ-
 νος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

vita ab illis actum fit, quando talia de iis, quae post mor-
 tem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos es-
 se, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum
 croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis
 opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant;
 tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam
 viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt,
 & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti qui-
 dem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, fines-
 que earum confunderent, animum voluptatibus undique
 conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque
 Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per pa-
 tentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale
 voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia di-
 cebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille repre-
 hendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτῷατο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεισθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς
 33 πλείστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν καὶ κείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέβαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἔφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῶν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδὺ γέ-
 νεσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

το τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγγος, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μήκος ἐκτείνου-
 ῖτο ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν σάρον δακτύλων μήκος ἐκτείνου-
 ῖτο πέπται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φά-
 γέναι. V.

non possuisset: ita & ipse inficitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inqueiebat, violarum rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem festantur. Nam & hos brevis ac momentaneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant, ullam ex emtis tanto pretio cibis voluptatem eos capere; nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων
 ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτούς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολ- 34
 λὰ μὲν διεξέειπε, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ὧτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grandi pe-
 cunia mercentur. In haec autem absurda delabi eos mini-
 me mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequentium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Prae-euntes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digeant, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani,

τριῶν δέονται προσφορέων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιω-
 πῇσιν πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἱλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent :
 audiunt enim easdem in foro, & medio die, [viri amplif-
 fimi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, il-
 lud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulfus con-
 stiti : deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhibebat ; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat : postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio tetigerat, sed altius & letale vulnus erat : scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est ,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καί μὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 ἄψασθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέιληφα. Δοκεῖ 36
 μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς Φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν
 τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀοικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἣν δὲ ποτε καὶ ἀδίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἄχρι τοῦ ἐπιξίσσαι μόνον. V.

animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium iaten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perfringunt,

ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς οἴσεται
 τὸν σκοπὸν· εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί.
 ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἴδη, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶν τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τούτῳ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθεὶν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὲ σκιδνάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ
 ἤδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιβέοντος. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκέينو
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est,
 atque huic nostro similis, principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis soli-
 dus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum de-
 mum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum
 sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo-
 iam iaculatur. Telum autem, valide quantum fatis est im-
 pulsum, eousque penetrans ut inhacreat, intus manet, &
 multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum,
 totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oble-
 stantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit, sensim medicamento illo animum mihi pervag-
 ante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεσσι γένηται.
 Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάν-
 τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ρέα λαμβάνον-
 ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
 θους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔν-
 θεοι καὶ τραυματαῖα ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
 φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, 38
 ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
 θῆς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε
 καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ
 παύσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω,
 τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
 πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσάντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
 λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα-
 νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inficio, fuiſti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc definente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκ οὖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔραν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν τινα τὴν Θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

verti folere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quidam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.



ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

ΕΠΙ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιώνος 1
ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
ἀρπαγῆς, ἀφῆρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- 2
μην ὑπὸ τουτοῦ τοῦ ταῦ, καταχωμένῳ τοῖς ἐμοῖς, καὶ
καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
καὶ παρήκουον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἦν ἵστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντος) Καταπλέοντος,
κατερχομένου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκού-
μενος. V.

IUDICIUM VOCALIUM.

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
rebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
divisse me diffimulabam, propter modestiam, quam noster
me fervare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
do non sit contentum iis, quae ego saepe diffimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρα εἰδόσιν ὑμῖν. θεός δὲ οὐ μικρόν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαντοῦ. τοῖς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστιθεῖν, ἄρδην με
 τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι
 γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τασοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀντὶ τοῦ διπλεκῶς κεκτῆσθαι
 τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς
 ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευο-

μένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὀρθότερον,
 ἐν ἴσῳ τῆς ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica sede expellet,
 eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 inserviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumper, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἕξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφῆσεται τὸν ὀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4 αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ρῷ, διαμφοισθητοῦν περὶ τῆς κισσῆρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἤρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυόντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισσῆρεως) Κίσσης γὰρ φασὶ γράφεται καὶ κεφαλαλγίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφείῳ) Κναφείον μὲν γὰρ φασὶ· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξύομενα. V.

9 Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι·

μόγισ ἢ κοινή. V. Μόγισ, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ

Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινόμενων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλεις διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ρῷ, disceptans de voce κισσῆρης & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφείον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque reliquae item literae quievisSENT, nec confusionem legibus vetitam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque litteram in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέργεσθαι. ἡμιθῶνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δέχεται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓνα τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ Φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τού-
- 6 τούς. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, εὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταυ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, αλφα scilicet, & υψιλον, [eius misertae]

οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείων τῶν πάποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων,
ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ ὑποθέσεων, ὥς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὥς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίας μὲν,
ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιούντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥρην συντράμα-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταγίλ-
τος ἤρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ μήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
niensium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
dam poetam, Lyfimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

Lucian. Vol. I.

E

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
 σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστὸν ἦν μοι τὸ
 8 ἀκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἰδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπό-
 τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
 πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθρίασαν,
 καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
 ακτῶ, καὶ πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
 σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι,
 καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
 σχολακότην μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
 νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
 κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
 σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένη τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὁμοίως ἐπὶ μ' ἀφίλε-
 Ἄιτι τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ἔτι σῶς γε αὐτήν. V.
 καὶ τὸ ἀφελῆσθαι αἰτιατικῇ συν-

Praeterea cum τήμερον & similes quaedam voces ad sese
 pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum
 postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset
 etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret,
 deinde, abiecto omni pudore, βασιλίτταν quoque nomi-
 naret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens,
 ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appeller. Oro
 autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio
 destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum
 hoc, aut vulgare periculum est, cum assueris & familia-
 ribus me rebus spoliatis; nam κίσσαν [id est, picam] avem
 meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abre-
 ptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palum-
 bum] una cum νήσσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
 δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Τμηπ-
 τὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 ταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων
 ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσάλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπο-
 σπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε
 τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 Φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Τμηπτὸν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expu-
 lit, vultque eam Thettaliam dici? Toto insuper [θάλασ-
 ση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hor-
 tensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 τας] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sim iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμά-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν furrripuit; nec ipsi etiam
 ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquando ara bile percitum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

- 10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερησθαι τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
- 11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτοῦν τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam fit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἐπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν τάλων εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχουν ἀξιούν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλήμα πεποιήκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξαν Φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὰ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀπὸ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices : interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens τάλων ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius quippiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmite:] hoc vero, est enim re vera τλήμων, [id est, miserum] τλήμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cefsisse, atque naturam suam mutasse, in-

- τῶ ἐπιβουλεύει καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 ᾤνευ. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλαύουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στειχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι Φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοι-
 οὔτω ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοποῖζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἐνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὰ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουρ-
 γήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Kῦρος sit, τῦρον [caesum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea fi-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censeris? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae fane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

TIMΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON. ZEYΣ. EPMHΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. **Ω** ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἰ
ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
τα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ
μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερεί-
δεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀνάπληροῖς τὸ κεχρηγὸς
τεῦ ρυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ
ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργύεις,
καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 "Ἀπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀντὶ τοῦ εὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος
ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMA. THRASYCLES.

Tim. **Ο** IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephe-
stie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephelegereta, & Erig-
dupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, id-
que adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
enim magno nominum agmine sustines versum labantem,
& rhythmum hiantem reple) ubi nunc fulgur illud tuum
tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans?
ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis
fane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam
praeter nugas sonoras, ac fumum plane poeticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμόν σου, καὶ ἐκ-
βόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπ-
έσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶπτον γοῦν τῶν
ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη
ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ Φλόγα· οὗτοι
δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν
ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι
ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσονται τῆς
ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς
ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα; οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὐ-
τω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
γαλαυχούμενος. πᾶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
δραγόρα καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιорκούντων ἀκούεις,
αὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δέ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργός) Θερμουργός ὁ ὑπὸ τῶν ἀνειμένων καὶ ραθύμων,
παρακινημένος καὶ πάντολμος. V. παρόσον εἰ τὸν μανδράγορα φα-
13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παροιμία γόντες ἀνέγερτοι ὑπνώττουσιν. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decanta-
tum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto
plane reffinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem irae
scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod per-
iuri potius metuerint hefternum aliquod ellychnium, quam
fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant;
hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare au-
sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quae

βλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ἅτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
οἰζυθιμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, πρη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
δόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσ-
οκέϊλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρώπινου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ στη πληγὴ τὴν ἔχβασιν ἐπιφέρει.
ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων V.
χρεῖα τῶν ἀπιδυσπετημάτων. Κατ- 13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
αλλήλως ἄγαν καὶ προσφύας ἐκά- Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γίγνοι. V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui ae-
tatis sunt iam provectioris. Nam cum adhuc juvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otio-
sum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem saxa diceres; & ut violentius
dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes
deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πείχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν ὅποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πείχειρα) Μισθοὺς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπείχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. V.
8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι) Ὁμοίᾳ ἢ συντάξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ εὐρίσταν· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὰ αἰ δὲ κεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

generis humani fomitem servans, quo maiora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob fociordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore spoliarent. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expilarent. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant, ne ausus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γίγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
 νυν, ὦ Φαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, 5
 τὰ μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
 πλουσίους ἐκ πενестάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
 μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
 φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
 ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
 βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
 καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
 ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὲς αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαέθοντες) Τὴν ἐκπύ-
 ρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδύοι,
 ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
 κατακλυσμὸν· δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὴν

θεῖαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον
 τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
 διὰ Σούδμων ὑποφαίνειν. V.

τῶς praedicaris, fedebas; manu decemcubitale fulmen fu-
 stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
 bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
 tandem diffimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
 nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
 fatis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
 compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
 pertinent, omisissis, postquam tot Athenienses evexi, divi-
 tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
 egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
 quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
 fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
 illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
 tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
 tu. Quin etiam si forte cui ipforum in via occurram, ii

παλαιῷ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρω-
 θεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀπο-
 τρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ
 πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.
 6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπό-
 μενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπό-
 μισθος ὀβολῶν τεσσάρων· τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ
 προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδα-
 νεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν Ἀσίαν εὐπράτ-
 τοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρό-
 νου καὶ Ῥέας υἱε, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισά-
 μενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ
 κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενί-
 δην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρής ἦν
 χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρήτες
 αἰεὶ φεύσεται, λόγιον λέγουσι δὲ ξ'

ἦν ὑπνάσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα
 ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κε-
 κινήμενον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς
 χρησμολογίαν τὰ ἐντεῦθεν λατρεῖν
 ἀπιδίειν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, &
 temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes
 quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam de-
 flectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod
 occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui
 non ita pridem σωτήρ ἰσφίς & εὐεργέτης fui. Tot itaque
 malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum
 concessi; & fufpenfo ex humeris rhenone terram colo,
 quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone &
 hac folitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor
 praemium vel maximum confequi, quod plerofque prae-
 ter aequum & bonum fortunatos non fum visurus. Id enim
 mihi moleftum eft ut quod maxime. Ecquid igitur, Satur-
 ni ac Rheae fili, excutiens altiffimum iftum fomnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo viciffi) ftatu

μῆσαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἡ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν Φλόγα, ἐπιδεί-
ξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ
ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς
ταΦῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς 7
Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ; πιναρὸς
ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίΦθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι
ἐπικεκυΦῶς ἄλλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἤπου Φι-
λόσοΦός ἐστιν οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἄσεβεῖς τοὺς λόγους
διεξῆει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί Φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχε-
κρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς
καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νέοπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναρρίπισας) Ἀνακινήσας. V.
1 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι
μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὑψηλόν, οὐ
μύντοι καὶ πεφυκὸς Φλόγης ἀνεί-
ναι· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; εἰσι-

κί μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ
τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ
Φιλοκτήτου ὠλοκαυτώθη. V.

7 Πιναρὸς) Ῥυπῶν. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accen-
dens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac ma-
nu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur
ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, &
caprinis pellibus semiamictus? incurvus autem, opinor,
fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philo-
sophus est: neque enim sermones de nobis adeo impios
deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem,
Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos to-
ties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν εορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι Φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκηλλαν.

8 ΕΡΜ. Οὕτωςι μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστέα γυμνάσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

1 Τὰ Διάσια) Ἐορτὴ Ἀθήνησι
εὐτὼ καλουμένη, ἣν εἰώζεσαν μετὰ
στουγνότητος ἐπιτελεῖν, ὅσους Διὶ
τῷ Μαιλικίῳ· ἔοικε δὲ καὶ τοῦνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖ-
σθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέ-
πεσθαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ.
καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεί. C. G.

qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iup. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὴν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὀράς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τὸν νομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τσαῦτα μῆρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πίότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis offibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad infaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

Iur. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσουλόν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 ει ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὧτα
 καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ὃ Ἐρ-
 μῇ, παραλαβὼν, ἀπιθὶ παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτης καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporea, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας, περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκῆψομαι, καὶ δίκην δάσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε Φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶν ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητάς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκείνῳ τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνά ὀρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν ἱεῖναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι λόγοις, ἀλλὰ

το Ἔς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λεῖτο· Ἀνακὲς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλλήνων ἰκαλεῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de affentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post video: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffracti sunt & retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad faxum comminutum est. Quamquam interea satis poenarum luent affentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

Lucian. Vol. I.

F

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

- 12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶν αὐτῶ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεάθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοντες. αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπῆνται, ἐξέφερι. C. G.

12 Δικράνοισ) Δίκρανα πτύα τινα οὐ συνεχῆ, ἀλλὰ διηρημένα,

οἷς ἐφάπτονται τοῦ σαρκοῦ, ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τοῦτοις δὲ καὶ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἄλυσιν. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi pater-nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & meretriculis obii-ciendus? Ad illos, Iuppiter,

παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμᾶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προΐεμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὁσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοίρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἡγανάκτεῖς κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάροι) Ἀντὶ τοῦ, οἱ ἰδοῖς. V. ἢ οἱ ἀδελφάγοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀντὶ τοῦ ἀρχιεῖσθαι. V. 7 Προΐεμενοι) Ἀμειλῆται. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosus sum & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiolem ducunt, acceptoque ab ea rhonone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivunt, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μὴδὲ παρακύνῃαι σοὶ ἐς τὸ
 Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοις
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
 14 γισμῷ. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγοράτας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οἰόμενους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσεσθαι) Ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
Φάτνῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαττόντων, καὶ
τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων ἀγνοούντων δὲ ὡς
κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρέψ ὑπεισιῶν
λαβραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
στον δεσπότην, πρὸς ἁμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν εἰσας τοῖς
τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
τιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάληβῃ ἐξετάζοις, ἄμΦω σοι 15
εὐλόγα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
τως ἂν δοκοῖ· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδοτρέψ) Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
tem si praereptum irent; quod plane canem in praeseptio
facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
equum esurientem finat attingere. Insuper, si satis memini,
eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
(quod prodigiū instar fit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
bam, clanculum subeuntem, hero inamabili & Diis iratis
nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
ufuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
dum non fit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην,
καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε
προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας,
ὥς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ
ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
κατασήμεντας· οὐκ εἰδότες ὥς μετὰ μικρὸν ἀπίαςιν
16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαί-
νῳ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεζομένους τοπαράπαν, μή-
τε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν,
ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν,
ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

II Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει χρημένους· ἢ καὶ ἠδικὸν τοῦτο ποιεῖ
πρὸς τοὺς βέτορας οὕτω συνεχῶς καὶ ἀπλοϊκόν. V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis
in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores
redderent & pinguiorem, atque corpulentiores aequo,
neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes,
ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me con-
tumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iu-
berent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post pau-
lo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam re-
licturos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque
eos rursus, qui me libentius contrectant & insunt, sed
potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, modera-
tionem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque
omnino proiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per
Iovem vide, quaeſo, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis
formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit,
deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu
moveatur, noctu & interdiu, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπέυων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἔρᾳν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθεῖς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γνησίῳν, ὁ δὲ μῆτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μῆτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 πει, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι,
 καὶ ταῦτα ἔρᾳν Φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δεῶν παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέρασταν κόρην, καβά-

6 'Ἐπ' ἀρότῳ) 'Ἐπὶ σπορᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 ctare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venereo lactus liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere abique omni Veneris usu sineret, cum con-

περ' ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντός τοῦ βίου;
ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως
λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος
ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπετῆς πεπεδημένος.

18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδάσι γὰρ
ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος,
ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνό-
τες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δέ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.
ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι
ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ
κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ
σπουδὴν ἐξαντλῶν, θβάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοὴν,
μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεσμοφόρος) Τῇ ἰστίᾳ· ἐπαρ-
θενύοντο γὰρ αἱ ἱερεῖαι αὐτῆς παν-
ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσεισθαι καὶ ἐξαντλῆσθαι πα-
ραχωρούμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς
ἀκουστίον, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc
plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt,
luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves
poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco
ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis
faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Ti-
monem multo impenfius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, vel-
uti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus
influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum in-
fluxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρῆναι, σχεδὸν ἐκχυθισομένου τοῦ ἐπὶ ῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19 καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διΦθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20 ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπὶ ῥέοντος) Τῆς ἐπὶ ῥοῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturū, & frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & diligenter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligone reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπὶ πάλιν παρατίνα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 Ἐπειὴ ἡ ὕσπληγξ) Τὸν συνί-
χοντα τὰς χιγκλίδας μεχλόν, ἦν
ἀρτίως λάμναν φασί, ὕσπληγα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίασθαι βρόχον) Βρόχον εἶ-
ναι τὸ δὲ ἀπορίας βίου ἀνάφαντας ἰαυ-
τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum fit, tum vero me alatum dicas, ipfis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites exsunt, fumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne affellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opte-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι
ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλοδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτε-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβalόντες με, καὶ καταση-
μνάμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμά-
χης ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ αἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένονσι κεκηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦται
τοῖς δακτυλίοις περιαναζόμενοι
τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
βάλλουσαν χειροπληθῆς τὸν χρυσὸν
διασπείροντες. V.

4 Ἄλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνίττεται
εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευταίωντων πλου-

σίαν διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύ-
τη τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ
κρίττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτον καλεῖ καὶ τὸν
ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes
somnia non esse.

Plut. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
fit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
iiciunt, ac diligenter obfignantes domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me au-
tem ii, qui tamdiu speraverant, ad forum itidem ut hi-

- 22 τομμένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ ῥ' σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάβον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει Φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμανος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν,
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀδρώως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ πάρισον. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκετικά ταῦτα παρὰ τοῖς παλαίσις ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exspectant. Ubi autem sublatum est figillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exoletus, ei perdepensum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, & inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλός καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὀρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀν-ἀκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἡ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἡ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἡ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἡ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεώς, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιιορκίων, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνέιλεγμένα.

EPM. Αὐτὰ που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειῶ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπειρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, & si quis temere praeteriens loris increpuerit, arreclis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, deierantibus formosiores ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliores, Ulyssē prudentiores, sedecim simul una Croefis ditiores, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis periuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipfius

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄγω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν,
ἄχρις ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσόν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἷται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ δέ, ὅσγε τυ-

pedibus uteris, qui, quaeso, tanta in te cum sit caecitas,
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miserit Iuppiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
stide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove missus quid facis?

Plut. Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam; is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad sese abductum observat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo est Iuppiter, eos a te ditari existi-
mans, quos ipse opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὐ-
τω χρήμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου
ἔπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἀν' ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω
καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ-
εχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ
σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ῥαδίως
Φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυτερῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνο-
μαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26
ᾶν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ
τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας
ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶε-

cum esse sciens, eos quaesiturum mittebat, rem, ut vi-
des, quam non sine summo labore quis reperiatur, quaeque
iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-
dem facile reperiatur, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-
que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines
& scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam
in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus
impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile
aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes
vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut,
cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libet re-
ticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas,
ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-
tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκῆτα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιάων αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνηντάς.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἶός ἐμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χῶλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἐτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίξει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perduto amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obiiiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, ὃν ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοῖς, θάπτον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῖς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρομα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἥτοι μὴ δυνατόν μοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συν-

υπακουστίον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἰοῦν, σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλεχότες. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quenam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρώτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαιρεῖσέρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπτε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προσδοῖαι ὑπομείνειεν ἄν.

29 EPM. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος διὰ τὸ οἰοεῖ ἐκκεκαυμένον χωρίον ἐξηρημῶσθαι τὸν ἱαλωκῶτα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ὅποι εἶναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἰρηταὶ τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλίγω καὶ καίω φασί· σὺνδρομος γὰρ τούτου καὶ ἡ ἀνοία· ἀνοικταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ προσχνηνιζόμενοι τῷ μὴδ' εἶδέναι ἔχειν ὃ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίριος ἐπιείρχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακίας συνίστην αὐτοῖς ἐκκιάζεται τιθῆναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύνειν ἀπαπειθ:ύσης, καὶ ὡς καλῶς καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προανακείσθαι. V.

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Molli- ties, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta: quae ubi homi- nis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum sa- tellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quam- que aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ραδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη Φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν 30 καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπιπλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ

6 Ἀλλὰ μεταξὺ) Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐντειλάμενος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, & infinitos uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accefferint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam oblitum sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῇ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπε-

4 Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπέρβολος οὗτος, ὃς Ἀνδρῶτιαν φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ὃν ὠστρακίσθαι διὰ φανότῃτα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνεπίος ἦν, καὶ ἰλυχνεπώλει, ὡς Ἀνδρῆσιος ἱστορεῖ, ὃς καὶ εἶναι αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὠστρακισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ Νόμων λόγι· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρίῳ Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησὶ. Κρατίνος δὲ ἐν Ὀραις ὡς περιελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σοφῆι, καὶ Εὐπολὶς Πόλισι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός ἐν Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . ἄλλως ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμτος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθῆντα ὑπὸ πάντων Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλορος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστάς αὐτῶν ἔπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδύρησατο, θρασὺς ὦν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελλυζότων Ἀθηναίων περιελθὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στίφοντες ἔχοντα, καὶ κτελεῖν αὐτοὺς ἀναβαλίσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν δύνοντα, καὶ ζήνους ἐστῆν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δημοδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Πάχηντος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἡμπροσθὴν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς καὶ Λεσβίων ἀπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἄβωντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυχτὸς ἐπιστάσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθηναίων Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναροῦσαν τὸ ψήφισμα· οὕτως Θουκυδίδης. Ἐπίσθι δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακωναιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθυον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀσφαλῆς, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· Ευρσοδίην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Ευρσοδίῳ υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίας. Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἵνα καὶ ἐτελευτα νικηθεῖς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμισίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonem solitudinem pervenero.

Plur. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praes: fin me deferat, fortasse in Hyperbolum aliquem,

σούμαι περινοστῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καβά-
περ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεινόν, 31
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ
ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ
Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ,
τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειρα- 32
γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sonus, quasi
si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agel-
lum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum
etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & to-
tum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fa-
mes: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime
fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memora-
bile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam
abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, ταυτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθ' με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὐθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀπαδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον;

ERM. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὸν συνεργόν) Σημειοῦ τὸ θηλυκοῦ οὔσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτῇ ἀγαθὸν συνεργόν πρὸς τὴν πενίαν τὸ ἀρετικὸν ὄν. V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detricto panno haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis confortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ
πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσαντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talìa sunt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & saxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, et si, ut praedicatis, Dii estis, vapu-

ὡς Φατέ' πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους
μισῶ, τουτοὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρί-
ψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι
κακὸν ἀπέλθω προσλαβάν.

35 EPM. Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦ-
το ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι,
λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ
ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων
ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

TIM. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς
ἐμοὶ πλούτος ἡ δικέλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός
εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

EPM. Οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα

labitis tamen : nam & Deos & homines ex aequo odi. Cae-
cum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminue-
re certum est.

Plu. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum
iumento meo arcessam : plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid inscite facias, Timon : quin potius agreste
isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibꝯ
fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athe-
nienſium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceſſite. Vobis haudquaquam
egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix,
ſi ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non fane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a qui-

ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθρον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36 χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ERM. Τί δῆ;

TIM. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud fane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit, assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exfuscitans, deliciis corrumpens, & livori obiiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deferens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebeuit, & tot illas res despicere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quanam divitiarum

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκο-
 Φάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 στὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τουτοῦν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν
 τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν
 ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαβέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπι-
 τήδαιο πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδῃ, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset assentator palpsans;
 neque fycophanta autem me terrens, non populus exasperatus,
 non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus infidias struens. Auscto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προομιῶν, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, αὐ- 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίας σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μάλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με αὐτὰς ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινεῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε·

2' Ἀνέξομαι γάρ σε) Σχέπει, πῶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀπεδοῦς τὴν πτόσιν, ἀλλ' ἀντιπαικτικὴν ἐπινέγκας, οἷον ὀλίγα

λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσοδέομαι ἢ παραχωρεῖσθαι προσελήφθη. V.

Tim. Dic, sino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat proluxa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτως, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

39 EPM. Ἀλλὰ νῦν ὅρας, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῶ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

TIM. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius prodicionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiffes.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis fit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, & de integro ditescendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διάρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γὰρ σοὶ τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ
παῖε· σέ Φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτῷ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελεῖσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας κατὰφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκელλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς
τούμφανες προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσομαι. G. ἐμβοᾷται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
καὶ ματιᾷ δεικνύει τῷ συγχυρῇ-

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην
τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ματι. V.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione coniicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obiiice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucri praefes, unde mihi tantum auri? hoc cene

ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερ-
θρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Ω χρυσέ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ
μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν
πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ
οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγου καταρρέοντα; Ω

Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα,
ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος
πλούτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελ-
λα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ
ἀναβεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν
ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαραγμένον. G.

13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ)

Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς

ἐρημότεροις τῶν χωρίων εἰσάγεισιν

Ἕλληνας τὸν Πᾶνα ιδρύεσθαι. V.

fornium sit, an non? male metuo, ne expergefactus in
thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto
tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, pon-
derosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micat, — & noctu & interdiu.
Ades huc, o mea voluptas. Nunc sane mihi credibile fit,
Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim vir-
go amantem adeo formosum, & per impluvium defluen-
tem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, &
vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timo-
ne, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum
rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno sua-
vissime, optimum erit vos huic Pani consecrassse. At ego
universum hunc agrum coëmam, turremque asservando

μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιατᾶσθαι τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομωθεῖσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕβλος πολὺς καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43 ἔχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῶν

§ *Ἡ Ἐλέου βωμὸς) Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθια καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοῦς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Ἔστι τοῦ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὗτος λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγυμέναι παντὸς καὶ ἀργίας, ὥς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἂν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἦν αὐτοῖς ἐτελεῖτο διὰ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνέγγιζον τοῖς καταχθονίοις καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὲν ἀνέιτο τοῖς κατοιχομένοις μετὰ συγγνώμης πάντων πρεϊόντων ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια. στυγνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεύθεν καὶ πάντα τιὰ τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷον εἰ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec sancita funto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despicere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δέ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δέ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδοχθῶ, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφα-
 44 νον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνῶρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἣν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δέ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos funto deserta atque solitudines: tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice laudare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei iniectu exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hie-

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μὴδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπειψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδοχθῶ, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποieh 45
 σάμην ἅπασι γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 φραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πᾶτερον οὖν ἐπὶ τὸν πᾶγον τοῦ-
 τον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοί· ταῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐ-

13 *Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ἐλίγον παρανομήσωμεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echecratidae filius Colyttenfis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec fun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me fatis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere resperfi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

Lucian. Vol. I.

H

τοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἰδῶ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίβους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμμημεκῶς· ἀλλ' εὐγε ἐποίησεν ἀφικόμενός. οἰμῶζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἄει φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδυράμβων ἤκω κομίζων.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι·

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi erantum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἀρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου τάχα προεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχει· μόν' ἐστὶ τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαντίας; 47 Φιλιάδης, καλάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχυαίον) Ἐπύχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere;

ὠδικοτέρων εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶτην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

- 48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάσαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιτηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὅδον ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοῖς ὑπερμεγέθη τινα πλοῦτον. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουβητήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunc cine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrupere videamur. Here, salve; & sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postularet, posses, in itinere, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re ampla & bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec, quae iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων,
ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὥς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδού τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λεγών. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μιας ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδόδετο, οὐκ ἀποδίδους, καὶ γὰρ ἐλέησας ἐλύσάμην
αὐτόν) ἐπειδὴ πρόωγν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

5 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ
μύρους εἰσάθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ
ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διανέμειν τὸ θεωρητικόν)
Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θείας τῶν Διону-
σίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεί-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις·

μήπω δὲ τοῦ διατρου καταλαμβα-
νόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. ἰδοῦσιν οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων
τὸν οἶκόν τόνον μὴ ἐνοχλοῖτο φυ-
λάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὲν ὑστερῶν ἀποστερεῖτο τῆς
θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πεί-
νιτες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἰτοί-
μου μισθομύμων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λωμα ἢ πόλις παρείχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἕκαστον. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδύ-

sis praeditus sapientia, his meis fermonibus haud egeas;
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiade: sed adesdum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequiret; ego autem, quem illius commiseresce-
ret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum

μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέρας περιμένουσι· πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ πόλει· νίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μίᾳς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μινον, καὶ οὔτε πλῖον ἔξῃ δούλει
δραχμῆς, οὔτε ἑλαττον, ὥς μήτε οἱ
πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονε-
κτοῦεν, μηδὲ οἱ πένητες διὰ πένιαν
βιάζοντο. Ἐοικεν οὖν ὁ ὑποκείμε-
νος κίλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διατο-
μὴν· εἰκότως τοίνυν παρὰ τοῦ Τί-
μονος ἀποπίμπεται, ὥς αἰτήσαντος
αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν
καὶ ἀλαζόνως παροραθέντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare tibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colytensis Ethecratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperitur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vixit autem uno die pugilatu, & luctu, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Qui pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἥριστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

TIM. Πᾶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προε- 51 γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονοῦντες. ἐτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλευῶν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ Φυλᾶς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλᾶς) Δικαστήριον Ἀθηνῶν ἢ Ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθμένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἔκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διὶ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας [mille viros] cecidit.

Tim. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliæae per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; cum praeterea septem aureis co-

ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐβέλοι. Τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς οὐδε γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος οἱ δὲ ἀγχιστεία ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ υἱῶν κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν मिथήντες τῷ οὐ καίοις οἰκαῖοι λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysius tragoedis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευβέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' αἰστος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

TIM. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὕτως· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον.

TIM. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθόδομον οὐρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν· τὸ ὀπισθεν
ἱερὸν οὖλον διαβάλλαν ταῦτα φησί· ὁ δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγγο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te fycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μοιῶν μείρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώ-
 πιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
 54 Ὀλυμπία πῦξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
 συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκ-
 πετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρὺς ἀνατείνας,
 καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
 βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗ-
 τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλής, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
 καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
 ἀρετῆς διεξῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
 τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῃ τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
 τῷ (τῷ ζωρστέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λή-

6 Βρενδυέσθαι) Διὰ θυμὸν μετ-
 εωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ἐρ-
 γιζεσθαι· καὶ βρενδυέται, ἐπαίρε-
 ται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ὃ χρί-
 ονται αἱ γυναῖκες μέγα φρονῖσι. V.

10 Καὶ Σωφρονίσκος) Οἶνον τοῦ-
 το πίπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου
 παρὰ δόσας. V.

cum modo homuncionem; eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
 cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
 & pugilatu, & lucta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
 sycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
 ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
 murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
 ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream, aut
 Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
 habitu simplicitatem, incesu modestiam, pallio sapientiam
 ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
 rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
 galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
 nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit,
 (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
πλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφῶς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μὴδὲ ὀλίγον
τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλα- 55
κούντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέβυσος, καὶ
πάροιος, οὐκ ἄχρις ὠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἔμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῆμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρύκη. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμ-
μα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθει-
μένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ὑπότριμ-

μα διὰ σκορδύων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔειπε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν
ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζυμῷ γλοῖον
καλεῖν, ὅς τοῦ ζυμοῦ ἐκλειοιπότες
τῷ τρυβλίῳ περικάθηται. V.

hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
fermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & insatiabilis voracitatis fructus
est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & fal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi,
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
fere depositus, & ridiculè balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέrais ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ Φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναίσχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστός ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

- 56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλούτὸν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοϊκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

ζ Καὶ ἡ γοητεία προηγείται) Οὐδὲ Ζεῦξίς, ἢ καὶ Παρράσιος οὗτος ἡμῖν διὰ Φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τεράτειαν γράφας διειτυπώσατο, ὥς οὗτος ἀπαλλάχτως

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους θρασυτητά τε καὶ μιαιφάν ἡδὼν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὥς ἐπὶ πίτακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπνικρβόσατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praeftans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore percussi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumtuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἷσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον
 δὲ ἥδιστον θύμον, ἡ κάρδαμον, ἡ εἴποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκραυτος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄραν δυναμένῳ. μὴ
 μέντοι ἐς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμῷ ὀρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ'

3 'Εννεάκραυτος) Κρήνη τις Ἀθηνῆσι Καλλιρρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, falis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque infi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eicito, ne-

ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμίταλenton. εἰ δέ τις Φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἔμειντοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτρειν χρὴ εἶναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν ὀρνεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γούν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κοινούλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παίεμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquo, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Istud recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput implebo pugnibus, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te

παρακέκρουσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμώζομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκηλλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίβους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδ' ἄνευ τραυ-
μάτων.

1 Παρακέκρουσμάί σε) Ἠπάταν σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui austarii etiam loco
adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.



Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθρυγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καὶ ὕδατος διαιτώμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὄρνις μέγας μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροῖαν δὲ ποικίλῃν· ἐστὶ γὰρ ἀταμιζ χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόρφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτόν, ἐπιμυκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πάντε μόνον κυτσοῦσα ἅα. ἐκ βλίνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκαθῶν ἐπιπλεκόμενων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰστοῦ πηνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παραπαν οὐ. Ἔστι δὲ σιχὺὰ τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτις κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνον ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτῆτον καὶ γινώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μίση, ὡς ἑπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτα δὲ τί-

κειν καὶ τρίφειν τοὺς νεοττοῦς. Τὴν δὲ ἡμίραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρὸν ἐπικαθεζομένη τε τῶν πετρῶν ἄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαιος δὲ ἀχύμαντον καθάπαξ καὶ ἠνέμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἀφονος, ἡ δὲ ἐλάττω ἀδίκη. πάται δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἄρρεων γηρασκόντων ὑποπαύσασθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἧ ἑκείνοι βούλονται· ἐπαπεθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρεων τελευταίην καλοῦνται δὲ κηῦκας, ὧν μόνον εἰτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημείον ἔχειν πατάλῃδες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχὺν τινα χρόνον τεθνήξεται. Γ.

Η Α Λ Κ Υ Ω Ν

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chaer. QUAE ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὧ Χαίρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ἐνομαζομένη, πολύβηρος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύβεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήρυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἶά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πώποτε 2 πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι προσέπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεῖα

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua fane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio confuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero progenatum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud. Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula
Lucian. Vol. I. I

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἵθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρή πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

- 3 ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκάμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφι-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, confimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰβῃ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαιμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα κατα-
ληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀντὶ τοῦ νεο-
γνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

facilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam existit compositi coeli ferentitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ραδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλῃν καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσω τινὲ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

- 5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculum quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχανῶν, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατόν φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ 6 μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνῆρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ραδίως· ἡ γὰρ ἡλικία πάντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ Φύσιν. ὁπηνίκ' οὖν ἄνθρωπος ὡς εἰσὶν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φαῖναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τυχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enim vero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δο-
 ξεῖ πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερ-
 οχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλι-
 κούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ
 διάνειαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.
 7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιοῦτοις οὐ-
 σι, πόλλ' ἄτ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ
 καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι
 τοῖς ἀγγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν
 ἐστὶ τέως, ἕως ἂν ᾧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυ-
 ναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν
 κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτε-
 ρον, πόδας ὑποβεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλία τε
 Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμά-
 των, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν
 ἐκ τε ᾧων ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magni-
 tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
 tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
 lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
 Proinde tibi mihiq̃ue ac multis aliis nostri similibus multa
 quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
 nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
 bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
 sunt imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
 pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, &
 varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
 rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
 tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fin-
 git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὐσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδσαν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὧ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
 οἴας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ὦ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναιξίν τ' ἐμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτό. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
 va quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusciniiis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nata fueris
 a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
 cias, non refugies.

Chær. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστν καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad asty tem-
pus est e Phalerico.

Chaer. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. Ο ΜΕΝ Καύκασος, ὃν Ἡφαίστε, οὗτος, ὃν τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλώσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνὸν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρώσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῶ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

II Τα πλάστα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν Ἕλληες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. CAUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui miserum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed, si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipi-

σταυρώσθω, ἐκπεταβείς τῷ χεῖρι ἀπὸ τούτου πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδίτι που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαυγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τούτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γάρ) Ἀποτετμημένοι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccesfae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additūque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρώμένως
κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτή· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχρως ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

PROM. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετῆ, καὶ σὺ Γῆ μητέρα, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ERM. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἀδίκον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξέλεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσα κα-
λύψας ἀργεῖται δῆμῳ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὐ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας·
ἐπὶ παῖσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετῆ } Ὁ μὲν τῶν διαρχίντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ 9' Ἐγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & follertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtektis ossibus adi-
pe candida: memini fane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vasserrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini.

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγγινετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δ'ε, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησας ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔβeto, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμωσάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἑμαυτόν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυν· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους σὰν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην ὁρεῖσθαι οἱ πάλαι ἔτιμωσαν. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀναφελές. V.

13 Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ) Ἐφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δίκαστηρίου εἰς ἄλλο δίκαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἐκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελὴς σοὶ ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimassetm. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias istas portas, in Caucaſo, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδέν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰτὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴῃ ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου 5
ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μὴδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἐγώ γε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἥδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἐφесιν δὲ οἱ δικανικοὶ φα-

σιν, ἥνικα ὁ χρινόμενος μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur fophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκάτε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὦμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαίαις παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τιнос παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σπαντῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem incusabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absfum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihi que exprobraret tale quidquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiaie fili, aggredi fustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνίεναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάννυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνὶ μάλιστ' ἐμφανίξῃ τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρηκας, 7
ὁψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περὶ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν οὐρανὸν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὅσπου ἐν τῇ με-
 ρίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθῆσόμενον πέμπειν παλαιὸν οὐ-
 τω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε
 αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς
 μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
 8 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ
 Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι,
 ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐ-
 ωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὐρίον ταμιεύε-
 σθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνή-
 μην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε
 ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων
 τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ
 τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam sordidi sit contracti-
 que animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os
 in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat ve-
 tustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, ne-
 que adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri
 esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse ma-
 iorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
 viviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed,
 si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare,
 atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum
 ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriarum
 recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apa-
 ge, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod
 si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & io-
 cos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδενα ἠγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδίαν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν
 δ' ὅλην ὑΦηρῆσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

πιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
 σκώπτειν. Διηλοῖ δὲ καὶ χλευαστι-
 κὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς
 ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλαι γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 κόρας. Ἄλλως. Σίλλαίνειν, μυλλαί-

νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλαι γὰρ ὁ μῖμος
 καὶ ὁ μάχος καὶ ἡ ἀκχεασία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφει
 σίλλογραφεῖ. V.

14 Ἀγέειαν) Γρ. εὐτέλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, farietasque & silentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime computationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 esse Iovem postridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tenta-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
 tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
 gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βούν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσω
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύει
 σταυροῦ ἂν τιμῆσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθείς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζώμου περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοῖ
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἦδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὧ Ἑρμῇ, διττὴν ἔχον

9 Ἡ κονδύλος) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, εἰσὶν
 κόνδυλοι οὗτοι· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

Ἡ κόνδυλος τις ἂν, εἰς τὰ κινᾶ
 δόμενος τῶν ραπιζομένων· κινᾶ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iufculo degustarit, aut affatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: sin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 stenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅποτερον αἰτιᾶσθ' ἐμὲ
 πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοῖνυν πάλας (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἡδί-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος· ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς·
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα

infimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculta quaedam res & informis, filvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμε-
λείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ γάρ τι προβουλευῶ εἰς τὸ
κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν,
ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
ἐνεόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόν-
τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι
ᾧμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-

13 μενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδρι
Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ τὴν Ἀθηναίων παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἢ παράθεσις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ
θεοῦ δηλονότι. V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτης ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agi-
to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
nobismet ipsis affimilia: etenim ita statuebam, deficere
quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
tificiosissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
lioris haberet sensum. Itaque, secundum poetæ dictum,
aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Miner-
vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
commodaret. Isthæc sunt scilicet, quæ gravia in Deos ad-

κησά. καὶ τὸ ζῆμίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίημα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τιὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσῶσι, καὶ πόλεμον ἐξελέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δείξον τι καὶ ἐν το μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθῶς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14 θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀκαμῆ, ἀντὶ ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, τοῦ ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον· G. ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V.
14 Ἀκαμῆ οὔσαν) Γράφεται καὶ ἀκόσμητον. G.

nisi: tum detrimentum viden' quantum fit, qui e luto animalia confecerim, quodque haecenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Diī sunt Diī, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia extiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur, quasi deteriore Diī essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia aduersum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpersum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστὶ, Προμηθέως δέ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτοῦ μόνῳ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλουτοῦν

3 Μεστὰὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου.

G.

8 Ὅρᾷς ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν.

καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.

θεοὺς ἡδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

tum, infulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθῆσόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραβῶμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσιν, καὶ πολεμοῦσιν, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσιν, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσιν· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασθαι ἂν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραβῶμεν αὐτὸ) Ἀντὶ τοῦ θεωρῶμεν. V.
 ζητάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παρα- 5 Δειχθείη ἂν μέγα) Γρ. δόξη
 βάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verseremur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparatur. Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices reddidistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum & Terram, quod nos considerint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθῆσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργᾶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπινομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
 17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐράτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δέ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιῆσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἀμεινον προστησάμεν, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμεν; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἐν ταῦθα τὴν ἀνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πά-

τα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐδράπην ταῦρος, δι' Ἀπτιόπην σάτυρος, διὰ Ληδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit, hoc est: qui inculatis hominum fabricationem, & potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros & cynos versi, Deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes. At quod aliud exemplar isto melius mihi proposuisssem, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ Θεοὺς ἔθυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν θέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 Θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου· τῷ κτήματος οὐδὲν τι ἔλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἐναυσταμένου τινός· Φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων καλύειν μεταδιδόναί
 τοῖς δεομένοις· καίτοι Θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι.

14 Ἐναυσταμένου τινός·) Ἀφ' αὐτοῦ. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας εἰσὶν αἰώνων, καὶ ἔξω Φθόνου πάντος ἐστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δέισθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε εἰπόντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ 19 δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαιῶς χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιάς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάων, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτῃ τοίνυν ἡ μέμψις ἀνέγχοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ καὶ κεῖνον αἰτιάσθε, ὡς σπαβῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἐξάν) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνισσᾶν) Θυμιάων. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocine vos aegre feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulisset in terram, nihilque omnino ex eo reliquisset, haud magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce. Hominiibus vero ignis usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diviniore & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἴρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ
καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καί-
γῳ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20
σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ
καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἐξ καὶ
δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκата ἐξαίρησοντας·
οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγορήκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν.
ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὦν οὐ προεγίνωσκες
οὕτω κολασθῆσόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ
ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν
ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν
Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰετόν.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 ὦνησο) Εὐφράνεται, ὁμοί-
σο. V.

6 Οἶδα ὡς ἔξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ
δέκα· τὸ ἕ Ἀπτικῶς ἐφυλάχθη·

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν
συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν
ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique,
Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur,
emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido So-
phista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter
istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim,
quod probe scio, vultures apposuisse tibi ad intestina
eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam
agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis
vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me solvi debere in
posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus ami-
cus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam,
quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοίμι σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον,
οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομούντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ
λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μι-
σθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τίταν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
σίον ὁ αἰετός. ὑπόμνε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν
Θηβαῖον, ὃν Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε
ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν)
Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτι-
δος ἐδίωκε φθέραι βεβλόμενος· ὥς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ
Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἐὰν
συγγῆναι τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμενος ἀναιρεῖ σε, ὥς ἀνείλες σὺ
τὸν πατέρα σου Κρόνον· καὶ αἰσθό-
μενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν
μὲν Θέτιν ἐζευξε τῷ Πηλεΐ, τὸν
Προμηθεά δὲ δὴ Ἡρακλίου τῶν
δεσμῶν ἔλυσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut car-
nes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor,
& Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

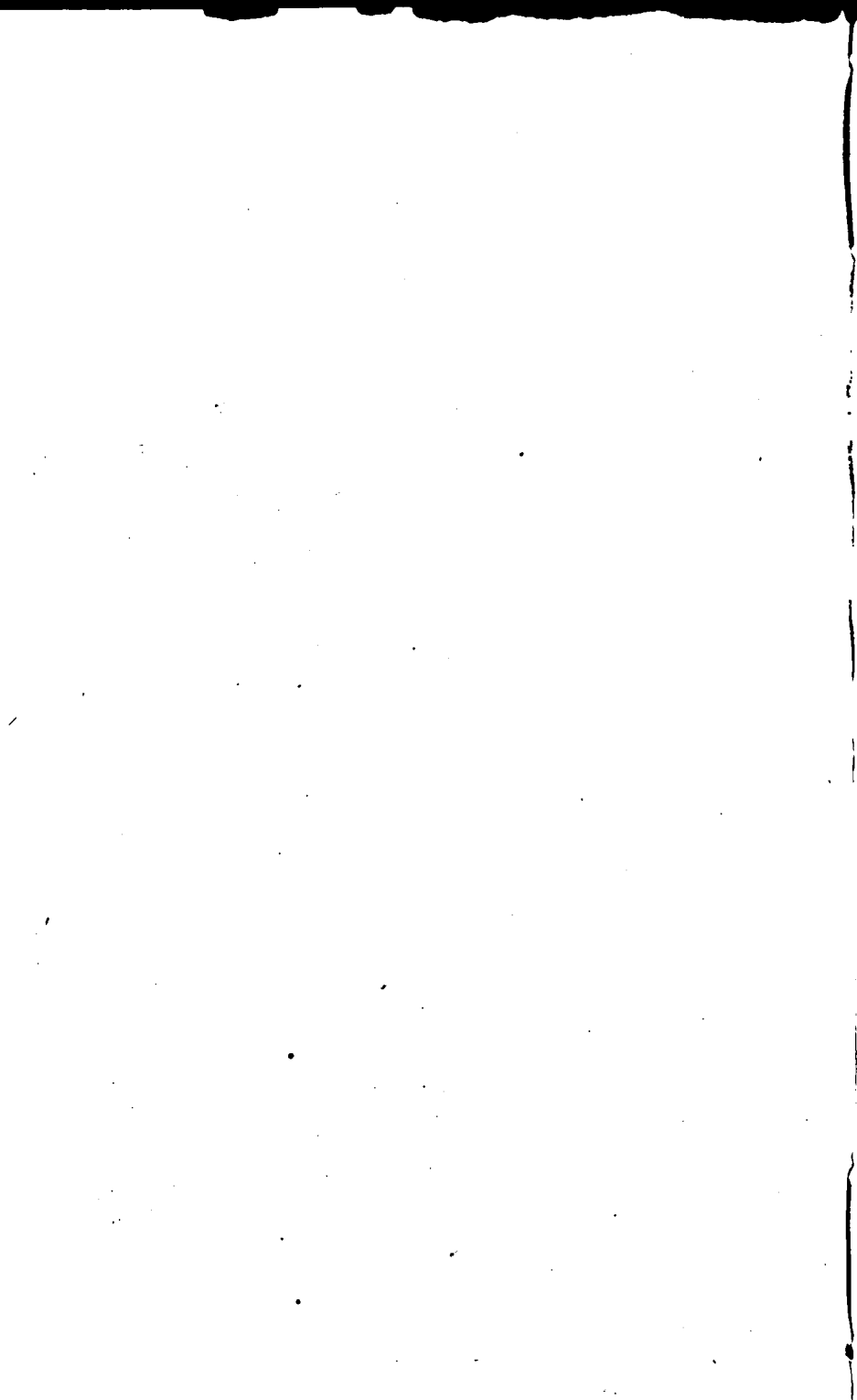
Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dice-
re: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pre-
tium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc me-
lius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: at-
aque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, fugit-
tarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES



VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P. l. 13.* Καὶ) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14.* Εὐδόκιμος) Edd. priores εὐδοκίμοις. *Pag. 5. l. 3.* ὑπὸ) ἀπὸ *P. L. V. 1. l. 13.* Τοὺς) Deest in *B. 2. P. l. 15.* Τίνα) Deest in *F.* *Pag. 7. l. 1.* Τὰ μ. τ. δὲ) τὰ δὲ μ. τ. *F. l. 11.* Γοῦν) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17.* Οὐδὲ) εἶδε *P.* οἱ δὲ margo. *A. 1 W.* *Pag. 9. l. 1.* Μυσαχθῆς) μυσαχθεῖς *F. l. 11.* Πάντοθεν) *Pr.* edd. pleraeque πάντοποθεν. *Pag. 10. l. 5.* Ἀγεννῇ) ἀγεννῇ *l. 6.* Πρόδον) πρόσδοον *Fr. S. A.* *Pag. 11. l. 5.* Ἀπαγγέλουσα) ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ *P.* margo *A. 1 W.* *Pag. 13. l. 3.* Ὅς τυμπανιστρίας) ὡς τυμπανιστρίας *F. V.* margo *A. 1 W.* *P. δς l. V. 2. l. 4.* Ὅμως) ὅπως *P. l. 17.* Ἀνακύπτων) ἀνανήφων *A. P. F. l. V. 2.* margo *A. 1 W.* *Pag. 14. l. 1.* Ἐλευθέριον) ἐλεύθερον *C. F.* & hinc margo *A. 1 W.* *l. 11.* Ἀπολειφθεῖσα) ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. *l. 12.* Ἐνέπριε) συνέπριε margo *A. 1 W.* *Pag. 15. l. 3.* Ὑποπτέρων) ὑπόπτερον *F. l. 4.* Ἰδης) εἰδῆς *A. B. P. l. 5.* Ὑπνιόχει) ἡνιόχει *l. V. 2. l. 6.* Ἐπεσκόπου) ἐσκόπου *l.* margo *A. 1 W.* *l. 7.* Ἐσπέρην) τὰς ἐσπέρη *A. P.* τὰς ἐσπερίας *B. l.* *Pag. 16. l. 1.* Ἐβουλεύσατο) *Pr.* edd. ἐβουλεύσαντο. *Pag. 17. l. 5.* Ἐβελokaκεῖ) ἐβελοκαλακεῖ *F.* adscriptum ἐβελokaκεῖ ex *P. l. 8.* Ἐαυτῶ) Priores edd. ἐαυτου.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. Βόρβορος) Ita recte *l. V. 2. P. S. A.* βάρβαρος *M. O.* & ceterae edd. prior lectio adscripta margini *A. W.* *l. 8.* Εὐμηχάνους) ἀμηχάνους *F.* εὐμ. *E. P. l. 9.* Ἐπιφημί-
ζεις) ἐπευφημίζεις *P. l. 12.* δ') δαὶ *W.* *Pag. 19. l. 5.* Εἰ

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε M. l. 13. Μοι) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἰπνοπ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καὶ) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ I. εἶ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. l. 15. Τοι) τι
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λέγων O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριέν τι C. L. καὶ χαριέντα F. A.
 H. P. καὶ abest in O. M. & 11. Πεποιθότα) πεπονθότα C.
 l. 16. Συνεργαζών) ἀγαθών O. P. Pag. 22. l. 7. Κεμήλιον)
 καμήλου O. l. 9. Ἐμυσσάττοντο) M. & O. Excepta S. &
 A. priores edd. omnes ἐμυσσάττ. ead. ὥστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διονύσω) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίῳ. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχουμένη) ἐπιχουμένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προσαίρ. A. Pag. 25. l. 7. Φανεῖν) φανοῖν edd. prio-
 res. Quod restituimus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφῳ) φιλο-
 σόφῳ I. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. l. 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτικῶ. O.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἱπποκάμπτας L.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μέγα) Edd.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβές P. I. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὐ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 mox αὐτῶν in P. ut restituimus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Γὰρ) δὴ I. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ανατυλίττων) ἀνατυλίττω V. Pag. 34. l. 12.
 Προαχθῆς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλον) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πρᾶγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προσω-
 πείον I. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παραπόληται) παραπόλυται F. pleraeque
 παραπόλλυται, exceptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἐστὶ) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφίᾳ) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δε) δὴ P. I.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Δίψης) ἰλύος *A. P. l. margo. A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαντὸν) ἑμαντοῦ margo *A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὀσημέραι) ὄσαι ἡμέραι *I. l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* Priores edd. excepta *I.* omittunt οἱ. *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοῖς ἐκείνοις *I.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀρόνητον) ἀρόνητον *C. l. l. 5. Td*) Edd. priores τοῦ. *l. 10.* Ἀπόνουαν) ἀνούαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. priores μεταλαμβάνουσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μὴτ' ἀναβάλλεσθαι) μὴτ' ἀν. μὴθ' ὑπερτίθεται *I.* μὴθ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2. μήγ'* ἀναβ. margo *A. 1 W.* *l. 13.* Ποίησιν) ποιῆσαι margo *A. 2 W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo (scribatur) ψευσεσθαι. *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. priores ἡξίου. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. priores κρότων. *ead.* Ἀρωμάτων) ἀκροαμάτων *L. l. 5.* Τὸ δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφοροῦντας *I.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος margo *A. 1 W.* *l. 10.* Πραγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C. l. 11.* Ὑπέβαινε) ἀπέβαινε margo *A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. *P. L.* margo *A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγων) λέγων *F. B. 2. P. l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. priores. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. *C. l. 4.* Προστιθὲν) προστεθὲν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισσήρεως) κισήρεως *F. l. 9.* Δ' ἀν) ἀν omisso δὲ solum habent *C.* Quaedam edd. δὲ ἀν. *l. 12.* Ἡς) οἷς *F. l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) *Exc. G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13. Td*) τὸ δὲ abest a *F.* τό δέ γε *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοίνυν margo *A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην margo *A. 1 W.* interierit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F. l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *I. l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C. l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C.* Edd. priores praeter *I.* ἀποκεκλεισμένον τὴν *Δ. l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F. l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C. Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. l. l. 10.* Τὸ συρίζει) τοῦ *I. A. 1 W.* *ead.* Ἐξεῖναι) εἶναι *C. l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. l. 15.* Αὐτοῖς) αὐτοῖς *C.* margo *A. 1 W.* *Pag. 69.*

L. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ.
 Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) A1. καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18. col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύχοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαῖ. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμόλογον) V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2. Ἐγκαυσάμενος) ἐγκαυσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαι) Sic vetustae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σῆς ταῆς) τῆς ἐκεί σ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W. l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέγτοι). ibid. col. 2. Φιλοκτῆτου) C. Φιλοκτῆμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους) τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνῆν) ἦν I. l. 13. Μηρία) Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλελησμένοι margo A. i W. ἐπιλελησμένοις. male. Pag. 80. l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. L. marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν I. l. 11. Περὶ) Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐτὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τευχῶν L. l. 14. Ἐταίραις) ἑταίροις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβολαῖς F. l. A. 1. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπεισιῶν) ἐπεισιῶν I. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖν᾽ αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα π. μ. ἐκείνα. I. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδότες) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1. Αὐτὸς) αὐτῷ F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. L. I. marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀνείρων R. P. I. marg. A. i W. l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοῖς V. Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῆ) ἀφαιρεθῆ & mox ἀνωχθῆ A. l. 13. Αὐτοῖς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πᾶρison) ὁ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίζης) βαδίζειν marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. I. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῶ δοκοῦν πλ. l. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν
 marg. A. 1 W. l. 14. Οἶνται) οἶεται S. A. Priores omnes
 οἶνται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπευ) ἐπεμψεν l. 14. Ἐχοις)
 ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. 1 W.
 Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα) βαθυκύττα R. l. 15. Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς marg. A. 1 W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
 Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. 1 W. τί οὖν
 ὅτι ἐν αὐτῷ l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο l. ead. Δὴ) Ita C. P.
 L. Priores edd. δεῖ. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-
 tiquae: ἐπίχρυσος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
 securus viderur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) C. ἐν ἡ. V.
 Ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. l. 14.
 col. 1. Ἐξηράσθαι) C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρημῶσθαι. Pag. 99.
 l. 1. Ἐγγέλεις) οἱ ἐγγχ. R. l. 3. Ἰξώδης) Ita A. P. L. (in qui-
 bus Exc. additur ἐξώλη τε) l. B. 1. V. 2. S. A. marg. A. 1 W.
 ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκός) ἐμπεφ. R.
 l. 12. Ἀνέρχονται) ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. Pag. 100.
 l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπερβολον V. prave. ibid. l. 7. Ὑπ'
 αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. V. l. 33. col. 1. Δημήγορος) δημηγορ'
 V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἄρα) ἀνδρα. F. nulla di-
 stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
 ἄρα. Pag. 103. l. 4. Προσίωμεν) δὲ καὶ προσίωμεν R. l. 12.
 Ἐπακούσας) ὑπακούσας marg. A. 1 W. Pag. 105. l. 9.
 Καταφθείρας) διαφθείρας l. marg. A. 1 W. Pag. 107. l. 1.
 Μακρά) Ita sola F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.
 A. 1 W. l. 3. Ἑρμῖν) Excerpta P. omnes Ἑρμῖ. Pag. 108.
 l. 2. Ἐξωσθεῖς) ἐξωθεῖς F. l. 5. Μηκέθ') Sic R. L. l. Marg.
 A. 1 W. reliquae μήθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
 l. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
 ἐθνῶν) τῶν ἡθῶν R. ἐθνῶν l. marg. A. 1 W. Pag. 112. l. 8.
 Εὐωχεῖσθω) Priores edd. εὐωχεῖτω. Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-
 φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Ienfius.
 Pag. 115. l. 4. Προκεκλήση με) F. προκεκλήσομαι. notatum
 etiam in marg. A. 1 W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
 Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον l. marg. A. 1 W. l. 6. Οὐ-
 τος) οὕτως marg. A. 1 W. idque Fabrum probasse, versio de-
 clarat. l. 11. Πιστευτέα) P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-
 φρονήσομαι. φιλοφρονήσωμαι B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφην
 προυγράφην marg. A. 1 W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
 deest in F. Pag. 121. l. 7. Διορύξας) ορύξας Schol. Διορύξας
 priores edd. διαρρήξας l. marg. A. 1 W. l. 10. Διορυγθή-
 σεται) διορυχ. edd. priores. Pag. 122. l. 1. Μιαρὸν) μικρὸν

I. marg. A. i W. l. 8. Τις) Deest in *I. l. 10. Σωφρονίδης* Schol. *V. & F. Σωφρονιάκος. Pag. 123. l. 7. Ὡς*) καὶ *marg. A. i W. l. 14. Γελοῖας*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque πρωτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. i W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβάς*) ἐπιβάς *I. marg. A. i W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. i W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magift. Habet etiam margo A. i W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. i W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 129. l. 16. Παρὰ) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντός*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. i W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλδς*) νεογιλλδς Schol. νεογνδς *C. l. 8. Τοι*) τὸ *margo A. i W. male. l. 11. Δὴ*) ἤδη *P. L. margo A. i W. Pag. 133. l. 10. ἔχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχεν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικούτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I. margo A. i W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. i W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γοῦν*) In sola *P. πρ. γοῦν, ὃ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in *marg. A. i W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδιτί* (του) ἀκρῶ ποδί (του) *I. l. 14. Ἰκανδς*) Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανδς* emendatum in *marg. A. i W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαντὸν*) ἐμαντῷ *P. marg. A. i W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. ἔχον*) Ita recte *I. A. i. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον-*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμελέται) καὶ τῶν τοιοῦτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ) μεμεληκ τῶν τοιοῦτων I. τῶν τοιοῦτων οὐ π. μεμελήται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὰ τῆς ὀρ.) αὐτὸ τ. ὁ κ. ἥλικον ἐστίν. P. L. posterius ἥλικον ἐστίν alios legere notatur in marg. A. i W. l. 15. Κομψείας) F. κομψας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) διασιλλαίνειν P. l. ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. i W. l. 9. Γοηρησθαι) In cunctis edd. ὑφηρείσθαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγέειαν) In Exc. P. sic legitur : καὶ ἀγένοιαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo : debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένοιαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in marg. A. i W. l. 7. Περιελιχμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan. Th. T. II, p. 673. est autem ἀ περιλιχμάσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. Ὀπτομένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κόνδυλοι) Exc. G. κένδυλοι. ibid. col. 2. Δόμενος) Exc. G. δυνόμενος, &c. antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὀπότερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. i W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. i W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Priores edd. excepta B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. i W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἐτι marg. A. i W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. i W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. l. 5. ὦν) ᾧ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσαμένου τινός) ἐκκαυσαμένου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δωτῆρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. Ἐάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub iudiciis Grammaticis. l. 13. Ὑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. Pag. 156. l. 2. Καὶ) Ita F. A. 1. I. V. 2. S. A. Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑυπνίου) Non dubium est, quin προσλαλίαν istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his Dialogis servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Est λαλία, vel προσλαλία, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. MARCILIUS. Scriptum est hoc Somnium a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

tor, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in Her-
morimo, sive de Sectis; παρὰ τοὺς διδασκάλους φρίτῳντα.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde φοιτηταί, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν. Hesych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: quī enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. Εἰς διδασκάλου solent illi scriptores usur-
pare, non εἰς διδασκάλους: & sic Nost. Ἐρμ. § 82, & Ἐρ. §
44. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν ἡλ. πρόσῃος) Idem est prope finem huius
scripti ἀντίπαις, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
thoritate sultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσῃος. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, πρόσῃος κούρος, & παῖδες πρόσῃοι τε καὶ τοῦ πομ-
πεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII, pag. 457, v. 47. quos impute-
res in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, παῖς ὡν οὐπω πρόσῃος. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: ἡδὴ δὲ πρόσῃος ἦν. Glossae: Πρόσῃος, pro-
ximus pubertati: formula loquendi ex Romano iure sumpta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. Πρώξιμος πουβεράτι, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν
τοῦ ἐφηβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: vicinum puber-
tati, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iurifconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egrege congruunt illa Li-
bani T. I, pag. 804 A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἡδὴ ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδείματα, συνεβουλευό-
μην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον: qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἡδὴ
πρόσῃος ὢν, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Proculiani tradiderunt, observante Merrillio Obi. i,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum veriti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod defieram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάξασθαι* velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. *ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumitibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δεῖσθαι λ.) Iac. Miccyllus, interpres huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & egeret quosdam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD. Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχερᾶς neque ineleganter Artemid. IV, 69, ἐφ' ὅδιον παιδείας ὁ πλούτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38, p. 182, *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, annotare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Δούκιος) In *Asino* frustra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαίνεται γλύφων. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδάσκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, Iulian. Misop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa, per ignoracionem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphro. pag. 20, 21. Hoëschel. ad Chrysost. περὶ ἱερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, restituit e Mf. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) Facultates autem nostras. BROD. ibid. Ταχεῖαν τινὰ τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mff. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τὶς pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Noft. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hefych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦνος καμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαύνοους αὖειν, τοῦτέστι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumta in v. Βάναυσος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mff. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γιγν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit iustam mercedem. BOURD. i. e. μισθόν. Vorst. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, iustam mercedem. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promptas praeberet suppetias. Ea repetit passim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεύς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praeostat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλυφος καὶ ἑρμογλυφεύς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἔρμογλύφος & ἔρ-
μογλυφεύς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος.
Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Tho-
ma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc ma-
gis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθο-
ξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, ὃ, τὸ
γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος
γενόμενος. IENSIUS.

ead. l. 13. 'Εν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin le-
gendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: vo-
ces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum-*
primis, maxime, ponunt inter duos similes casus, quorum
alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H.
I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος: *lex, quae ma-*
xime servatur. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραν-
νος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Phe-*
raeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit. Lucian. noster
in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιός. Plutarch. in
Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων
ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232:
Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir.
p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάργειον οὖ-
σαν. Dionys. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλ-
ληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνν.
lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνν μέγα τε καὶ
ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα,
ut alibi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18. Contra
Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem
probo L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librario-
rum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu po-
situm pati non potuerunt, praefertim quod crederent, cum
hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci so-
lent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνν, σφό-
δρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intel-
ligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος,
ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182.
Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου
ἐρέντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus
miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis,
ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ισχυροτάτοις hoc
enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir in-*
ter vehementissimos, & a longo iam tempore infestus plebi: quem-

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ισχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεξομένοις: mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογητικῶς τυγχάνω similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Muson. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitatorum veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διτέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τὸννομα διτέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύνταται ἂν ἐνεγκαιμὶ quem nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύνταται φερομένοις: sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. Thucydid. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον· in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδοκίμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δοκίμος ὅμοια τῷ μάλιστα: parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obs. Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖς μάλιστα. c. 57, Δημοκρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quæ cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: at qui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅταντες ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος. X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὑρίσκον· atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξῶνον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φοινικώτατόν ἐστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομασθῆν ἐν ὀλίγοις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula sefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατρίς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγοις· illud ἐν ὀλίγοις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομήδης Κρής, λυρικὸς, γεγονὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis.

ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκου· atque ita margo ed. Ald. 1 Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γάρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορὸν ὦ πολλῶν &c. Τιμήσει δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— *versam proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) *Solymo & nigrantem pulvere fratrem.*

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. δεξιῶς) Anglic. & Mss. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. Ἐτ. Δ. VII, οὐ πάνυ μορφῆς εὐφῶς ἔχοντες adde & Eik. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Iulian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspicionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχὼν δεξιᾶς quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾷ καὶ φιλοπόνῳ τυχὼν nescio quis apud Suidam in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553 B. Ὀμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης & de hoc ipso Dione Synesius, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ. Malchus apud Suidam in Παμπρόπιος Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος & δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέδλιος. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOURD.

ead. l. 5. Ἀνέπλαττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὥς ἐκ παιδὸς ἀποδείξαι εὐφυνᾶ, καὶ γλύφειν ἀστεῖως δυνάμενον. Vid. Gattaker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα.* Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνω addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτήδειος — ἡμ.) *Dies apta*, quae opponitur diei parum auspicate, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὸς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) *Quod vulgo dicitur.* BROD.

ibid. Ἀρχ. δὲ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium fūcti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodum illud repetit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἑρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiaſtes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodum esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et fane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine I. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὥς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiaſtes Aristotelem videtur adducere testem, nihili est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντὸς. Adde & Ἡθ. Νικ. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλεῖον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γρὺν quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium facti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκ οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖν τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχὴν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖν παντός ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσίοδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλεον ἡμῖν παντός ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρήχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες: ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖν παντός, ὥς εοικυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim, ἐποίησαμεν an ἐποικειώσομεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ παντός ἡμῖν ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον ἡμῖν γάρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac lapitum incipias, sponte defertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Aufon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. *ead. l. 6. Σκυτάλην*) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοις μέλει. κατάρχομαι, inquit Scholiastes, οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματα τινὰ, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν ἦγον κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἰονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βομοῖς. Eo sensu usurpat Noster Τοξ. cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. Mισθ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοὶ εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praefertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquam, ὄρω. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλεῖ δὴ μιν γὰρ ὁ ἀνθρώπος τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον quod propius ad Nostrium accedit, ὁ ἐν προοίμιοις τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miserae cognosce prooemia rixae.* Declamatorem illum vix fero, qui Palaephati caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοίμῳ κειμένη. Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια. quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petatum κατήρξατο nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύων) Emendo ἀνολούζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heli-
liod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina
est vulgata. Sic Έτ. διαλ. XI, ὁλολύζων ὥσπερ βρέφος. & Θ.
Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu ver-
bo simplici λύζω. Περί. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam
mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelo-
tium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare prom-
tum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus,
quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingemi-
nabant, ὁλολύζειν, ὁλολυγμὸν & ὁλολυγὴν proprie posue-
runt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus,
cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno con-
tactam in solium incidere solutis membris vidisset, ἀνωλ-
λύζεν, quippe — δόξασά που Ἡ Πανὸς ὄργας, ἢ τινος θεῶν
μολεῖν sed animadversa faevientis mali labe, quae a furo-
re divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντιμολπον ἤκεν
ὁλολυγῆς μέγαν Κόκυντον, pro sacro ululatu in flebiles eiula-
tus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per er-
rorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod
factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T.
v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὁλολύζειν apud veteres
vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque prae-
ter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Ari-
stoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del.
v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamen-
tationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eo-
rumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius
ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid.
Hesych. in Λυγμός, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγαίνουσα,
Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) εἰάν δια
(vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὁλολύζει) εἰάν δὲ χωρὶς
τοῦ ζ ἁλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιὰν φωνὴν τρα-
χεῖαν ἀφίπσιν, ἢ λυγμῶ συνέχεται. ubi probe separandae
sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae di-
versam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει &
Εἴτ' ἁλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἁλύει unquam fuerit posi-
tum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque lega-
tur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgaram,
&, meo quidem iudicio, deteriorem scripturam exponen-
tis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano
Ind. Thes. in Λύζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc
patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius lo-

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quasi singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ἔμως κακομμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Milt.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: Dicentis madducere genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter. nec minus eleganter Pedita Albin. ad Liv. v. 120:

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοίως, & μοχ, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ. Hefych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμός: at non vereor affirmare, verbum illud Hefychio reddi debere in ἄσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & ἄστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζειν neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, singulto: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singultare animas, sanguinem, facile video; in Hefychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νοῦσων τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ρίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαισμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hefychium eruditos fecellit in Κροτητά. Egregie Propertius illud ἀναπνέειν ὑπολύζοντα expreslit: Surget & in vitis spiritus in lacrimis, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίειν est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

*excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὁμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοϊαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μεμψιν (as-senior Rhodomanno & Iungermannio sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρώτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν δῶρεάν, ἀνηγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτῆσαμένης) Restitue ἀγανακτῆσαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἠγανακτῆσάμην. Neminem fore credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκοων) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literaturae*, qui sic dicitur, quod sit affluens audire docentem, & libenter eruditīs sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλήκοια, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφημῶς dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: Ὡς αὖ θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indiciū hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. Ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς ὅν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicti Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicti σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodum bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλή § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Daufqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnes. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαιὸς καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit: sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνη, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀνελπ.) Ut solent, quibus a rustico aljove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεῖ τις μακέλα τετυλώμενος ἐνδοθὶ χεῖρας. Dion Chryso-

stomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα. HEMSTERH.
ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
τερος τὴν ἀναβολὴν. BOURD.

ead. l. 11. Τὸ δ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem
omnium edd. καὶ τὸ δειῶ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.
quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avun-
culum utrumque pertinet, non item ad avum maternum,
qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
brarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὥς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν
ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edu-
caberis*: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
dos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae dap-
es, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
νικός & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari
sunt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
rasse in γενικός, quae tamen distingui debere & ratio lin-
guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thef. Hesych.
Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναῖως prave Suidas Γενικῶς. Lucian.
Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens. p. 124, v.
13, γενικά καὶ μεγαλοφυῶν τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη le-
ge, γεννικά frustra est Sylburg. *fortasse γενναῖα malet ali-*
quis pro γενικά reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννι-
κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος,
ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ta-
men in loco Suidae si quis *μανικὸν* potius habuerit, haud
equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
Stel. II, p. 98, ὁφθαλμὸς *μανικὸν βλέπων*. Non aliter apud
Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέ-
γεις τὸν ἄνδρα Phrynichum Ecl. p. 42, γεννικώτατον μάρ-
τυρα, ubi Nunnesius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
virtus esset in γενικός. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρα-
φήσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
nius: πῶθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ὅμους ἔξεις καρτεροῦς) Ut in Deor. &
Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.) De Sophistarum pere-
grinationibus vide Crescoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lau-
datur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui ca-
stigatoris filii sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

- a. M. in Ἀπεισιν & Ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὐθὺς ἀφῆ-
 σω αὐτὸν, οὐδὲ ἀπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kufterus ad
 Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec
 copiosius fuerat perlucutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.
ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur
 ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes
 τῆς παιδείας tumentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ'
 ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες ab-
 est a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, men-
 tem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & sa-
 lem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dice-
 re licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus
 vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam
 Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo lau-
 dabunt te omnes*? ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium.
 Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii
 probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem,
 eam, quae in Mss. est, durior: nam contrarium verum
 est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λό-
 γοις ἐπαινέσονται σε, ommissa voce πάντες, quam non ha-
 bent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per con-
 temtum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nomina-
 re quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam
 Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum ma-
 iorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nu-
 gas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano ob-
 vium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non pos-
 se haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba lau-
 dabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, verba
 operibus. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiam-
 num tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existi-
 marim, ommissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum li-
 brarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amo-
 visset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις,
 ommissis tribus vocalis, quasi eas iam descripsisset, transfiliit
 ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege er-
 go, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter
 verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur,
 sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquen-
 tia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae
 exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυ-
 μαστὰ πολλὰ ἔειπασαίῳ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ

ἙΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscurō sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelonii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ ταῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φλῆναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἑπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις existat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσᾶχθῆς) In Flor. Cod. μυσᾶχθῆς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium*. CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πικρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολή.

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χρῆ-
τῶνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές*: quod quid aliud est,
quàm τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra *σχῆμα εὐπρεπές* vi-
ri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero cor-
poris habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prod-
dit; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae
voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico,
eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole libe-
rabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρήτο,
καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. iumentique fuit corpore: ut
apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώ-
ματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie
corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita: quocir-
ca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici di-
xerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem
nostram firmat: πρῶός τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iungun-
tur saepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v.
21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati
sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Pi-
scat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet
postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui da-
ret, fecit Iovem, allato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀπο-
φαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tan-
tam simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus osten-
disse videretur*. Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui ex-
pressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. §
7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκά-
στην. Piscat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ
τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας: vide locum. Eadem
mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: *Non vidit Phidias Io-
vem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhi-
buit: ἔδειξε*. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p.
542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis dif-
putat. ἔπειτα (1. ἐπλάσεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰ-
σθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur
νῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐθέλοι φαῖ-
ναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV,
c. 28: *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velut
praesentem intuens motus animo est*: in his, quod gravem hi-
storicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petum ebarris lineamentis amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adiecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum aequavit*. Cuius laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidias signo se Iuppiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Πέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον. Porro notum est, quos Homeri versus, ut dignam Iove maiestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μέγας ἰδὼν, ἢ μέγας δεῖξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in Philostrato contulisse de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiā κατακλῆσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἶαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἐδείξε λευκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionys. Halic. περὶ Θεοῦ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) *Iovem Olympium*. BROD. Iovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habita est, de qua videndus Pausan. El. I, p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντί που σαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tusc. I, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. *Bourdelotius, Argivam Iunonem*. Basiliius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἐθαυμασθή. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tufculan. I. FAYUS. Vid. Ep. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphyr. n. 20. SOLAN.
ead. l. 10. Πλείονα διαπταίουσα) Hunc locum imitatus est
Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ διςσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος
ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πᾶμπολλα εἶπεν) Hic quoque ad-
scripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior,
etsi aliud videatur Bourdelotio: muretur modo distinctio sic,
καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque ser-
monis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πᾶμπολλα) Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πᾶμ-
πολλα Lucianicum est: atque ipsa hac distione passim utitur.
BOURD. Πάντοθεν praeter Mf. Bourdelotii & A. P. L. & ed.
Iunt. Reliquae πᾶμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Fer-
ri poterat, βαρβαρίζουσα πᾶμπολλα, plurima barbare locuta,
exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus ple-
risque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum
consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὁ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι.
SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres εἰς
τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus,
dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcantur. BOURD. Ad
plenum. Virgil. II Georg. 244. sic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ.
μ. Οἱ τ' εὐτυχεῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτῇ mutato spiritu & accentu legerim
αὐτὴ. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus
bona, statuarius factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit.
Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐ-
τῇ ἀνάμοτός ἐστι· vulgo αὐτῇ legitur: quod cum ipsa notet,
non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu
clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13:
Τάμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύ-
ρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc.
§ 16: Τίνες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδράδης αὐτῇ, σωφρο-
σύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in
Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἐτέραν (χεῖρα) κατειλήθω εὖ μάλα
καὶ αὐτῇ· sed scribendum αὐτῇ· quod perspicuum est. Pro
αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo νῆβι legitur ἥδε·
nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset,
ait Κράτος, Καὶ τὴνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. IENS.
Iensus αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat,
saepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmasii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαυαύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Micyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptorum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγενῆ λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον intersit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογία corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, *neque amicis expebilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi faece.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. *Leporis vita.* BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζη, δεδιώξας καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Pseudoem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκνηδίζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*, Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι δ' λαγῶς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Aufon.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet. BOURD.

Demoſth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼ βίον ἔζη, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς αὐτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demoſthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasmus non fugit in *Leporis vita*: manifeſto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneat, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονούντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos ſpectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec ſuis ſe opibus & virtute ab alieno nutu pendent tutari poſſunt; quorſum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὢν. Ab animalium moribus iſtius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τινὰ βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. ſic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chryſoſt. p. 216. HEMST. *ead. l. 11.* Ἑρμαιον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔſτι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle ſtatim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic reſpiciatur, videtur poſtulari ἔſται, non ἔſτι. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἔſτι de quolibet fere tempore uſurpant: ſicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noſter in Herodoto c. 2: ἡδὴ οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἠδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔſτιν ὅς, τις ἀνῆκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ἐνὸνματος. In Demonaſte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔſτιν ὅν, τινὰ οὐκ οἰκεῖον ἐνὸνμιζε. In aliis quoque caſibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· ſenſus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre ſuperfedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἶſον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσω· εὐναϊόμενον πτολιέθρον· debuit ἔξω. IENS. Conſentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυὴς νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡσθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὁ λαγὼς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat vetustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾦς) Summus quantum voles sta-
tuarius. BROD.

ibid. Βάναντος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39. FAX.

ibid. Χειρώναξ) Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπότη-
ζων. Aliter Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mff. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare partem praecipuam, neque etiam, animum esse par-
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατον ἐστὶ, non referre voluit ad animum, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo. VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se animum, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Noliter in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία: ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκέρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Iulian. in Epist. dixit ἀκέρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκერασιον, ἀκέραιον, ἀσθον, ἀσθάρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσεως ἀν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πρᾶξαι Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: & quae fieri expediunt, necum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανείῳ δν δεινότητος: apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφεστῶτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόϋπει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὁπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἐσσεῖσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Estque patet*: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab Homer. II. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπι-
πλείστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄ-
μεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Ar-
rianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eo-
dem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ
μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ
τῶν πραγμάτων ψευδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ
μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus
verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocini-
um petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic huius filius hominis infimae ac
tenuis fortis.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμε-
νος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc delibe-
ras, neque utram sectari velis decrevisisti*: haec enim auditor
tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nul-
laque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀ-
ρίστοις εὐδοκμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ
Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem
loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post,
προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων
in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. l. 5. λαμπρὰν) Vid. Oët. Ferrar. P. II de R. V.
lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re,
dico ad Heliod.* BOURD.

ead. l. 9. τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Vi-
ri clariss. Theod. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδείκνυσαι.
BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, at-
que eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam
exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit au-
tem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in
honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. vi Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescen-
tulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. ix epist.
13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam
vero apud Ovidium. lib. III Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en
digitis designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Perf. Sat. I: *Pul-
chrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Persius: *At pulchrum digito monstrari, & dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης: & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant sua: & Persius Sat. I: *At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. Ἄν δέ τι &c.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχωρήσεις βίαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν Pisistr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ Dion Chrys. p. 47 B. 530 D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατελήφθη τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Iulian. Or. I, p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. HEMST.

ead. l. 13. Κεχνηνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mss. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

*Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις, ἀμφο-
λογίας vitandae causa. MARCIL.*

*ead. l. 2. Τὸν Δημοσδ.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοι βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος γεγονότα δὲ παντὸς εὐκλεέστερον. COGN.*

*ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιου δηλονότι, quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre
haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constat, Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς
ἰστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον
ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus, de qua statim addit Plutarchus:
ὡς δ' Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλα-
νός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεος ἐγεγόνει,
καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius
Maximus, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis
fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV, c. 26, ubi de Demosthene pluribus exponit: vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.*

*ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschinīs. BOURD.*

*ibid. Ὅς τυμπανιστρίας) Τοὺς διάσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini impropere-
BROD. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma, quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575, & quam II. Cafaubonus de Sat. Poës. I, p. 67, reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae
erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide
quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat *Glaucothea*, ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atro-
meti filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini
filio, cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius: quod moneo,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius,*

Lucian. Vol. I.

N

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeschini praefixit imaginem oratoris Aeschini e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. BROD. Ex P. & ed. I. restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. Philostr. p. 507: τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. SOLAN. Retinui ὅμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem ed. A. W. notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De Aeschini matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. *Τυμπανιστρίαν* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schortum non praeteriit in Vit. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης: quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπανιστρία* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Ῥητορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Neph. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phae-nareta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patroclum

peperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide Fr. Iunii Catal. Artif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patrocle; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμῆος (sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quοναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidefque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo Luciani clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμῆας Ἀθηνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπεικάζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθουργὸς, Dion Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipse λαοξόος Timoni Phliaio: sed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, & quem testem producit, Porphyrii; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates ἐργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &c., πατρώα τέχνην χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Aristot. Hb. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργός σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἀριστος ἐστὶ τὴν λιθουργικὴν. Moeris annotat, λιθουργὸς Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Hefych. λιθουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σακράτους ἀδοξία μαίαις καὶ ἑρμογλύφου πατὴρ οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεύς, λιθοξόον reiciat. HEMST.

ibid. (ὑπὸ τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δουρὶς δὲ καὶ δουλεύσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P. Fl. & l. ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primariumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπερδούσα ἀνὺν εἶναι φάμεν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀγανεύειν Dionis Chrys. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω γενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω γενευκίας, ὥπως μεταρσιουσθαι ἐξ αδυνατώσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. ζητεύσεις κά-

των νενευκάς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Auſt. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἐλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λίθινους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὥς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὥς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίαὺς ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδρίασιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐνετρίψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυρικὴ; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & I. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε: priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶ quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθε ἡδὴ) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἡδὴ. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθε δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἀγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἀπιτε ἡδὴ rectius putaret ἀπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχηματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγᾶσφ ἐ.) E nummis exhibet Spanhemius in exi-

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & Gryphas intelligit. SOLAN.

ibid. "Ὅπως ἴδης) Mss. & Angl. εἶδης toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. "Α. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. "Αχι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, &c. GRON. Gronovii coniectura non improbabilis. Hefych. Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη quod Berkelius observavit ad Stephan. in Ἑσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπερία τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Pactus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratus in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior Iulianus, ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie fanavit I. Fr. Gronovius Obs. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunos produxit Ios. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsium de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Petit. Obs. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec Philostratus spreuit V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὡς περ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄστυ. Illud autem Callimachi longe tenerimum est, cum Hipponicum significare vellet gratis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φαρμακείῃς. Artificiose vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, Callimachi. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teste Rich. Bentleio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμαντίον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in Addendis.

ibid. Ἀποσπείρων τινές) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκός. HEMST.

ead. l. 15. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fufius in Ἀλεξ. c. 56. unde pater, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καί. atque ita video poiuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOURD.

ead. l. 5. Δικανικὸν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hibernae noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμερῶς ὄνειρος) Vide Erasmi in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Πρ. η̄ Κ. ὅτε scribi iubet; quod recepissim utique, si vel unus addixisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*; nam *longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικόν* vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa caufidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. *ἔρῳ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθὴ δέ*. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo infumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, vel ex ipso Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἶ τάλαινα Σηλαμὼν κεκαυμένη καὶ πρόσθε μὲν πύκην σὺλαμνηφόροις Τριέσπερον λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον λέοντα* dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnoscet etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον ἂν ἡδέως ἐτι εἶδον τὸν ὄνειρον*. Apud Schol. Homer. ad Il. Ε', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Dosiadae Il. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος λέων*, ubi vide Tzetz. & I. Meurf. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, *τὸν Βουβοίαν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς*. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰῶβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὸν Ἀδμήτου Ἀλχηστίν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσαν ἤγειρε hinc apud Alciphr. p. 356, ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. fed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισοῦμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιίαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἐωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thes. in v. Ἐωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτάς)) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Displicent ὀνειρων τινῶν ὑποκριτάς τινάς: alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit inductum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὸν, non negat, quod novissime ab auditore-obiici sibi sinxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiffum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traiectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Somnium enim illud non domi profecturus vidit, sed in reditu Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem virii faciendam, quod in hoc loco illa expedita filii Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quidquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sentus saltem & oratio tolerabilis exibat: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὥς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὥς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. οὐ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor: neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi factio tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat &c. illud ὥς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interfertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ' ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV, p. 191, cum Chirifopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. ἑβλοκακεῖ) Mss. & Basil. & Flor. ἐβλοκο-
λακεῖ. male. BOURD. Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 8. ἑαυτοῦ) Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci fer-
monis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέμεν Σα-
κράτην Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προστήσα-
σθαι Noster habet in Πγ. ἢ K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque sorte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεα) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρος τις παραμικρὸν) Legendum *βόρβορος τις*. Erasim. in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse *βάρβαρος*, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis *βάρβαρος* legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam coniectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. *Βόρβορος* eo differt a *πηλῷ*, quod & male oleat, & nulli sit usui; cum contra *πηλός*, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur *πηλός ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλός ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν* hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De *βόρβορος* & *βορβορώδης* vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπισημίζεις) Male in omnibus editionibus *ἐπισημίζεις*. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. *Ἐπισημίζεις*) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. χρῆ . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπισημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πράχθεν

τα πονηρὰ φανείν. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τι. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basf. 411 C. Vid. tamen Il. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornatus*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφήμισαν tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *comperit autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quandam Cyamitae titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τοῦτοις (frumenti sationi) Κελεός τε καὶ Μετάγειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπισημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεις, ἐκείνον ἐπισημίζεις, quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνεύειν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in sublationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnaf. εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eupar. in Liban. ipse saepiiff. sic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) Nasum: ironias. Erasmi. in Proverbio, Nasum suspendere. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Καυκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρωνεύειαν. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἐλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶα γ' οὖν &c. IENS.

ibid. *Εμψυχᾶ) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde desumptum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differetis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Imag. § 21: Ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ μικρῷ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi. Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἐπαττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo &c. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριανὸς δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τούτου χρηματισμὸν & in Σαλούστιος ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiat, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νείκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρῆγειν. Ἐντε δὲ δικας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἐπέσσειν, Ὡς ἅπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἀγειραν e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἐπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πόλεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θηητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πόλεσσι ἀγνητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, *iudicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἐντε δίκαις πολίεσσι &c. verum, ut quidem arbitror, poetæ manus fuit Ἐντε δίκας.

πολίησιν ἐρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
λεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενήσι, σοφίῃσι. Fa-
ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
gereret: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
ἐστὶ πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύν-
τα καὶ δεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα αὐτ' ἐλευθέ-
ρου γινόμενον & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
probes, quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes,
& caninae contentionis iurgiosa certamina: is se forensium
certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammo-
do invidiae laqueis gaudet, improbis & perfidis hominibus crassa
livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi (indicare nimirum
voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
stare) potestate permixta. HEMST.

ead. l. 11. Τοῖς κοροπλάβοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
liani Caes. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
cus ex Halcyone Luciani profertur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed
nunc nihil muto. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡςτέ μοι) Ex O. & M. illud μοι restituiimus,
pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπ' ἡμῶν δ' οὐν μοι λέ-
γειν Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. Ὡςτέ μοι
δαυμάζειν ὅπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
Θερσίτῃ ἐπεισὶ μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὥστ' οὐδ' ἐπ' ἡμῶν
αὐτῷ ἐκείνο. Plutarch. Agef. p. 603 D. 616 F. parem habet
& notionem & structuram ἐπέρχεται. in Amor. § 23. De-
mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιάζ-
ουσα. in Macart. p. 1028 B. διαπράττειν δ' ἂν ἐπ' ἐλ-
λῃ τούτοις. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦ-
σιν ἐπ' ἦλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μὴ. Alciphro. III Ep. 12.
Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chryf. pag. 466 B.
σπουδὴ δὲ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, sub-
iit animum impetus. Haec simul probant in Iud. Voc. § 2 le-
gendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
Utroque casu gaudent εἰσέρχεται & εἰσιέναι. Vid. Priscian.
XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Εἰσῆι. Platonis, quae pro-
ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

γ73 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἶον εἶκός, φοβηθῆναι. Lys. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὅς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ K. superioribus, βόρβορος τις παραμικρόν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσα περὶ αὐτοῦ praeferebam, οἶσα γὰρ αὐτό, vel potius Platonicum illud, οἶσα δὲ σου καὶ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus obiicit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰσάσαι χρεῖσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae credo, Eupolin esse patrem huius iambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. Ὁ Κωμικός) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. ἴππ. De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitiis eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique fero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. Ἴπποπ.) Scribe ἱπποποιούς, pro ἱπποποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice, inquit Schol. figulus: immo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragicum ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλοουργόν. Eleganter Dion. Chrysost. Or. XXXVII, p. 466

C. ἄδην Προμηθεὺς, ἄδην πηλοῦ. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196, positis Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ita P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipse Ox. vitiose. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luisinus Par. III, c. 4, & *si tibi hoc indicare debet Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non affecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim ὕλην, quae fluit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα. *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Σεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεῖα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, suo Marte commentus. Non cepit vim & elegantiam. Verte *haecenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμή καὶ τὸ βελιότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Mf. συνειργάζετο δὲ τι ἡ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὖφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καί. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum exstat § 17, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξει ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata. sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατασκευασμένα.* Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπογράφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. I. recte. Praeter *Salm.* & quae eam secuta est *A.* omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN.

Lucian. Vol. I.

O

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepi-
mus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De
reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN. Typorum, opi-
nor, vitio legitur apud Iensium αὐτῷ ὠφελεῖν quidem utrum-
que recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom.
Mag. in Ὁφελεί σε. Particula γὰρ incommode posita: me-
lius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ
&c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ cer-
te sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeo & Mar-
cilio probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ
γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἐν)
ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. HEMST.

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. BROD. Παρὰ
γοῦν ἐμοὶ, apud me quidem. MARCIL. Aut delendum γὰρ,
aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ
ἢ καινότης neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas.
CLER. Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, mo-
nuerat iam Brodaeus IX Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo
ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, le-
gendus videretur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ και-
νότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριφθαι ἄμορφον ὄν. Neque sane prodesset
illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset defor-
me. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam confide-
res, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est asse-
cuta, quare ea sumus contemni. IENS. Ed. I. γοῦν rectius; su-
spicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα) Vult Lucianus, defor-
miora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant.
BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. BROD.

ibid. Αὐτὰ πεπονθότα) Αὐτὰ πεπονθότα. Ex sequentibus
patescit. MARCIL. Alii Cod. ταὐτὰ πεπονθότα. BROD. Marci-
lii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario
admisimus, pro τεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem
videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονθό-
τα reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd.
quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Fer-
ri quidem potest, ταὐτὰ πεπονθότα, nimirum τὰ ἀμορφοῦς,
quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventio-
nis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videan-
tur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi
blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνον τοῦ ξένου

ἀντιποιηθέντα, quae solum sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἀμορφον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοστοροῦντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγρου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναθορόντες) Vox poetica. Ἑρμ. c. 71, ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπηδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exfiliendi vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἢ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορον: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46, ὑποθόρνυμενοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrium. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἄλωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξέγον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne; quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & strigulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librarium, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐτι de Conscr. Hist. § 8, ἐτι ἀγνοοῖν εἰκόσιν οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐτι κακείνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐτι, ἐπι & ἐπει confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὦρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντιόχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memōriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne.* Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἴπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφύεις ab Ilocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portentosi similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἂς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimæras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædr. p. 1211 B. qui ἀμνηχάνους πλῆθει τε καὶ ἀποπία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Roman allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτήν ῥα ἡδὶαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinsius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρῖμων· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, five quis alius, non inficere quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μίσθῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae notat Lud. Cresfollius Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέραστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὕβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὕβριστότατον legit ὕβριστικώτατον· debuit ὕβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβριστος, unde deberet oriri ὕβριστότατος· neutiquam tamen ὕβριστότατος reiiciendum esse, convincat vel unus Aristophanis in Vespis locus, ubi v. 1294 legitur: Τούτων ἁπάντων ἦν ὕβριστότατον μακρῶ. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὕβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβριστος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS.

ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ οἰνομέλι. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inst. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθειρε) De industria τὸ συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθείρειν, φθορὰν δὲ συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Ista voces illustravit L. Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Pers. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionys. Halicarn. quem certe interpret non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἵται διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεσθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro*: ubi *fucant* N. Heinsii pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poetæ Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ} Sacris Libero patri ludis. BROD: Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt M. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. I. Vossius in Art. Poët. CLER: Pro Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσω· neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσω legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. I, IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ *Dionysio* etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Misc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius*, *Dionysū*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit Iensius. Emendationem, per se liquidam, firmandam Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. ead. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ} Sic Dial. περὶ ὀρχήσας. Angl. ῥυθμῷ ὀρχαίσι. BOURD.

ead. l. 5. 'Ενίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: 'Ε. καὶ τὸ ὅλον ἄ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἔ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορεῖσθαι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lysistr. v. 816. Similiter Latini, multa invehi in aliquem. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublime evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evafisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe vetti & confisi: nitide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαιστοῖς ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraeos elucefcat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰς κεχηρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσι ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, potentiissimi regis anapaestum; ubi Lambino placebat anapaesticum, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπὶ λέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, velut pedis anapaesti praecinentibus modulis: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. 'Εποχουμένη) 'Επηχουμένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subfannatum, & φροντιστὴν & μεταωροφένεα vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταί, & alio in loco μεταωροφένεες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poetae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympof. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προαίρεσιν. BOURD. Verissima lectio προαίρεσιν, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mf. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. Προέλευσιν recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1273, fane non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleuraque, sed, quo communi nexu inter se cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. προελθεῖν ἐς ἀγοράν Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chryf. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι eis τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὲς τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἔξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulius solemnes processus vel processiones *πρόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processibus vide I. Meurfii & Car. du Fresne Gloss. in *Προέλευσις*: recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ Δριάμβικης προελεύσεως* & signatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrotum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ Δριάμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλώσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα*: quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in Crass. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Car. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν δέαν προελθεῖν*: quam lectionem cum ipsa tueatur struaturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Portii. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praeferendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον*, *πρόσδον* vel *πάροδον* *ποιοῦνται* apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδον ἀπογράφασθαι Isocr. Or. Ar. p. 142 E. five etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδον γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν referre ad *Senatum* laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δῆμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδον ποιεῖσθαι Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδον ἐποίησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον idemque περὶ τῆς Παρατρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, reperiatur, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδύλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδον at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδέσθην προσόδον. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra § 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παρὶόν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παριόντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου, aflare in scenam prodeunte. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κομῳδοῖς χορηγῶν παριούσι quorum pravam D. Heinsii versionem iure castigavit Salmas. de Uf. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Heraldo An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δῆμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὀφείτῃ nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς πρόσδου τὸ σύνθημα ἢ πρόσδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia *μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν*, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ *μία σπουδὴ* (mulierum scenicarum) *πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαι τὴν σωφροσύνην* sed quod illud eruditius sit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum *καταχεῖν*, *perfundere*. Horatius de homine dicteriis acriter profcisso lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italo perfusus aceto* Persius. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον*. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer defumtus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Αἴ. 1, Sc. 2:

Ἀνθρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὅπως αἰλλοῖτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὅπως αἰλλοῖτο τοὺς αὐτῆς πόδας αἰλλοῖτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, *Ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος* ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, *δις διὰ πασῶν*. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Verustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *οκτῆνας* extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut α. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαίδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristot.

phanis fabula μετεωρολόσχους produxit Suid. in Μετεωροκο-
πιῖς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολόσχαί, sed
μετεωροφάνακες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scho-
liaften exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde ὁ Ἄρ. ut Aristonis filius
Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ Σῆλυ τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus sine
Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmen-
ta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem ho-
mines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis ho-
minibus, quos primum ἀνδρῶν γενέσθαι ait in Symposio,
deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis coniecisset συγκα-
ταμί. Noster de Consc. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ
τῷ φαρμάκῳ. Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor
de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασασμένη φύσει, pro
συγκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. in-
federit vitiosum illud φανοῖν pro φανεῖν aut φανοίμην, quod
vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum
sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς
magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis vi-
dear, qualem se Prometheus praebuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅστ᾽ αὖ παρ.) Aeschylus in Prometheus. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. & Dial.
Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλῳτα) Τουτέστι, γέλῳτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφῳ) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφῳ, quod
etiam in O. & M. est; duriusculè, quamvis exstet ἐρ. c. 45.
P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. I. interpolatam
utique valere iussi: quomodo γέλῳς κωμικός, sic & σεμνό-
της φιλόσοφος: τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικού, ut solent Gram-
matici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτη-
ρῶν Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3,
φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἄ-
παγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Lati-
nos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic
enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus)
apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat
insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid
hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solam nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυσλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἀνθρώπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παύσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheus ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ θεός) Προμηθεύς. Hesiod. ἐν Ἑ. καὶ Ἡ. BROD. Ὁ θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεός, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικός. SOLAN.

ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικός;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος, sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, &

Hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro *tis* ponitur, est, veluti *tis*, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαῖνον, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινι etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri opies, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphrastae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινος positus, tum amittit accentum, quando *tis* encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequae retinet accentum, ac τινος interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Ros. vel potius auctor Dissertationis Academicae, Argentorati habitae 1716, I. Henr. Læderlinus, p. 15, haec exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quonam hominum haec didici, audivit? Et Electr. 408, Τῷ φέρεῖς τὰς ἑμπύρας; cui fers has partes victimarum comburendas? Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi του & τῃ sint enclitica, multa quoque prae-misit idem. REITZ.

ead. l. 13. Πυτιοκ.) Castigo: *πιτυοκάμπτας καὶ τραγέλα-
φους*, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinuum incurvatores*:
quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus in-
curvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in fublime
emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II
Ver. Hist. COGN. Ἰπποκάμπας) Legebatur antehac *πιτυο-
κάμπτας*, ut α. ιστ. β. c. 25. (vel mendose Πυτιοκ—) quod
huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet,
nisi quod illic *ι—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*.
De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippo-
campos in Imaginibus describit Philostratus εἰκ. p. 774. (lo-
cum ipsum vide ad ε. δ. VI.) Vide & p. 729, ubi, ex num-
mis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissi-
mus eius interpres exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας*
explicanti Centauros praeivit Fr. Luifin. Par. III, cap. 25.
quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confe-
ctam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in
Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut Kuster. Πι-
τυοκ.) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam Suidae aucto-
ritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat.
Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniiis &
nocendo nomen, quod male nonnulquam *Scinis* & praeter
linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios
statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thef.
c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum pro-
didit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno gene-
re contingeret: Pausan. I, p. 90, ἀποκτείνας καὶ Σίνῃ τὰ
πρὸς Πιτθέως συγγενῇ quippe natum, ut nonnulli scripse-
runt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thef.
p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existi-
mes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis,
quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse fa-
tis constar, origo repetatur? nam quod Luifinus est com-
mentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores
flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos
esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repu-
gnat. quis, quae-so, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbo-
res vasto corpore & impetu currendi prosterunt? Th. Ga-
leus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvans. Non me praeter-eunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιούμενους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀλλῶς δὲ τοιοῦτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελου-μένους· paulo plenius Suidas: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλ-λοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. &c.* ubi legendum ex prio-ribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες·* necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, al-teram hanc in aliis Comici verustis Codd. extitisse lectio-nem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo ca-herent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται* eoque pertinere non incommode videatur Hefychii glossa, *Ἀερο-κέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico de-promta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iun-gas, sive *ἀεροκελάδους* per se solos intelligas, *aërem verberan-tes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hefychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam in-terpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πι-τυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae ante-ferendum statuat, haud equidem magnopere obnitar: ve-rum idem ipsum in Aristophane Frischlinus spectavit ver-tens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρ-κασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; qua-rum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum muta-tionibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἰπποκάμπας*, vel, ut scribi debebat, *ἰπποκάμπους*, etsi ad sensum melius congrue-re videantur, non ausus admittere; praefertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, as-sentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emenda-tionibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. I. *Τραγελάφον* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-
Lucian. Vol. I. P.

git ἱππαλεκτρίονας haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιούτους ἱππαλεκτρίονας καὶ τραγέλαφους etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δὲ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγέλαφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A., p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀκρ. ποῦ γὰρ ἔστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάλητος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγέλαφον nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Jac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιούτος πιτυοκάμπτης quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris est artificii καὶ τραγέλαφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque iungere: Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaesio, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἘΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ἘΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤΙ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ* ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST.

ibid. Τραγέλαφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

eod. l. 14. Τὶ ἂν παθοίμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλεύεσθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat ὀψιρόν, quasi *sero sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, reperit Προμηθεΐα Ποικίλον, αἰολομήτην ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεΐα, *Prometheum vaftrum nominans, ac variis instructum consiliis, Epimetheum post erratum sapientem*. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ ...) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NIGPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *porto, aut, mitto*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundam ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ira ridiculum sit homini consultissimo consilium dare.

COGN. PROV. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Aristoph. Ὀρν. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasmi. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας φασιν, εἰ δὲ σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obiecerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Μοχ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἐρίδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς libello superiore § 5, σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davis. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα con-

tinentur in *πλουτουσιν* eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γε δεῖ λαβεῖν αὐτόν scilicet κλέπτειν. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἑ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter Demofth. Ep. I, p. 190 B. ὁρῶν χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντά γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν δράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresse-runt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα δράσιν εἶναι ἥκιστα εἰσθεῖν ibi D. Hoefschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ δράσους idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμῶν, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δεῖλόν.

τε καὶ θρασὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Iof. Wasse. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἐννόον τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelotium laudo, quod nomina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inferi curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Luciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σερμὸς) Similiter Alciph. I Ep. 34, ut Bergerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὅμοιον λόγον) Ὅμοιοι λόγοι, sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὁμοῖος πόλεμος, ὁμοῖος θάνατος, ὁμοῖον γῆρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὅλος) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδοῦ πάρεργον) Erasim. in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισέλιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὥς τρισέλαιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ἄδου τοῖς δ' ἐγὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat huc peti: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem exspectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δὲ ξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231 B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedat, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quamdam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo*. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμιονεῦσι. Aelianus ipse I, 60, εἰ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πότεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ ταῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum pro-verbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμπην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD. *cad.* l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem laetantur. BOURD.

cad. l. 7. Τετυφωμένον) In quibusdam τετυφλωμένον sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD. *cad.* l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

cad. l. 12. Ἰατρὸν ὁφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμυσιῶν αἰτῶ

ἡττῶν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii*: meminit Scribon. Larg. § 57, 38. ubi vide Io. Rhodium. Ὁ ὀφθαλμικούς, ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἱατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius, ὀφθαλμικός*: habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγεῖλαντος) Hunc locum usurpat Casp. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἴτε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελαίς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χειρὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρὸς, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειται δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον*. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur *καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων*. At videtur Lucianus scripsisse *καταγεγραμμένον*. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae*. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe *καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων* eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur *ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος* & Philosophia in Reviviscentib. c. 13, *Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος*. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, *Προῦκειται δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c.* quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in Fl. exstat *γεωμετρίαις*, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicitur *πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων* nunc non disputo: si fit, ut esse debet, *tabella figuris geometricis descripta*, quorsum illud *καταγεγραμμένον* iam plane supervacuum & nulli usui? ergo refigendum *πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta*. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine.* Sphaerae huiusmodi κρικωτοὶ vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. & sphaera Calani &c. eaque de re quantumvis copiose differit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco filia crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὅργανον γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμῳ καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσσομένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἡχώ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis ahenis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis &c.* Idemque mox dentes oris humani cum ahenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius arundinem hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Grueter. II, 457, ubi de Calano somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thef. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) *Universi*, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëlonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντον. Graeci passim ἀρχαῖον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δ' ἐγ' ἀρχαῖος sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθεὺς ὡς ἀρχαῖος εἰν ἔφασκε τὸ κινᾶριζεν Ἀδελφὸν τε πινόντ' at hic continuo subiecit,

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαίων ἀποδείξαι, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξαι in Vesp. v. 1471: καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. § 13, ὅπῳταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἤδη &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. Ὡστε τὰς Σεπήνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. καὶ ἀνδράς) Lusciniās. BROD. Quas hic lusciniās memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniis multa. SOLAN.

ead. l. 2. Λωτόν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedef. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαίων ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitatem perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Plato Ep. IV, ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴ τις ἄλλος πάποτε ἐδόξεν ἡδεὶ καὶ πολιτεία διενεργεῖν. Pessime Ficinus, conare Lycurgum illum antiquum exprimere: neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλοῦτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένῳ) Eleganter: animo patente, (sicut Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil diffidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος· ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτενεὶ νόφ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένῳ) Legendum ἐληλεγμένων ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἐληλεγμένων. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξεληλεγξαι. ibidem ἐληλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tatium lib. VI, p. 406, ὁ Σωσθένης αἰ-

δεσδεῖς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos fecitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem exstant verba. Saepius eo respicitur, praefertim a Platoniceis: vide Alcibiad. c. 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle summisse docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡς τε δὴ τὸ καὶνότερον) *Ut, quod absurdum maxime est.* BROD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

ibid. αὐτὸν) Ed. I. uti Vorstius emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἀρτίι dicendum erat. Vide Ammon. v. ἀρτίι. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένον § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἴνδοι) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegissee: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit Polyaen. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiores sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythis quaerit Aristot. Probl. III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνῶουν. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥσπερ καὶ οὐδέ μιν ἐστὶ σοι τῆς δειήσεως αὐτοῦς ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis*

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἶμαι δέ-μεις: neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scriptissimum ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν του, οἶμαι, δέμεις: sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similitum rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὁρθῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελ-γεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κερωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπει-δὴ, vel ἔάν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἀ.) Homer. II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδη κῦ-διστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me spon- te mea properantem, maxime Atreida, Exstimulas? Eodem allu- sit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν Ὀτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada diētis Excitat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasmi. BOURD.

ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἐφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὡδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεῖπειν εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλὰ μοῖς κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοὶ προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) Ἐ Platonis Phaedro, cuius locum expresse quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsum. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum; apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noster ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βρεθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverbo spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Erudiri. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ. alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scytha c. 6, λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrum in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Iens. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς ἑαυτὸν, Ἡρ. c. 1. SOLAN,

Pag. 33. l. 1. τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis aessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.) *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. CLER.*

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἀνπαύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μαι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἠνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρῳς μητέρας ἀνιῶμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὐκωδὶ ἠνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν εἰς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἐτερόπομην ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φίλος. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρόν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. I. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12.:

—— Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπτ', ἐβρόντα, συνεύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habuisse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Confule Plinium Secundum libro Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. COGN.

ibid. Τὸ κέντρον) Immo τὸ κέντρον: nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigri- no mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις: nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὃ δ. μ. ἀνακρούμενος) Insulse admodum interpretes: *Cessa, o admirande, paulum praeludere*. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρούμενος, quam μικρὸν ἐπανιδὸν apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogradi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦς similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦς, παῦς, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Define, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogradere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obf. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristaeus. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκάϊνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra ruens ira referre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν εἰρήσεται: πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsus tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo nosset, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ἈΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρία) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρία: non φυκτωρία, ut in Ms. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

φρυκτορίας, & πυρσοί non πυρσόν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἐδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι. HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibi sibi excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitium, plausu incompósito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrafi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτόν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκρίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκρίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpres in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκρίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονούσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Micyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod καταισχυνέειν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id
Lucian. Vol. I. Q

debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Ceberis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ παθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἔμδν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἔμδν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἔμδν, τοῦμδν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμδν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβόηθηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἑμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πλὴν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tueretur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀνακάζῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὖν πότε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γραφῆς (προσωπεῖω) εὐδοκμῶν στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibiti, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριπτον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δήμου παίγνιον ἐκβάλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōi deme in Ξενίζειν τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τᾶλλα alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταίσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἂν ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

dignum videat dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quasi adlium, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior & plenior. Nam si ἀμεινον fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμεινον iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in ἀμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrium in Rhetorum praecept. c. 12: Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω τοὺς περὶ τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut ne alicubi labens, heros, cuius personam ago, conteram.* IENS. Formula loquendi, ὥς ἀμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. ad Persen fratrem v. 570: Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῶν Πανδίωνος ὄρτο Χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο. Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμένεμεν ὥς γὰρ ἀμεινον. & apud Homer. Il. A, 217: Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὥς γὰρ ἀμεινον. Ita hic Lucian. ὥς ἀμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρόχειρον, ὥς ἀμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo § 14, Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. sensus est: Si quid deterior, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videat dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Iensii coniectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellexit. Ὡς omnes edd. non ὥς. Alciph. p. 392. HEMST.

ead. l. 9. Διεξήει) Referbat. BRÖD.

ead. l. 12. Ἐοικας γούν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi anam tergiverfandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. HEMST.

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολυμικρότατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκλῆ-
μισθε. HEMST.

ead. l. 3. αὐτῶ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelaedamensis pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῶ ἐστὶ σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλλης) Interpr. *si prolixior fueris. Lege διαμέλλης, si cunctatus fueris.* CLER. Ante διαμέλλης, vitio in vetustis praesertim edd. solemnī: iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uri non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει scriptum pro ἐμέλλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, *iuxta quadam & continua oratione*, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥῆσει &c. cuius vice mox sequitur ἐν λόγῳ· nam quod in multis est Codd. ἐν λόγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit Is. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in Euripidis Scholiastae legi debeat ἢ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poetae, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Ios. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaeus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse ζύστιδας· ζύστις enim exponitur, ἐνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.

Hefych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. *Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. προσ.*) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput, inquit, & os cooperimento personae testum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. *Συγκатаσπᾶσθαι*) *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eumque mecum contemptui obiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι* ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πεσὼν* vel *οὐ πεσὼν γε κείσομαι* quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinf. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, *Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματα* in fine: *ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λυεῖν ἀξίου, μὴ συγκатаσπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι*. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρον ἐπικράτειαν συγκатаσπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agentī, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. *Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι*) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumsit ab Herodot. VII, 102, *τῇ Ἑλλάδι πένιν μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. *Παραπαιδαγωγῶσι*) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. *fabulosum esse affirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν ἀμὲρ captam operam dedisse Numae, & παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrimus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδευσιν & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὰ ἔδον ἢ καὶ βίον διορθώσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσούτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38. l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς το ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, exprefit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obiterens. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. θλίψεις καὶ στενοχωρίαι & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν distinguī potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machorri apud Athen. XIII, p. 582 B. Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥηδίσως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exemplum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD. ibid. Ἀκούων ἂν ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Benedictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἂν a Luciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἀδην vel ἀδυν nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὥς δὲ ἀδην εἶχον κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἀδην δειλέκται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δέ τινα ἐπικρόπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτῳ) περιεσταλμένως, καὶ οὐκ ἀδην ἀλλὰ πρόβῳθεν si quem reprehenderet, id teste aculeoque velut praspilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. Oct. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV, c. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἦδν) Iam ver adventat. BROD. Athenienses, inprimis Attici φιλοσκώμμοι, &c, Dicaearcho teste p. 9, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργᾷ, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quidquid grata colorum varietate verna, ἔαρ apud Graecos: apposite Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθὶ τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὅσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμειλλαν quibus affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Ταῶς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Aristoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiastes profert, nullius apud me sunt praeii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου σπικτὸς, οἷον ταῶς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, *τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ*, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. *Τάχα τῆς μητρὸς*) *Vestis haec matris eius est.* Erasmi. in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* BROD. Subintellige *ἱμάτια*: forte hae vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. *Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος*) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. *Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος*) Sic in Scythia. & in omni civitate frugi, advenae *δημοσίᾳ παιδεύονται* qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. *Βαπτὸν*) *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschin. *κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει.* BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI *περὶ μικρολογίας* sub finem. CLER.

ibid. *Βαπτὸν* — νόμον) *Νόμος γὰρ Ἀθηναίων*, ut Suidas ait, *τὰς ἐταίρας ἀνθίνα φορεῖν.* VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, *Δημῶν.* c. 16. Consule Suidam v. *βαπτὰ*, & Aristoph. p. 55. Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi *βαπτὸν*? Forſan & hic *pulla* intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Cômico sumitur; 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem producunt Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solonē, an post eum fuerit lara, discerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: *πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβῶν*

νιον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθιδας φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid. in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionici licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Luciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnī victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem. ad Iulian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθιδὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωναθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρόμενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι δρώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius paginae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor. p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι adde Damasc. apud Suid. in Ψυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Ἑγκ. § 10, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet affimilia Longini. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaephat. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεσθωρότων ἀσμάτων) Διεσθωρότα ἄσματα, quae aliis κατεσθωτά μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεσται) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257. 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεσται δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς: quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυῖας ἰστᾶναι ὥραϊον βραμίῳ χρόνῳ ἄμμιγα πάντας editur εὐρυχώρους, ὥραϊων, χάριν. Εὐρυχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed eccae apud Aristidem consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν: ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus fumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chrys. Tarf. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμνων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν λατὴν ἐπεῖσ-αγούσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὅφ' ἢς δὴ ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a Luciano proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῶλον τῶν ἡδονῶν quanto venustius exhibet & rotundius, τρυφής δὲ βεούσης, quod ego quin Lucianum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisset: contra αἰδοία, quae pudenda sunt, pro ἀφροδίσιας vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam I. Scaligero ad Fest. in *Affatim* assentior: Barnesius ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. mallem etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι: Arrian. Epist. IV, 9, ὡς ὑπὸ βέεματος παρασύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς υποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρόνεται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φύλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aetheria domo

Subductum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰλυ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BRON. Angl. ἰλῶς quod ferri potest, ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex J. ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. δῖψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρόν τι χρέμα καὶ ἀμορφόν, ὕλαις ἀπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὰ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9 urbem quampiam poëtae cuiusdam verbis appellat ἀνθεύσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεύσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politianus Lib. I Epist. 2. Sic apud eundem Nostrium de Domo c. 9, Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur αἰθῶν τῷ πυρί. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Eustathium ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθιλλε πόλιν, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare positum. Cato apud Sosip. Charisium: *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classē ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis so-*

lum, sed etiam victoriae bonis floreant. Plane ut poetae illi ἀνθεύσα ἀγαθῶς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: *florere* opibus regni; *florere* etiam aetate. Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, διΐης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui quī potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθῶν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciphr. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παῖσι καὶ θηρίοις &c. ζύμφυτον ἐπανθεῖ. & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, διΐης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. διΐης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διΐφα tribuitur & διΐψ. διΐψια κύνις, ξηρά. Hefych. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ διΐψιος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης διΐψάδα γαῖαν dixerit Oppian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia*: nam, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva: praetereo πολυδιΐσιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii siticulosam Apuliam, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διΐψή τε καὶ αὐχμήσσα τέτυκται. pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διΐψην & αὐχμεῖν. Lucian. Δ. πρὸς Ἡσ. § 7, ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβη καὶ διΐψωσιν αἱ ἀρουραι &c. τῷ διΐψαι αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: Chrysost. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ρυπαρόσης, αὐχμώσης, λιμῶ διαφθειρομέ-
 νης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. CL.
 Hemsterh. αὐχμεῖ. ac propemodum persuadet, propter iun-
 ctum διψῆς vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere so-
 let, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis
 probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significa-*
tionis contra Graeci sermonis usum male collocari, adeoque ad
 malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si
 secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad
abundantiāe significatum probandum, omnia de re laeta lo-
 qui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non suffice-
 re; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id
 verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati
 Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cu-
 te erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est
 apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
 ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae
 ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀν-*
θεῖ (ἢ νοσῶς) Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεύον-
 τα εἰς τὴν χροὴν νοσήματα, morbi, qui in cutis superficiem
 erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin
 & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustul-
 arum sanguineum in hisce respici) *τρηχύτης ἐπὶ ἄνθει ὀχρό-*
λευκος, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore
 albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed
 quod Alciph. p. 4 ἀφ' ὧς ἐξηνθήκει de mari tempestatibus
 agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin
 idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat di-
 cens: *Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας*
ἐπινωτίους ἐξήνθησε. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς
 ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισ, (quod allegat doctiss. Abresch
 in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poëtae
 habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀν-
 θεῖ, ac μανίας ἀνθος ex Sophocle etiam affert) addo Plu-
 tarch. Thes. p. 3 E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, *denuo propul-*
lulabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde trans-
 lationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrarem,
 & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et
 quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat.
 vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicen-
 do, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si ex-
 posueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitiis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse fatis habens; non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut Δείος de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἀτῆ de magna pernicie ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Est. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medium accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμειναι & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστήσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίστε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας. quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipsum*, & quasi verbis *compellans*: Benedictus, *constitui* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστήσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας. mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀνὼ μὴ ἐπιστήσας in edd. quas vidi, ἐπιστήσ. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστήσαι πρᾶγμα, digna

res; quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Gale- num est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potesta- tem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ce- teroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad expli- candum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπιστήθι quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *insta atque in- cumbere*, ut solent ἐργαδιῶνται, qui nullum intermittunt tem- pus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi vir- tus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diffidet. Multo gra- vius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὁμήρου.) Homerus Od. A, 92: Τίπτε' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο ἤλυθες. BROD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odyss. A. verba Ti- resiae ad Ulyssem. BOURD.

ibid. Αὐ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse cre- do. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύ- σεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum iactum; quod est, in tuto citraque pe- riculum. Est autem apud Homerum Il. E, 130: Ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρτῆται, Extra tela, uti ne quis vul- nus forsitan addat ad vulnus. — Hoc proverbio usus est Lu- cian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. A. 163: Ἐκταρα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἐκ τ' ἀνδροκτεσίης, ἔκ δ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἐμπταλὶν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἰκοῖ τὰ πολλὰ κατα- μένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοι- τώντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προσελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖ- ται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἀπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυ- σεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charronte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβης) Reclius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ρώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δέδ. τῷ ὅχῳ) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον D. E. K. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I Heliod. BOURD.

ibid. Παιζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subsit, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enim vero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliod. V, p. 209, ἐπαιζε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπὶ πᾶν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παῖδια πεποιήται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est; reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφύριδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcellii δακτυλίους quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transcurrentibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius iridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίους βάρεις &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipte Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαις τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι, scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; praefereundum tamen videtur *τιγχανοῦσι* quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixerō: vertit sane, *genam modo coniungunt*: unitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Brif-

Lucian. Vol. I.

R

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *adorari se patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ στήνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, *pectus & caput deosculabantur*. & apud Noftrum iterum Men. c. 12. SOLAN. Appositissimus est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖν καὶ δωπεύσαι δι' ἐπαῖνον, ut sapiente & forti viro indignum aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari veller, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Ramirez. de Prado & Def. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed inprimis Lipsii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περιβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδ' ε. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδ' εἰς τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum Micyllus vertisset, *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellere nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos*. Nota illorum oris obscoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτός μὲν ἐξαγιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catenato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratias adiacere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχε. Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, & τῶν τε ὀνομάζοντο ἡνίκα ἐδαροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἔχθροί καὶ τ' ἄλλα & προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* Manilium ex-

pressit V, 64: *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limi-
na pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi por-
tans communis amicus.* luculentissime Iuvenalis Sat. V, Stat.
IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep.
38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque
philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλ-
λον ἢ εἶναι σπουδάζαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irre-
pere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simoni-
des: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis
divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τὼς γὰρ σο-
φοὺς ὄρᾱν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων δύραις διατρίβοντας, teste
Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p.
675 A. Alia Galeno mens, qui sapientius in has veras doctri-
nae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ,
ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ
πράξει πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν
ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς
πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἰκα-
δε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Aper-
tius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me iden-
tidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes,
nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum de-
flectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἔωθεν, εἰς ἐσπέραν
τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς
ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse
viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων
ἐφοῖτα δύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνη-
σόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola
specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod
Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur:
Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητῆν ἔωθεν μὲν
ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς,
εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo mini-
me mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφ-
ορμὰς περιόδων· Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salu-
brem vitae modum sese praescribere illis dumtaxat testatur,
ὅσοι βίον ἡσύχιον εἴλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες
ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπίεναι δύρας, μήτε λουόμενοι
τίσι παρестάναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παρα-
πέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὺς λουάμενοι πρὸς
τὸ δειπνῶν ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλικά τοῖς καλοῦσιν ὄργαλ προσίζανουσι, ἐπεὶ δὲ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλικά βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valesium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πόσα) Οὐτο sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποαλύσαντες) Ἀποαλήσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ διῆσι περιόδουται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλεις φοιτούντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱητροὺς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδ' ἐνοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρας τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρας τοὺς κόλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπείληθα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνους. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: Εἶν δ' ἔμοιγε μήτε χρουδὲς ἐν δόμοις, Μῆτ' Ὀρφῶς κάλλιον ὑμῆσαι μέλος, Εἰ μὴ πίσσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. Διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxī. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοὺς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοὺς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπεινίζειν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Ὑσῳ rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsi: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὐωνον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praefstinatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὐωνα πανταχῇ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὥς εὐωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον· explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἄγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὐωνον ὄντως καὶ ῥᾶδιον εἶναι, ὥς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων καταρδοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecei salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροῦς τε καὶ εὐωνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων, & μοχ ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται Dion. Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνιστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritate semper vilitateque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τούναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion. Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι. recte Basil. Hom. II in Ps. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκοιμῖσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σά, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylap-

drum non probo: *si quid vendis, pretium diminuit*. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam inculcat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποινηται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πολλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consularum scribendum cenleo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνβούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo Iud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἀναργῇ καὶ πρόδηλα τὰ ἀρεῖδῃ τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, παλόντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνίζόντων, ὥσπερ φασι τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur fatis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτείχισαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidior sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτείχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τείχίζειν & τείχισμα: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rhet. III, p. 124; poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si murata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρώποις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus,

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναίς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Ἀν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχίσμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinoque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, existat p. 486 F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτηι (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν &c. κατασκευάζων ἐπιτειχίσμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, προύριον καὶ ἐπιτειχίσμα κατὰ τῶν Ὀμβρικών· quam struenduræ formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kustero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Κατακωχή· Ἐπιτειχίσμα ἢν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετειχίσειεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit inprimis Philoni lud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἀλογον μέρος ἐπιτετειχικὸς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit interpres, & ia nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπετειχίzen αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν εἶσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον· Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysoſt. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευο-
 μένας γυναῖκας ταῖς σωφρονοῦσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500
 D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπιτειχίσσῃ τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perſpectam fuiſſe pateat: verum in Antiftite di-
 fertiſſimo ſæpius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei
 nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correptione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

cad. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγγραμμάτους, quod minime
 ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. SOLAN.

cad. l. 13. Τῶν φιλοſοφεῖν προſπ.) Omiſſum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide Iſ. Caſaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo ſænus erant philoſophi,
 deſcriptione compara Dion. Chryſoſt. Or. LXXVIII, pag.
 660: καὶ τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θερα-
 πεύεſθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φαſκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοſόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὀρᾶſθαι ταπεινοὺς·
 multi beatorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos
 in comitatu haberent affectatores; μοχ: ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοſόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα ſαί-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Ariſtid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουſίων ὀφιοποιούς καὶ ſιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις
 τάξεſι πρόρρωθεν εὐθὺς ἀſπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι,
 ὡς περ τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναſτάντες· κἂν τοῖς προβύροις
 κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς ſυρόντες ἢ τοῖς δεſπόταις·
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 ſτίνῃ δυſσεβείς παραπλήſιοι τοὺς τρόπους· quibus Chriſtia-
 nos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουſι κοινολογούμενον· vo-
 catores ſignificat aut nomenclatores, de quibus egregie Valeſ.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 giſtratū gerunt. BROD.

cad. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philoſo-
 phiae profectorem ſectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philoſophi ne Romae quidem deponabant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.

ibid. καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi respondas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. Τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. Μεταλαμβάνουσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiaftae & Coll. auctoritate restituiimus, uti ante me volebant Marcilius & Vorftius. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. Τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parafitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ ἐμπορούνται) Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pifc. Lapithr. & passim. BOURD.

ead. l. 10. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant & coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. Τιμ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν ἐπὶ μισθῷ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαίδ. § 4, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκρύπτων σοφοὺς ἀνδρας· sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεάδια Aelian: de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τε πολὺ χάρειν ἦν τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus eram forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηνυτομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. οὐχ ὕπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆναι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὁρίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λέγουσ' confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλεύοντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτε τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Valef. p. 417. Κάπηλον etiam, quanaquam ratione paulum diversa, Lysias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διασφείρονται ut περὶ ἔρμα περιέρραγῃναι apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: κάπηλος iste, & illa στήλη impactam navim diffringens ipse est* Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Aust. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresfollius libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter I. δέον' mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πόρρω τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὗτος τὰ χρήματ' ἰδία κέκτηνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum brevem Dominum vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius & Lucianus. Ira claudit Venusinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit similis Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulsi ille;
Illum aut nequities, aut vassi inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Τπούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπὸν I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante κτήσεως abiiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλφ. HEMST.

ibid. l. 9. Ὡσπερ οὐ) Leg. ὥσπερσι. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου] Insulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγρούς) Reposui pro ἀργούς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανού) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχήν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πότερ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, & cetera, cum desit finis hexametři versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γεῖμην. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, sive Misanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἐτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. haec apud Lucianum passim. Lucianus sive is sive alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε ὤτετο, καὶ πάλιν οὗτος

Οἰεταί, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρυσίον &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Iurifconfulti. *Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu.* CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano; sed praecipue in Charont. sive Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκείνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴδ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praecipuum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἂν αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζης, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ. hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς καθάρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 8: dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam. HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, *eam* ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praeber, Demosth. *Ερωτ.* p. 253 A. B. *Dion Prus.* p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσασιν, οὗτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. *Ἀπομν.* I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ καὶ κείνῳ σωφρονοῦντε ἔσπε Σωκράτης συνήστην, οὐ φοβούμενῳ μὴ ζημιῶντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους eoque pertinet, quod in Aristoph. *Nub.* v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δρεῖν. Libanius etiam *Or. περὶ τοῦ Τάπ.* p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων περᾶσαι νοθεύειν ἐρυγον· & περὶ Σουπνηκῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλατάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichio S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῇ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in *Epiict.* istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admove non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in *Σουπνηριανός*. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in *Vitis Patrum* & *Cassiani Institutionibus*. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cressoll. Th. Rhet.* V, c. 6, 7, *Boilav. Hist. Flag.* c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non ausim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δυνάμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτι) Sic Horatius: *Oculo irretorto Spectat acervos*. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱπποδρομον) Hanc ἱππομανίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paraf. omnes passim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς διεξήκει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatam, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo posita ea simulacra, ex hoc loco conicere licet, & rationi consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inscript. Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabant Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodos. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Aufonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπείληπται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* PALM. Male Micyllus: *Iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberent volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est: *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS. X		HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER. AF.	I	CIRPATO. AF.	I
LUPO. AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO. AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN. AF.	I	PARATO. AF.	I
EUTONO. AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM. AF.	VIII
PARDO. AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE. AF.	V	LUPO. AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO. AF.	I	THELO. AF.	I
ARANIO. AF.	I	ARIONE. AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO. AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO. AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA. AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO. AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AIACE. AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXII	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

C CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞
QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere asseruit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *ἀλ. c. 23*, ἢν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & *συμπ. c. 47*. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰλιγγῇ κατελειμμένος. *c. 21. V.* etiam de hac ipsa re, *Ev. Δ. IX. Tacit. An. XIII, 25.* Consule etiam, si lubet, *Στ. c. 5*, & *3. Δ. XVII. SOLAN.*

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor institui mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco differit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de *Lucian. Vol. I.*

S

Iure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃς τῆς σφετέρης ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpretes, quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpret Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant, scilicet τὸν τελευτῶντα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpreteris mentem esse, facile quis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλυσμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοῦθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & similitates habuerant, testamento laceßere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii flagitia principis sub nominibus exoletorum, seminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsignata missa Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. ead. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσῃς &c.) *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensem huius loci, quem interpret affecurus non est, explicat Brissonus form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deferit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu If. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicumulti sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὐτὼ δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου, ubi Erasimus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuant, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant se frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolidè putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obdu-
ci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex &
ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reso-
luto, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus.
GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De tes-
tamenti sermo est, deque codicillorum Romae licentia;
quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra
semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta
exstant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trio-
nis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, *su-
premis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos liber-
torum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem,
& continuo abscessu velut exsilium obieclando. Quae ab heredibus
occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae
ostentans, & contemtor suae infamiae &c.* Nigrini ergo iam
facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adu-
latione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56: *Et tamen
de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam consti-
tueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo
illu'erint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scri-
pisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut
probris, ut ex Tacito abunde constat, lacecebant VII ex-
tremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω
vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. I &c. SOLAN. In his verbis
eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae
pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, le-
ctori breviter ob oculos poni. Barn. Briffonius de Form.
lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in
testamenti scribendis diligentiam, testamenta specula esse
morum cuiusque, testamenta denique ex Quinctiliani De-
clam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec sub-
iungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum
ait, Ὅτι μίαν φ. &c.* Quibus verbis, quorum sensum interpret
affecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces
tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora
in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti-
frui, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam
est ingressus Iac. Guthenius de Iur. Man. III, c. 27. is, pro-
latis & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in
modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a
parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detri-
mentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem*

usurpari, Grammatici docent. Vertit interpres Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affecutum, Brissonijs Praeses asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀληθὲς pro δίκαιον, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit If. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere alijs, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelorius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflagavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem lætari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitados, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogijs relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-*

fa dissimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam hereditariae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhabant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin *ἀπολαύειν τῆς σφετέρως ἀληθείας* in deteriore partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae-ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρως ἀληθείας*, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τῇ νεκρίᾳ τε καὶ διαθήκῃ καλινδούμενοι, quos tum interpretor Romanos, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Isocras*, περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖσθαι* ita fere, quomodo fecit Brissionius, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res. Eximius inprimis Senecae locus, quem Brissionius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: *Quid cum ipso vitae in fine constitimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tam si officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac*

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors intercluserit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus; nec quidquam cura sanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνήν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse coniecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios Lipsius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνονται τῆς σφετέρως ἀληθείας*. HEMST. *ἵνα* illud ἐκβατικῶς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, *ut non fruantur sua veritate*. Hanc Io. Matth. Gesneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 11. Ἐσθίτας ἑαυτοῖς) Cetera huius paginae copiose exsequitur μελέτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irrisione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quidquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri iussit. COGN.

ibid. Οἱ δ' ἄλλοι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευταίαν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευταίᾳ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευταίης, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἐτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὸν βίον. Perf. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valefius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. exstat. Prave legitur in Hesych. Βοῦς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. Ἡξίου) Vorst. ἡξίου. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag. 53. l. 2. καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Ufus eius in coronis nusquam, herba enim est folio angusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmant nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

lerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative *κρόκον* efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere videretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. verunt, vinumque in conviviis cum plausu & odoribus effundunt. Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: κρόκον βαινόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλβαῖς χρωτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφιδύνοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδιος. HEMST.

ead. l. 4. Μέσσω χειμῶνος) Mamertin. Grat. Act. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae rives, hibernae rosae.* Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Confimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Def. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὅς εὐτελεῖς ὑπερφηανούντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coriopp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γυνμ. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πίνοντας) *Vinum unguento perfusum.* BROD. Οἶνον μύρινν. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua Titim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasmi. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardelionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. συμτ. προβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δὲ
κῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύπον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.
Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ πα-
ραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamequam
proba est, & poslicum notat. SOLAN. Erasmus vertens, iam
& praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, Ita fu-
gias, ne praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur,
minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia,
I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud prover-
bium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte qui-
dem H. Steph. animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Eraf-
mi) interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, col-
lo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud
scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud
historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim pro-
perantium irrumperē in aliquem locum, dicunt eos ὀθίζεσθαι περὶ
τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod ad-
dit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ: verum nisi
errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere
poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἰσόδον pro κατὰ,
nequaquam responderet ad illam, quanta erat in H. Stephano,
literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum.
Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam
omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torren-
tium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias
pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμὸν) Soloeicismus per translationem late
accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine
peragitur, dicatur soloeicismus. De hoc affatim ad Lucian. de
Saltat. scriptimus. COGN. Soloeicismus non solum in verbis,
sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde
miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc
vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. σο-
λοικισμὸν βίου dixit. KUSTER. Vide etiam Ὀρχ. cap. 80, &
quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μώμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2,
meminit Momi, qui naturam incusarit, quod bobus cornua
in capite, ac non in armis porius addiderit; videlicet, quo
vehementius possint ferire. Ad quod alluisse videtur idem
Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse bo-
ves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quem-
admodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν Δεόν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. δ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermet. quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis solis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων στεφάνους δ' οἶους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω τὰ μέτωπά μου πικαίει. Sic apud Lucianum ipsum δίκ. c. 16 Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηριθμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITATE, collo, & sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisse caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινί) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympot. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑποθυμίδας καὶ ὑπο-

θυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymia-*
des coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circum-
ponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versi-
bus. Scilicet *hypothymia* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ὑποθυμῖος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὧς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσαρῶν δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτου μηδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μοιᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysof. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD;

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀγλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότες. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, nunc hinc abis*. So. *Quoniam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumfero*. Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriam *efferi* mortuorum, ut apud Atticos *ἐκφέρεσθαι*. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένου) Ab elatis ad gestatos & fervis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερεϊδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in sympoisiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur Cafaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Cafaubon. ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenfis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊοντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Vales. Mox legendum omnino *ὑπερβαίνειν* parum abfuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγέλλειν) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπρωμένοις) *Excaccatis*. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος) Tangit hos versus Home-

τὴν Odyss. Α, v. 332: 'Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κληιδμῶ δ' ἔσχορτο κατὰ μέγαρά σκυέντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεῖα) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens. utitur crebro* Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὀρών τῆς αὐτοῦ πορείας ἔξευχεθέν· & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόν· neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλίγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: Ἀκρον ἐπιλίγδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρης. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιλαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιτολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείψ. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. Ἰῶ) Veneno, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλοι ἐν τῷ ἀντρώ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνόμενον δάλλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὀπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem lassentem delectare volebant armorum strepitu

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: *τούτους δὲ ὀνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως*. Plinius lib. 7, c. 56, *faltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta*. Idem ait & Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & faltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: *τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι*. Nam ultra quod Iolius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, *εὐρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν*. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum fui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, *καθὰ περὶ τὰ Κρήτων*. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui ὁπῶ interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὁπὸν dictam resinam *κατ' ἐξοχὴν*, cui nomen proprium est *ρήτινν*; pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur ὁπὸς, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὁπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim ὁπὸν succum herbarum *τῷ ἰῶ* veneno, quod ex serpentibus *ιοβόλοις* colligitur, quorum ferox est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῶ) *Quodam stirpium succo.* BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me fiebat, resinam. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutus Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meursi. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Hercules beneficio lëteriferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγρον εἶναι θηρίων ἐλεθρίων. plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causâ moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: *Non secus ac nervo per nubem impulsa sagitta, Armatam saevi Parthus quam felle veneni, Parthus, sive Cydon telum immedicabile torsit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρίκου τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. quod si exponamus, a Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fagentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — *tinxere sagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quemadmodum autem admixto sanguinis humani liquore sanien viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ θ. Ἀ. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis lëteriferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι ρίζα

Lucian. Vol. I.

T

τίς ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel. HEMST.

Pag. 59. L. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen Il. Θ, v. 282. BROD.

ead. l. 3. Τῇ ῥέῃ λαμβάνονται) Matris Deūm sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in afflictum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deūm sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rhea corripuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ: perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi voluisset, qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιερῶνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλοῦς ἐφύσα ἐνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege οὗτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocrationem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληθεῖσθαι ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεπώτερον δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Nεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Παρὶ in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγείσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγεῶντε, ὧ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλεῖα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαινεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praefertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ οὗτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνίοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, εἰς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητροάζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαινέσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαινονται τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Philostrati Ep. XV, οἱ τελοῦμενοι τῇ ῥέα μαινονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύπος ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicitur, quam bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, Quae iurritae turba parenti Pestifera rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Aetia. Non aliter τῷ Διονύσῳ μαινέσθαι Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διόνυσος, ὅτε μαινονται καὶ ληναῖζουσιν Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὑστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαινονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοις τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu sacro crines ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν ὕρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνετοὶ φέρονται. adeundus etiam Aretaeus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ἐπείσοι αὐτῶν τῇ ῥέα

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. Τοῦ λωτοῦ) Homer. *Odyss.* I, v. 93. BROD. Sic in *Apol. de Merc. condu&*. BOURD.

ead. l. 15. Κἔν τις αἰτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post *μανία* inferendum, & pro *διαθῶσι* legendum *πάσχουσι*. Vide tamen *γυμν.* cap. 6, & *ἀποερ.* c. 25. Consule finem *φιλοφ.* c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur *fannissimae* lectioni status controversia moveatur. Graeci *διατιθέναι* accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ira singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. *Lyf.* apud *Athen.* XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lyf.* in *Agor.* p. 130, v. 37, νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπὸρας, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in *Tim.* p. 5, v. 8, τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησιῶς ἡγήσατο διαθήσειν, cum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter *Lyf.* in *Philocr.* p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in *Timoth.* p. 1074 F. 1106 A. I. in *Stephan.* p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μηδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν. cum quo convenit illud *Xenophontis Hell.* V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem *Teutiam* omnibus honorum favorisque signis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, quia tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem *K. Π.* V, p. 86, v. 15. Diversa paulum ratione *Plato Charm.* pag. 468 C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. *Marf. Ficinus* aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata recensentem*: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. Παρ-
 ωδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων
 διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
 bus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis
 Artemidorus: eum vide I, 58, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς
 βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαβεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κά-
 μιοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
 pium a Laodiceis traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαβεῖς ἐπ-
 ἤγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodorus I, p. 13, ἵνα ὁ ριπῆ-
 σας ὁ βούλεται διαβῇ τὸν ἡττημένον. Alciphro. II, Ep. I, pag.
 200, ὁμοίαι τί με διαθήσει; ubi vide Bergler. Nec Iudaeo-
 rum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
 lo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παῖσας θνησκέτω, τὰ
 ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχειν
 οὐκ ἐλάττωνα ὧν διατιθέασιν; ubi πάσχειν illud oppositum;
 propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
 δόντες ἀντιπράσσωσι τοὺς προδιαθέντας, &c. τοὺς κακὸν τι
 πράξαντας ἀντιδιατιθέντες: quae Suidas ex melioribus habet
 in Ἀμύνασσαι &c. Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3,
 ταῦτ' δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεῖναι, similiter ac leonem,
 ingruentem ursum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
 tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
 ticano exstare, διατιθῆναι hoc genuinum est; quippe nullis
 exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū
 usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis
 manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrium haec
 locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
 larum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
 quis μόνος, quod edirum est, maluerit, non valde repugna-
 bo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦ-
 το διαδώσι; καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἕκ. γ. cur enim Lucianus
 rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
 autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
 γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ
 θηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀ-
 γριώτερον &c. quam a viperae morfu similitudinem duxit
 Plato, eam Noster ad rabiosum canem transtulit: vide Mer.
 Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
 Solanus Iuntinae adscripserat; sed satis tuetur vulgaram
 Hemsterh. Confer & Pleudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῖν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐρᾶν) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. Τὰ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem* (Lucianum) *aliam traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὰ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τις οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciphr. III Ep. 20, τῶν τι γινωσκόντων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τινε πλουσιῶν perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad H. Ξ, 295, τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt. HEMST.*

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hūc Lucianus simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὥς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστοῖσι λόγῃς δέλεγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφρασεῖν γέλοις διηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λό-

γος ἰάται. Hinc paene sumfisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 49, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publī Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ ἀρχοντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab edinis diffidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφαιρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀπαγῆς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίας ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarco tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑβδόμη) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in Sin. c. 12. έκκ. c. 14. quod ideo facilitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφρ. cap. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praefede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam *ὑπάρχοντων* (unde causa erroris) est secundus casus ab primo *τὰ ὑπάρχοντα*, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. λέγον) *Fl. B. 2. & P. λέγων*. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καθαίρουντος ἔνθεν μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. *Καταίρειν* proprium est de navibus in portum investitis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. *ἐκείθεν δὲ καταίραντες εἰς λιμένα* Dionysf. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per *καταπλεῖν* exponunt: Hesych. & Suid. in *Καταίροντες* ex quo facile est priorem emendare in *κατέροντες*, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari iure *λιμέσι καὶ ὁρμῶσι δέχεσθαι* volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie *καταίρει*, *ἔνθα μὴ δεῖ*. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & *ἀρπαγῆς* lireta T incusatur. Hinc latius fe porrigit *καταίρειν* pro *venire aliquo*. Hesych. *Κατήραμεν, ἦλθομεν*. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. *μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θυμὸν καταίρουσι* parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium *ἀπαίρειν* tum prima, tum ampliore potestate: non invenisse Cyrill. contra Iulian. p. 206 B. *τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν* Plutarch. de Garrul. p. 514 E. *ἐπὶ τι δὲ ἡ γλώσσα ἀπαίρει*; Hic etiam Hesychius est corruptus: *Ἀπῆραν, ὠδενσαν* lege, *Ἀπῆραν*, & mox: *Ἀπηρεῖσάτο, ἐπῆξεν*. *Ἀπῆρε, μετέστη* confer *Ἀπαίρει &c.* HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes *φυλάσσοντα* pro *φυλάσσον*, & paulo post *ὡς ὁ λόγος δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα*, *μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι &c.* pro *ἀγαγόν*. Loquitur namque Σ, h. e. *γράμμα*, de se in neutro genere, ut cap. 8, *καὶ πῖμπραμαι, δεδιδὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σύκα τυκα*

ὀνομάσῃ. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere; mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρη μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον' sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἐτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν &c. Pessime. Lege λέγον. IENS. Monet Iensius de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, *opes*, inquit, & *potentiam sequitur ἀνοία*, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετρίότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπνοία, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perditā violentorum hominum audacia, per quam spreto legibus in aliena nihil pensī habentes involant. Sic ἀπνοίαν summi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcel. lin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπνοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, scioli alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem miliribus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκούμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Με — ἐπέρχεται) *Mos* legendum esse, supra diximus ad Πρ. εἰ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Angl. Ἰσῳ. mendose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius Mss. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. MARCH. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laceffita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, meruit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiiciatur, & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeterno damneretur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; exstareque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & I. ed. praeferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet Ἰσῳ. P. autem L. Coll. & I. ed. integram vocem Ἰσῳ. quae facile a voce Ἰσῳς, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conieciam saltem, quatenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἐκείνου ὅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχομένους. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dissertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Eusebii Chronicon inveniet, p. 110 ed. post. SOEAN. Fr. Viger. de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Liqueat cum probasse Bourdelotium & Marcilium suppletes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κεῖσθαι. certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. I. lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῇ Ἰσῳ. Primum Ἰσῳς consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνῶν literarum divisio primaria, καὶ ἦν τὰ μὲν φωνᾶς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ Ἰσῳς. φωνᾶς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, Ἰσῳς

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntianti ratione *ψόφος* pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ γὰρ δὴ, ὃ Σόκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφόνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in aperta, in dubio, in incerto, in parato &c.* Thucyd. IV, 10, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδην. II, 60, ὃ, τε γὰρ γνούς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60, 61, & saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243, 1293. &c. quae frequentiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. ταύτας (τὰς σόφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλᾷ πολ- λοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγεννημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτη τῇ πόρῃ· cuius locutionis haud dispar est ratio: Lyf. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔχω. & verbis simillimis Antiphon περὶ τοῦ Ἡρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμ- περίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμ- φορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ δέωρον ἀφονον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Gram- maticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hesych. in Αὐτοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεὶ αἰμαλῶδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἰματῶδες, in plu- rimis, inquit, legitur αἰμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἰματῶδει. nescio, an Hesychius simili modo sit emen- dandus: Ἀντιγραφὴ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corru- ptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Lu- ciano voluerim τῷ ψόφῳ nisi quis praeponat, me non in- vito, τῷ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est ma- nifestus: ita ut *parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra fe- ram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam so- nus aliquis, vel, sibilus.* κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: ψόφος quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem exēpias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit *μόνον*. Quocunque demum pacto legas, illud *νῦν* expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro *μόνον*, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit I. Davif. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur*. Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur*. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Veri debuit, *sine quibus perfecte & integre nihil scribitur*, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψόφου) An voluit τῆς ψήφου & ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tamen in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmothera quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεῖς ὁπόσω δήποτε ἀργυρίῳ καθυψήσῃ τὸν ἀγῶνα, qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψοῦναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψοῦναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidas, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν εἰάν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδύναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψοῦμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυψοῦσθαι. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscendentibus: δάρων καὶ λημμάτων αἰσχυρῶν καθυψοῦντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπρόδιδον, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψοῦμενος τὸν λόγον, ὧν πέπονθε (ἢ πατριῇ) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praeferit τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus dislet Aëtii Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesychium emenda: καθυφείναι, ἐνδυναίει, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, & ordine continuo legi: ὥς εἶθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσηρος) De pumice, & re ad exterendos exoliendisque libros apta. Κεφαλαργίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηρις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτοκοπέῃ. Κίσσηριν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσυρις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79, Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Ξ, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖω) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κναπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἀκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνέφαλος. Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunn. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τομεν-
tum, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quod Macedones usi sint ἀντὶ κραφάλων. Atticis κρέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικρέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέταυτο
δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixe-
ris, cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter
furreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripiens μαγίδα
sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gam-
ma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia
id μόλῃς rectius dicitur, sed maluerunt οἱ Ἀττικιστῶντες, μόγῃς:
Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc
μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinous eos
damnat, qui μόλῃς pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeol-
ibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si
ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum
μόλῃς, quod postea degeneravit in μόγῃς. Antiquitati τοῦ
μόλῃς favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis
enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 366.
τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν
μετὰ πόνου γινομένων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς
παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλῃς λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γρά-
φουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit vo-
ce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt,
hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, il-
lud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Ety-
mol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non
plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix
mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque repe-
rias: in priscis alterutrum exstitisse tantummodo, prout huic
illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero
non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium,
cum posuisset μόλῃς I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem
censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ
διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui
tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi
volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege
apud Ios. Wasse ad Thucyd. I, 12, I, 69, VII, 40, VII,
44. HEMST.

ead. l. 10. καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non meodeo. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὲν Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὲν Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocras. in Ἀσυνθετώτατον ἐν μάλιστα οὐκ ἂν δύνασθ' τις συνέναι, τί ποτε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῆος ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῶ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἐξεστὶ κατιόντας dabatur ἐνδείξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen irrumpro, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασμέν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γραφεῖον, & omissum δέ utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγισ) Atticistes hic est *Helladius Besanti-nous*, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολεῖς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) Phoenix fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praececelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, δ. ε. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. ζ. η. θ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem inventa in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lips. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sofip. Charis. p. 99: *Iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermisso. Tyrum Euripides appellat *ἡσσαν* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου*. Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου ἡσιάζεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰσαλιαν χθόνα*, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem, sive, Tyrum mari cinctam*. *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kufter. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ *Φοινίαν* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νᾶσος ἐμὴ δρέπτειρα Τύρος*. Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiram Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ ἡσσαν οἰκεῖν δέομεθα*: quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus*. Consentiant eruditi post magnum Scaligerum, Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod Is. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Saram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius Ξ. ab eo additam statuunt, Not. ad. inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 & 84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius investis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274, Dion Chrys. Or. XIII, p. 225, Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librarios eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio, an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum haecenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γ' ἐ λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἀφῶνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὁρῶσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tamen, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτος διαιρεῖ restituio pro κακὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem folis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheus inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτερ' ἐργάων· sic enim reponendum cenſeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime intruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic Achilles Tatius p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμίδει ἀνατίθησι, λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσαγεῖν unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constar, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores esse depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, satis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est Σ, Φ, Χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliss. Bouhier. Diss. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξεις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν τερομοβέτηται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod posterius retineas, an μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαιῶ μόνῳ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνον λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμιφώνους) De his & mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola I τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκων probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοῖ' ὄντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhéf. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupar. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὄν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. conscr. § 9. Rarius illud Aeschin. in Tim. p. 7, v. 34, εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua derurbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae fane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enim vero A & T specie ad videndum pulchra, si ad litteram T comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, dissecabitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) Μπ. ἐκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλω) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα fabre notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι· ita lege, non θαλάμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reines, ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ Ἰππώνυξ κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλιν Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κόμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat If. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλλια, πόλις Ἰωνίας· ἑκαταῖος Ἀσία· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελλα, ὅρος ἱερὸν, ἄφ' οὗ Κυβέλη ἢ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Nелidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυβέλλα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλλω (utrumque nimirum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλλω· sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lyfimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lyfimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιοῦ meminit Harpocraton, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca foli, huius etiam Lyfimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo βοιωτίας ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813.

quem totum describere non gravabor: ἴστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ
 πάντῃ εὐρήνται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ
 κατὰ τοὺς ὑστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τή-
 μερον αὐτοὶ φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι,
 καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμι-
 κοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὴν καὶ ἐξηγήσιν καὶ
 ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα εἰς ἀρμόττοι· διὸ καὶ διασύ-
 ροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους προσπαζοῦσι ἐν τῷ,
 ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Pla-
 tonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v.
 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omit-
 titur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν
 διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στίματος ὡς ἀπρεπὴ καὶ
 πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέττα-
 λοι καὶ Κίτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν
 πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος,
 θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ ματτα-
 λῖαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν
 γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς,
 μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρησθῆαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέ-
 λει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes,
 quae de Lyfimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod
 observat Aelius, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia
 rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc in-
 temeraram sectantur, usurpata reperies: quamobrem iure
 suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter
 haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atti-
 corum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum,
 frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorre-
 bat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Do-
 res ac Boeoti refugiunt: nec desuere, qui totas odas, offensi
 ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus igno-
 minioso titulo Σὰν κίβδαλον appellavit, ut testantur Dionys.
 Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. qua
 de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc por-
 ro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius in-
 considerate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus*
in Ἀθῶνῃ Σ adversus T iniuriarum & damni dati Lyfimachum
Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resc-
verit. HEMST.

ead. l. 6. Πολύχριον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia
 Mendose in Miss. πολύχριον. BOURN.

ead. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. I. σ. ὅμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαλυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥαδίως ἔλκει ζυγὰ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντετραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Ut liberales fimus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deferro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiaritatem

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὥμην) Desunt in Mf. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσαι) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Mf. συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. BOURD.

ead. l. 6. Βασίλιτταν) Quae ante commemorantur, sic fatis praefertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλιτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusio. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleffi Tanagricae meminisset; monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν, quod repperitum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, θρᾶττα (Ἀθηναῖοι δὲ θρᾶττα λέγουσι, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, si

modo unquam, Κίλιτταν, Κρήτταν, ἄνατταν leges. Λυκαβήττης, Ὑμηττὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Latinos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν, quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασιλίσσα autem, unde formatum βασιλιττα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phrynichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασιλίσσα nominetur, non βασιλὶς vel βασιλεία. quo iure, nunc non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασιλίσσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς τὸ Σηλυκδὸν οὐ μόνον βασιλεία, ὥς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασιλίσσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς βασιλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἡριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nuneſius ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus ab Aeliano servatus apud Suid. in Παίσομεν & Τρικουρσία. καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τρικουρσία βασιλιννα. fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τρικουρσίας in Aristophanis *Lyfistr.* v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scribendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος. ὥς ὁ κομικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracuta itaque veretur hic Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficubus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lyfimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τυκά pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλόεσσα, Τευτλούσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucyd. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis fermo esse non potest, cum mox aves, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τη. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κῶλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσας vocare, cum debuisset potius νάτταις) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperias: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δὲ φασι τῶν ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cottrophus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοψίφους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κοσσύφους Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χαμῶνα διάγειν, κόλυχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόλυχος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κόλυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομφεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοφίχεια quod fieri potest, ut corrupte scriptum inveniatur Κομφίχεια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομφύχος. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaste pro συνήτων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελῆσαι excusum, & punctum post συντάσσεται omissum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελῆσαι) Ἀφελῆ V. Homeri locus II. A, 299. ubi nunc pro αὐτήν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβὼν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττός: alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis fane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspectantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρεφής, mellificio praestantissimo affluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλα.) Mss. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituiimus secuti ed. l. & Mss. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

storicis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλει-
σε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς
πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc patet, iu-
re Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἄρ-
καδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, maris interioribus ab
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vo-
cibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
μολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi
literis B vel M praeiciendum erat Σίγμα, vicem eius, in-
vitante pronuntiandi suavitate, subfidere coepit Ζῆτα. tan-
ta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, Ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, Ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζμύρνα, murra. Scalpellum, Scalpulus, Ζμίλην
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera
sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ᾧ
(παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ Ζμύρνα καὶ τὸ Ζμικρὸς διὰ
τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντι-
θέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de
pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eo-
dem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Ve-
rum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae
diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z lite-
rae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier.
Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione
fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores
pari modo: in Catullo Zmyrnam praeferre libros veteres mo-
net If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart.
Capella III, pag. 57. Zmilus vel potius Zmilis Plinio H. N.
XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. Zmaragdus in duobus
Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119.
in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus
Broukhusius: invito certe Prisciano & multum reclamante
lib. I, p. 564: S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus:
nam vitium faciunt, qui z ante m scribunt. Idque adeo verum
est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi
moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ΖΜΥΡΝΑ. V. Spanhem. 116; quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo Xi vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν, verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα securus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξῦν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορὰ &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνίεναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucyde dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero τοῦ Εὐ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopul. περὶ Σχολίων pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper Μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 μυρρίνην, & v. 447 τῶν Μυρρίνης τῆς Ἰππίου, quasi ex μυρρίνη, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hesychio in Μυρρίνης. Apud Thucydidem saepius legi δάρσος & δαρσεῖν, quam δάρρος & δαρρῆν, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δεῖν) Vel καὶ μ. δεῖν. vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterum certe ad nexum orationis continuandum requiritur,

Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά: quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte iungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompote cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐπαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐνδελέχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophoque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davisii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελέχεια Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam verustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐνδελέχειαν. ceteroquin, etsi homo faceris in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davisium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελοῦς συνοχήν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος: deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος: quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτειν Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο: quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesyech. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθεμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἐποίησε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτω-

πον. Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τὸ τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percussiones*, Cicero. T. D. III, c. 26: *Qui saepius aliquo dolore percussi & caput plangunt, & pectora pugnis obtundant*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύντης enim quidam scribunt. GUIET. Καὶ τῆς κολοκ. ed. I. & Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnes. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX, n. 73, Maittair. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύντης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην· καὶ legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euseb. pag. 186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola I. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τουτοῦ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτοῦ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiici, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, immo hoc etiam, οἱ ἰνδices, priusquam pergat, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonescaci: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ὡ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον εἶχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pareret, si scriberetur, ὧ γλώσσης αἰσχίστον νόσημα ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque praeclis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπεσόν) Ms. παρὲς πεσόν. Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ω καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non folis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica veni.* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφὲς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσονται. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli τάλον, alii pro Κύρῳ fatis ridicule τύρον dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τύρον quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτῇ, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougltaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, retigit Salmas. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolice. Galli enim assueri sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. COGN. An σήματι; GUIET.

ead. l. 10. Επωνυμίαν) Id est, σταυρός, σταυρώσαι. GUIET. Verissima vocis σταυρός originatio: ταῦ, ταυηρός, hoc est, in modum ταυ efformatus: & per contractionem ταυρός: & praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. MENAG. Volueritne, ταῦ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura iniustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, εἶναι abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. ἐγὼ δὲ τοῦτοις ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, γυνὴ δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸς ὁδοῦ γέγονεν plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONEM.

- Pag. 71. l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur, Lucian. Vol. I. X

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depiçti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis Pluto contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic Nostro multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile conceder. SOLAN.

ead. l. 4. Ζευ φίλῆς) Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅροις συμφωνίας ποιοῦντες Ὀρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμβύγιον. Interp. Sophocl. ad Aiæc. Maftig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὀρκίῃ) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poetæ Graecos vel a limine salutarit, ignotæ esse posse videantur. Sola hæc mihi negotium aliquamdiu faceffivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitare, crederemque ἐρκείῃ vel ἐρκίῃ legendum; (V. Suid. & Euripid. Τρω. v. 17.) at nunc ex Euripidis Med. 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad Hecub. eiusdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praefes Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξένιου, Ἑταιρείου, Ἐφεστίου, Ὀμβύγιου, Γαμηλίου, sed & Ὀρκίου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter Ὀρκίος & dedicatus in Eleorum curia, teste Pausania V, p. 441, ea specie, quæ ἐς ἐκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς Ὀρκίου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iusiur. Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς Ὀρκίος reperiatur. Apud Plurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mf. notavit, si re-

εἰς capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἑρκεῖον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ὄρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam ἑρκείος: ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυνυμίας vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poët. Philos. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυνύμμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 210. HEMST.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβρόντητους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p. 286 C. ἅτε διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασιν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χραμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίησεν. Hesychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρόντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἐκφρανὰς ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, infano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερεῖδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgilli vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἕξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, insulcire solent: re-

cte Schol. περιττον καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοι-
 ρῆς τῶν φορτίων' ibi haec Lucianeae Kusterus non praetermi-
 fit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad
 Med. v. 665 notat, Euripidem esse valde proclivem ad usur-
 pandam vocem σοφδς, etiam cum nihil ad sensum ornandum
 prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει' utriusque
 propriam vim discere licebit ab H. Valesio ad Harpocrat. p.
 150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniun-
 ctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram
 esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς
 ἀναπληροῦν τὸ κέχνηος τῆς ἐρμηνείας' ipsam vides Luciani
 phrasin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμάραγος) Epith. Iovis ipsius apud Hes. Θεογ.
 Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh.
 de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anony-
 mum* deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντῇ) Respicit hic inter alia locum
 Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύ-
 βρομοὶ βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 habet Hes. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγους
 τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac *sumum plane poëticum, no-
 minum strepitum si demas*. ultra quod tentare quidquam error
 est. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγους τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, Horat.
 SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit Bar-
 laeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber
 rectissime convertit. Is usus particulae ἔξω familiaris apud
 optimos scriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρσόμενον
 ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ δεῶ. Demosth.
 περὶ Παραπρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη
 ἔξω τοῦ ἀδύξως γεγενῆσθαι; Longinus, structurae non mi-
 nus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24, §
 2, Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμείσθαι
 τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα' vid. Thom. Mag. in v. Con-
 cinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut
 aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interrup-
 tum exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο & saepius in Ari-
 stophanis Nub. Iam quod fulminis est proprium, ipsis poë-
 tarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus vacua ina-
 nem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex
 veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si fumerem, grandi commentariorum mole foret opus.

HEMST.

Pag. 72. l. 2. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὀργῆς) Proprie Dionys. Halic. A. R.

II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεφυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττοῦσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθήρα μικρὸν Μεγαρίκου Ἰηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ριζώσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζώσθαι vel ριζοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίσθαι nota sunt ριπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θάττον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: Itaque eorum, qui periclarare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστὸν & δεινὸν διὰ τὸ καλᾶζειν τοὺς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τὰς δεινότητας. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλὸν τινα) Manifeste declarat *titionem* in *Timonis Lucianei principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, *titionis* ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διὰ πυρρον ξύλον*, & pluribus Hesychius: *δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Chori-neus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλὸν* Glossae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem* vulgus appellat *extractum foco torrem semustum, exstinctum*: Laëtant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dextera fomitem suslinens per-dolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intenter; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto *διδάκτρῳ* nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*; passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur *τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος*, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια *ἠπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας*. Acerbissima profecto haec & letifera ἀπέλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἰκα-

γὰ ἥν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πάσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τίνος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιόφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, five gratum, five minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiicit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσε οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τίνος dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τίνος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud Nostrum in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostrum non infrequens, uti supra observatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag. 286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille *faces nec fumea taedis Lumina* &c. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant?* respondendo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσε γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est positum, atque ὀνάμην vel ὀναίμην ἂν *praeclare epimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλαῦ-

ρον, Ifocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expressio. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμύζων ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. ταρίχη ἀπολελυκότε τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ τῶν κείνης γάμων non nihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iuste redundant. Platoni sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πόλλακι καὶ ζύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπύρα: ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV, n. 78, ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπύμπλασθαι τῆς μαρίλης ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἐνίοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν Ifocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος huic loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνειν ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἀναιμον ὤλεσε: istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perversè scribitur, πνεῦμα ἀναιμον: quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς: deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: *Cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem tela dicuntur & βέλη: saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — patris cur telum perpetiuntur Obiundi — teli determinet istum. Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα: cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐνσεισον, ὦ νᾶξ, ἐγκατάσκησον βέλος, Πάτερ, κεραυνού: notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανως, ὥς πρὸς οὕτω &c. nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξεννηνοχένοι πιθάνον ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Argian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθάνος δοκεῖ τοῖς ἐγγράφασιν Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphy. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσωσιν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγορήκει δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑπολίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam veruli Iovis incusaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituentur, propius ad priscam poetæ manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positus) missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didicit) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: *de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. F. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανείς ἔρριψε Σαλμωνεύς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρήμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γάρ) Omnino legendum πῶς γάρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, πῶς γάρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γάρ οὐκ ἀντιβροντήσαιέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντήν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum stertis?* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γάρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· fin ad proxima, πῶς γάρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γάρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικόν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γάρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὄβολον ἔδοκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. *Lys.* p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. *Isaeus* p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. *Gorg. pro Palam.* p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, *H. Stephano* assentior pro πῶς γὰρ, ὅσους σώζει πατρίδα &c. repomendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσους σώζει. *Alcipher.* I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum.* *Athen.* VI, p. 265 *E.* πῶς γὰρ; ὅποτε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. **HEMST.**

ibid. Ἰπὸ μανδρ. καθ.) *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota somniculosi sunt homines. *Demosth. Phil. Δ.* ἀλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπακόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιούτου, εἰκάμεν ἀνθρώποις. **BROD.** De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hefych. BOURD.* Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in v. *Μανδραγόρας* videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in *Demosth. Encom.* οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. **PALM.** Viderit *Palmerius* in *Erasmo* lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπὸ? An non millies ὑπὸ apud *Lucianum* notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπὸ? Vertit sane *Erasmus* sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille *Gallus* haec, cum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρυόνης ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὕλη καὶ μανδραγόραι in libro 1 *Verae histor.* & tam vere nunc in *Erasmo* sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius fides. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinere μανδραγόρα non subscribam, literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἶνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmus eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaem. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari veteri in ἀπὸ quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter *ἐκ μανδραγόρου* accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, *veluti sub mandragoris recubans*, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rofarum delicatuli solebant, contextum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probò Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Rondellii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane *καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου* non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, *ἀποθαίνειν ὑπὸ τινος*. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani *ὑπὸ μανδραγόρα*, demto *ι*, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in *μανδραγόρα*, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in *μανδραγόρου* neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altius*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, *ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει* *ἀνθρώπους* servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, *ἀνδρὺς*, vel, ut Tollius etiam posuit, *ἀνδράς* pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum *άνιας* vel *ὀδύνας*. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Erasim. Adag. in *Saturniae Iemae*. Proxime sequitur, *τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι* de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdatur: in Lys. p. 497 E. *ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λυσίδος* quae cum imitaretur Aristae. I Ep. 24, p. 110, scripsit *ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα*. Nihil interest, utram formam usurpes, *ἐκκωφᾶν* an *ἐκκωφῶν* prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi proutus displicet Suidae lectio *ἀνακεκώφηκεν*, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriores Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφόμενοι κάλλος ἄττονι & stupore capiti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Ingeniosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit, τοσοῦτον ἢ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C. ἐκκεκωφόμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in Ἐκκεκώφω. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noter per τὸ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθετον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμός & Παράθερος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὅτι) Lege ἐπὶ. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγε &c.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycæone, filiusque eius improbiſſimis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἢ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκασίῳ ἐκχειρίαν γενέσθαι Tzet. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera impulsisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & δῶν αἰγίς. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς &c.) Interp. Iaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen- dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam; atque ita similiter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀποβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινῶν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc apud Suidam existat & πετρῶν, σωρῶν apud Hesychium. Praeceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud. iungit in Flacc. p. 978, παντευχῆαι σωρῶν ποσχομίζοντο — συνδεδεμένων δ' ὁράτων φορμῶν — ἀρμαμάξαι στοιχῶν ὑπὸ μίαν ὄλιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Estur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, po-

eulis agminatim ingessis. Acutum illud Fabri de Luciano ὑε-
 τὸς ῥαγδαῖος in oratione proφα φερτικῶς dici iudicante non
 laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est len-
 sius, haec esse e veteri poëta Tragico desumta? sunt sane
 verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
 horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς
 ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato
 scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
 de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
 posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
 cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
 potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
 τικῶς, quod quā παρ' ὑπόνοιαν pro ποιντικῶς vel τραγι-
 κῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum il-
 lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
 vio sacro: ἀνωθεν οὐρανόθεν χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc sci-
 licet vel Lucianus vel Longinus probare poruissent. non lu-
 bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
 mis saepe in tumorem orationis indecorum proni, para-
 tragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
 ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
 dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
 iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert senten-
 tiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι) In his verbis Faber delet τε:
 nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuif-
 set etiam post ῥαγδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec
 verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumta, & quam-
 vis superfluum, maluisse Nostrium retinere illud τε. & certe
 si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
 existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
 mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε
 οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γράφη. Ceterum ῥαγδαῖοι ὑετοί
 iterum leguntur apud Nostrium Philop. § 24. IENS. Cuius
 haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
 nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ) *Temporis momento.* BROD. Ita
 Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
 nit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
 ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Aristid. Quin-
 ctil. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Sup. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illustrant Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΤΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς παυομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἰρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία παυόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ὁμβρων παυομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία παυόμενον expectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, coniecero ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κισιώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκορεί) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς που μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσσωμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους· plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arētis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiafites, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

stringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Μοχ ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὴς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἐκβασίς ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖτο, ἐπαταγείτο, προκκορτίζετο &c. Quam hic πληγὴν, ἵκνυτο orationis dixit Quintilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

cad. l. 2. Τάπicheira) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τάπicheira quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαῦτ' ἀπύρῳ τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, verustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρήσας τὰ ἐπίχειρα prave legitur ἐπὶ Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Sola rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ θυραίων τὰπicheira λαμβάνει, αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

cad. l. 3. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμου, δόξας, ἀφροσύνας χάριν, ut monuit Des. Herold. Anim. in Salmat. Obs. ad l. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

cad. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λήρον, ἀναίσθητον. VORST.

cad. l. 7. Ἐὼ λέγαν, ὅποσάκις &c.) Ex sententia Gish. Cuperi Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαββικὸν δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadenibus

in *antra praedonum*, similia non pauca facete pernumerat Arnob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur) Κεχηρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἡνίκα Πυγλὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια. & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lyf. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρου ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπροξύνεται. λέγεται γὰρ περὶ τόπον rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἡλγόντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι nisi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima fane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνέλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἵπποθεν σεσημειῶται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilantissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς πύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospitii Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam alitrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17; Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος: hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasimus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

cad. l. 2. Δεκάπηχυν κεραιὺν) Atqui Pausanias auctor
Y 2

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Menturam autem statuae idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) *Orbis terrarum incendia aut eluviones*. BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἀντλος, ἄντλον, ἄντλια, quemadmodum Latinis *seniina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὃ τόπος ἐνθα ὕδωρ πύρρει τότε ἀνῶθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλᾶν (immo potius ἀνατλᾶν) καὶ χαρτερεῖν ἐκείσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφυγμένον τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulsos, quantocunque imperu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὅ δ' ἄντλον εἰργων ναὺς. ἢν δ' ὑπερβάλλῃ Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim accuratius servata τοῦ εἰργεῖν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum descedendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλὼν πληρώσαντος, καὶ καθυδόντος, τὴν ἄντλιαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἅλας, Schortus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

folletia, *aquam sentina hauriente*: at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat *ἐπαναστάσης*, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit *ὑπέραντλον σκάφος*, ναὺς ὑπέραντλος nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne merisa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Paucumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνά τις ὄρων ακμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγί-
 ζουσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξο-
 μίζεται καὶ ἐξανάγεται· τίς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω
 ποτε ἐμεθύσθη καὶ παρόνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευά-
 των, ἐβελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀναθεν ἐπιχυθείσης τῆς θα-
 λάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταπαθῇ· πα-
 tem vidit D. Hoefschelius, male quidem mutans ἐγκομίζε-
 σθαι. ἐβελήσας absolute positum rariore structura, quam-
 quam Philo saepius utatur, turbavit librarior. Idem p. 884
 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὦν ἐναυβάσει, δέος πα-
 ρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται·
 ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & sub-
 mergatur: & fane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab
 Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν
 Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289.
 Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E.
 ἑλκᾶδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἡδὴ βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενο-
 μένης· & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi
 Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum
 agitata componens Augustum, quam potest acerrime, ad-
 hortatur, ut eius gubernacula capeffat: μήτ' οὖν χειμαζο-
 μένην ἐτ' αὐτὴν περιίδης· ὅρως γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἐστὶ· μήτε
 περὶ ἔρμα περιβραγῆναι ἐάσης· qua quidem in comparatione
 mirum est, ni versus Alcaei nobilissimos in mente habuit,
 qui post D. Heinssii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum
 sunt perfanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι: afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatam: Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἴστον, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὸς, ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenuste Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, ἐὰν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γέννηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον· ἦν, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fatis sortem; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt: restene coniectarim necne, inventus olim locus ostendit. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μεστὰὶ εὐρύτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχεῖς καὶ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθῆκαι ὑπέραντους; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deferere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχεῖς. Quanto veracundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπῶ δ' ὑπέραντλος οὔσα Συμφορᾷ· gravi pressa ac tantum non merfa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφοράς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ υπερβαρὴν νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet, eos dici μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ ἔθ' οἶός τ' εἶμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc scilicet indicat, ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scaraz-

bæum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiastes, cui aliquid alienum est affutum e Suida, eumque secutus Flor. Christianus: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum Suidas exhibet in Ἀντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι παριανέχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in Ὑπέρεχει, quam ego vel propter Euripidae Scholiastem repudiare nolim. Non secus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanæ vitæ tamque gravis protervia atque iniustitia, quæ cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submerfis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δευκαλιῶνες ἱκανοί; § 18, quamvis viariata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰς πᾶσιν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum *inexhaustum*: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat Kuhnius ad I, 92, quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. Hesychius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic iam vocis satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce Luciani prorsus assimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coërceri emendarique pariat, Iovem ipsum conquerentem apud Stat. Theb. I, 215. addendus est Lutatius. Iure quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem haberemus, si quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum hæc talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in Κρον. § 36, τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo frequentissimum: Isocrat. Arch. p. 130 A. Demosth. pro Cor. p. 517 B. Eusebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέομαι. Hierax p. 106, v. 38. Philostr. V. A. T. V, p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem modo Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37, & Mer. Casaubon. Usurpari a scriptoribus Ecclesiasticis profumtus, viaticum subministrare, vel stipem conferre, monuit Henr. Vales. ad Euseb. H. E. VII, 5. Aristoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ ἥκουν τοῖς δομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspetam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὀδῶ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἄνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιῶν νεκρῶν) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luifin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὥς δὲ τάφον, νῦν σε παρέρχόμεθα te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amissit. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἐτέρων) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeo Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιτο. *Infaustos malique omnis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant*: ubi paene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & multos*: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurfus: facile tamen disfontientem feram. Charifius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: *Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur*. HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχάτην τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχάτην pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia*. At nihil aliud est ἐσχάτη, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἔσχατον, κατὰ τὸν μέρους. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημικὴν τινὰ ἢ λείαν δηλοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccl. v. 80, διφθέραν ἐνημμένους. περιβεβλημένους, inquit Suidas. Myron Priensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciph. III, Ep. 70, p. 446, στειλὰς ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμυσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμυσάμενος) καὶ σμινύην φέρων, uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δικάλλαν. ideo Timon § 7, ὑποδифθερος γνάπτει δὲ, οἶμαι &c. §. 8, δικάλλιτης καὶ διφθέριος & § 42, δικάλλαν καὶ φιλάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ὕμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos H. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δικάλλῃ multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facite alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὕπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ καμνιδῶ Zeus ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην) Erasmi. in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphron. III, Ep. 38: ὁπιοῦ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ κρῆτα κοιμῆσθαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos mover, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragessimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇ δὲ γὰρ ἰσως &c. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas, purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculus male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἡλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἷσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γεγόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, δέρουσ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βαλχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensi erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπ' αὐτὸν, ὡς εἰη μένος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versaee specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conquerrunt, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est; dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facerem Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Rider etiam, sed acerbior ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδῇ Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίῃδαι, οὐ μὲν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρό-

νοικ. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ε' ἐτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ εἰς ἐκάθευδε. Vide Kufferum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναερίπιδας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope exstinctum flatu exsuscitare*, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit *ρίπιδι ὑπερέξαλει*, alias *ἀναζωπυρεῖν*. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερέριπτεν & Lucian. in Gymnas. § 21. quare in versione huius loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato*. In principio huius Dialogi dixerat, *exstinctum esse fulmen Iovis*: τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλων ὕπλον, καὶ πρὸ χειρὸν οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβην &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, *πυρὰν* Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρέψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκνηδυμένος Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco refedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ παφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua effret concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρησαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si per-

petuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis exstincti redintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammās & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Manilique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro *Οἷτης* reponens *Αἰτνης* nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἰτνης Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἰτνην, inquit, ἐς τὴν οὐρανὸν ἀναπτήσονται tum quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος non assentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Lactantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδιφθερος) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἄν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν πότε, οὐ γὰρ ἄν πού, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus aliique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echecratidae filium, e Colyto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κορυττία) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille infpexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήεσσας ἑκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιᾶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοδὸς, καθ' ἑκατόμβης εὐχασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳ ὁμόσαι utramque structurae formam ad ἐστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὅλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Δίδος, μὲνδς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνέυς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Δίδος ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; & si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserite Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μὲνδς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἕξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ δύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ δύματα ἐπιχώρια· si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem mover: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, δύουσι δὲ πολλοί οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ δύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δὲ confer Porphyrr. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc superfedeo. Hoc probabilius fit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhnii-que contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἶνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciphrr. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucydid. VIII, 92. τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένη & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασιαίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἀσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi ἀτας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterlit H. Stephan. ad Erotian.

p. 158. Brevius Etymolog. *παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας*. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἢ γαυρὸν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαΐνω compositum existisset unquam διασαίνω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum incitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἐορτὴ ἢ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis asumentum esse dixerim. De voce ἄσας multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στυγνότητος (minus recte ed. Α. στυγνότητος) Hesychius meminit, sed plane mutius in Διάσια tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Ica-rom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. L. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudari spoliatiue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, fugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exfugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμυζει ἐριφόν' haec enim vetusta verbi forma (μύζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμύζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum ulum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & transfatam iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρὸς δαίμων ὅμως (ita lege, ne lenius nutet, non ὥπως) δὲ τινὰς οὐκ εἶ πάνπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζήσθαι: ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhauferunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις παταχὴ καὶ δορυβῶδες, καὶ τῇ φθόῃ παραπλήσιον ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόνης, ἐλκοὶ γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Offa vides regum vacuis exfulta medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Benth. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600: *Mox spolia exfulto de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me fiat Egmondani Codicis auctoritas. *Αὐὸν* saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur *τὰς ρίζας ὑποτετμημένον* nam *τὰ φυτὰ τῆς γῆς ρίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σῆπεται*, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, *Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη* — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρόν· τὰσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ*. HEMST.

ead. l. 2. *Αὐὸν*) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. *Πόθεν γὰρ*) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epiict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες*. Rectius diffiunxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. P. *πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες*, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, *ποῦ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἔρχεται ὁ βροχὸς; ἢ ἐπικουροῦντες*, non amplius agnoscetes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γὰρ*; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. *τί οὖν; ἤρκεσέ με ῥύσασθαι*; *πόθεν*; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt *οὐδαμῶς*. Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Hesychius: *Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω* lege, *Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτι*, vel *οὕτοι* hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem *μεθ' ὑποκρίσεως* est, quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in *Πώ*, qui perinde Atticis notat usurpari *πώμαλα*. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Perizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. *Ἐν τῷ μέρει*) Viciſſim. BROD.

ead. l. 6. *Τὸ ἀστυ*) Urbem, Athenas. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micyllus, Benedictus: *adversus ingratos atra bile stomachatur*. hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum sudabant, dum probent Graecos usurpare μελαγχολῶν τι, pro *atra bile percitum stomachari alicui*. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thes. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invitum onerat assumendo deterioris versionis, *ob mala vel malos*. HEMST.

ead. l. 11. Ἡγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἡγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obliti vitum, qui nobis &c.* Ἡγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσομεν vero idem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἀνδρα μηδ' ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, *praebuerimus*. Manifestissime iterum apud Nostrum de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεὰ τοῦ λωτοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpretes, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consueta literarum studia reduxerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσφ' γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπᾶσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide superiora.) versarer.* Idem errat in Scythia § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἐγγνωμοσθῇ ὄντα, vertit ἐγγνω agnovit pro novisset, ut iam animad-

vertit Graevius. Infulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus infulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλευσατ' ἂν, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam terfissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Helenismum etiam Corn. Toliuss, qui, ubi in Palaephathi Incredibilem c. VI, post memoratam sationem denarium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδὲ εἰς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐσπείρην ἀλλό τι ἢ ὁδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, fereret, vel severit. Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὅμοια ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε &c. Nec certe aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκανυσα ἐπὶ τῶν βομῶν. & in Philopatriide § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimum tamen immitte videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πιότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonaeste: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πιότατα pro αἰγας πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi effoeta parentum pro parentibus effectis nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολυπείροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrum in Πρ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iens. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιούντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὁμότητος ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχατον ὁμότητος vel ἐσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur imitate Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πύματα huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensius opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηνία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Hesych. Suid. Poll. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμ-πόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observatiunculis eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefchel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstreperantes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Poruit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis.* Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ἔντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ἄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὃν τρόπον διακρίται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. HOC, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim securus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meurfius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. peti- tum videtur ex Il. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. Ξ, 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tra- goed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit au- diendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III, c. 2: Iovem in- troducitur dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pe- ricles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accu- satus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra mo- vebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Te- statur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263, ubi sa- lax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰδισμέναι γὰρ ἐσμέν αἶρειν τὰ σκέ- λη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tolle- re tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tolle- re assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exfererent. Praxagora ibid. Καλεπὸν τὸ πρᾶγμα, ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βρα- χίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus men- tionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a ti- rone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut obiecta manu imminetia mala propulsent avertantque. Ita quidem Homerus semper, Il. Ω, 374, in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. Aristid. T. I, p. 302 D. κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν δὲ τολμήσης σύ μου χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν' obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit Suidas in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περιεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος' alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo fespexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παραπρ. pag. 333 A. τοῖν γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterosque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακοὶ enim Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Mauffaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil salutius. Vera enim esse, quae observat Mauffacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur αἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χειρὰ Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Mauffacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confidenter, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξί studiose Davif. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ Meurf. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in aegy, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ἠνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

συμβουλευέει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσοῦτῳ) Interim dum fulmen inflauro & exa-
cui. BROD. Interpres: Quamquam vel id supplicii satis magnum
in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim &
haec ipsis erat poena. Omisit interpres illa ἐν τοσοῦτῳ, quae
significant interea. Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.
Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσ-
οῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος nam me Neptunus iusserat, Pano-
pe, tranquillum interea servare pelagus: & paulo post, ἢ Ἐπίς
δὲ ἐν τοσοῦτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαιρέ-
σθων ubi perperam interpres: verum adeo in sublime attollan-
tur. Debebat: interim autem in sublime evehantur, i. e. dum ad-
huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi
Schol. exponit, μεταξύ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-
dem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγένας) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ
Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater
adscriptit τούτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod fane
nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro ni-
hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοις) Absurdum est, quod hic vides, Scho-
lium. Δικράνα sunt furcae; & proverbium est apud Graecos
tritum, quod & Horatius Latine dixit naturam expellas furca,
tamen usque recurret &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit.
SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-
men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis
sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-
bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, tantum non
furcillis, &c, velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de
manibus excutiant: haec sane, ut oratio recte procedat, se-
parari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, vi maxima eiicere
atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-
de Scaligerum ad Fest. in Furcilles, ubi vir maximus Cedre-
ni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-
tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his
verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-
so & ego, quae ἀνακολούθου species in his? Et tantum non fur-
cillis me eiicit domo, velut qui ignem e manibus abiiciunt. Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δειράνοις ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. Ἐταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. Ἐταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obf. III, 2: *Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunditiae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W.* At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua five editione five membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Bergherus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysof. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαζιν, οἱ δὲ τέραςσι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccesis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἀκρατον καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κωμωδία λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλιᾶν πότε τὸν Ἰππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακες, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἡ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάροις) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiasfes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. Vorstius ἀνέντοι reddit, & ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demisit, egerit; quod & in anatis observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos; ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέφε' εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐήεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thef. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχρηγός, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hefychius: Λαρὸν, ἡδὺ, προσπνές, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλὸν, σπάνιον, ἀπληστον, λαβρὸν. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interice ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere*: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυῖνις μᾶλλον ἐσωκίσατο. Callimach. Fragm. Bentr. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Οἱ ἡδεῖς) Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poetas: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λαρὸς, οὐ, ὃ, *Dulcis, acuitur*. Λάρος, λάρου, ὃ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὄρνεθ' ἐστὶν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδδηφάγον. HEMST. *ibid.* l. 2. Ἀμεληται) Scribi iubebat Solanus ἀμελητῇ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προῖέμενοι*. Ego, quid sibi voluerit Scholiasfes, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae coniungi debebant, separarentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen haftenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσποτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεργέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianeis hifce sensu verbisquam simillima. HEMST.

ead. l. 4. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisse, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τοκοὺς, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione destituant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis fedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omitendum est, quod proxime praecedat: *Digitum vero virginis recursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronenfis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) non desinit, ut summam quaerat, non quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero dies, menses & digiti. Haec admodum esse corrupta, qualia in istius sive Zenonis, sive cuiuslibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic refingat, armati numero, vel, arctati in numeros dierum mensumque digiti, ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. HEMST.

ead. l. 5. τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθένευσθαι) Sic postea Δανάης παραθένησις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. διαπαρθένησις imminutio, infloratio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὸν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ σημείον) Quo obfignata erant domi omnia: BROD.

ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μνεῖν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Arist. ἰππ. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus attento paulum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestoique nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἰκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed dumtaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα*) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Aludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit extremo *ἀπαίδ*. SOLAN.

ead. l. 3. *Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.*) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare*. Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme dissident; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαροινήσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήσῃ*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

remulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδαίμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce ἐάσας quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν αἰνῶχρόν τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον δρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὅρῳ νῦν Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν δρυαλλίδα. Quae de Strepfiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. παιδοτρίβη) Suid. παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς καὶ παιδοτρίβης ἢ εὐθεία καὶ παιδοτρίβη παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίβη in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschiniis Axiocho profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριβη. HEMST.

ead. l. 8. πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. διψαλέον δρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηφάγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἄδικα &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt

scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκείνα. I. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιάσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σοῦ rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σε, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interseritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, apposito ὡς πρὸς ἐμὲ. Paulo post ἐν Σύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Τίμωνος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἡτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eisdem rei & personae causam, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκόν ὡς πρὸς ἐμὲ ἀνδοκοῖν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectavit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgaris interpres quod ad me attinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἀρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον. Nihil eratis ad Timonem (sic namque

Latini etiam loquuntur) sive, cum *Timone* eiusque opibus non fuisset comparandi. In *Contemplant.* § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνους ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, sive, ut interpretes, si mecum comparatur, caecus est ille *Lynceus*. In *Hermotimo* § 4, Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. *Et hoc*, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum. Ibid. § 13, Παιδὰς εὖ ἰσθὶ οἴσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum habetas*, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes. § 81, Ἀγροίκος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agrestis homo & rudis*, cum vestris rebus collatus. paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομιζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piascula prae me censere*. Apud eundem *Nostrum* in *Imagini-bus* § 13, Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia*. In *Philopseude* § 16, Ἀμαυρόν τε θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res spectatu tenuissima*, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In *Hippia* § 5, Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. *Deinde continua illis domus*, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De non temere cred. *Calumn.* § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat*, si cum aliis compararetur, *Aristides*. *Xenophon* quoque I Κυροπαίδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδῶν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. *Non satis accurate Leunclavius*, *eamus in hostem*, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. *Praeterquam quod ὑμᾶς*, non *ἡμᾶς*, legitur, atque adeo *vos*, non *nos*, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem esse*, si vobiscum comparetur. — Saepe omittitur ὡς, eadem significationis vi manente. *Noster* in *Halcyone* § 3, Νεογυλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In *Hermotimo* § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In *Zeuxide*, Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς; In *Pseudomanti*, Παιὶς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De *Parasito*, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In *Rhetorum praeceptis*, τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ; De *Electro*, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοισοὺς σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In *Pseudologista*, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πῖθον, τὴν Διὸς ἀλλῇν εἶναι πρὸς αὐτό. In *Navigio* seu *Votis*, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἴπιοι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctissimi ceteroquin *Fa-*

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασι εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης αρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρῶτον, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμὲ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν δίβαις) Restituo ἐν δήκαις nec δήραις (δύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse δίβαις & δύραις at reiiciens utrumque, reponit δήκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrium praecedentibus (πάλας μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus δήκαις. alii δίβαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίασιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διὸς. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Miris scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμην, ὅρῳ οὐδενὸς μεγάλου ἐνεκα παραπολλυμέναις ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνουσίσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devasletur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, νιέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati. In Fugitivis § 18, Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναικας ἀπάγουσι μοιχεύσαντες. Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas supraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχετο ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἴ τις διαβοηθεῖν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγυρίων, ἀπῆγει αὐτὴν καὶ ἐμῖγγυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἶρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς Δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα &c. Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνῆρτησεν ἑαυτήν. Puella vero, simul tumor differebatur, antequam abduci ipsam venirent, suspendit se. Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ Φωκαῖς τῇ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phocais vero non iussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, confidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiae non foras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri, quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκέειν αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad se*

trahebat, qui nuptiis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπύγωντο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Mulloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus obiecit*. Sic Lollia Paullina perducta Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic perductus, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, intersector Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perducitorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπῆρον τῆς γονῆς. BOURD. Consule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγχετο γίνεσθαι: quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petitum ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γεννήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομένας. Aristaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν. mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri perspicaciam non minus hic cessasse, quam Lambeccii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tametsi ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obsistit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπικληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνῆλάν σοι γάμῳ. non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum à Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὥς τὸν ἀροτρον μισήσας.

σης τὸν ἄνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκνωρ. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittershufius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipso Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὃν ἔτεκες, ἀροτον. Hesych. ἤρασεν, ἐγέννησεν inde ἀροτὴρ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Stuid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθενοῖς) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθενοῦειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατακλειστοὶ & θαλαμευόμεναι Salmaf. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖκα κατακλειστα μὴδὲ τῆς αὐλείου προσερχόμενα καὶ θαλαμευόμενα παρθένοι. Plutarch. περὶ Πολυτρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατακλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελῆ &c. hoc fane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλειστούς γυμνάς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμῶν ὑποδευκτόν) Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugaturum & vesaniare socii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖά τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱέραϊαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρυτανεῖον*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurs. Graec. Fer. in *Θεσμοφόρῳ*. HEMST.

ead. l. 4. *Στιγματίας δραπέτης*) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Def. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὅς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δεικνύσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. *Ἀμφῶ*) Sic Il. B. 124, pro ἀμφότεροι. SOLAN.

ibid. *Τάνταλος*) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia captat Flumina* — Quid rides? mutato nomine, de te *Fabula* narratur. Congestis undique faccis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogeris, aut pifis tanquam gaudere tabellis. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πύθον ὕδρ.*) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutuli labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruelibus ausae Assidue repetant, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipsad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέμεν πύθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. *Δαναϊδῶν* edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia *Δαναϊδῶν*, ut recte monuit Berglerus ad Alciphron. p. 10. Quod paulo ante praeceffit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπνημένου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentem adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθισομένου τοῦ ἐπὶ ῥέοντος· αὐτὸς εὐ-
 ρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeive-
 runt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte
 verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *sa-*
gum. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.) Verto, *nisi hiatus istum,*
 & perpetuo *apertam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀνα-
 πεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Passim
 apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive
 pro eo, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond.
 § 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἀπαξ ἄν.) Tan. Faber aliter haec conii-
 cit transponenda. Sed profecto *eis τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον*
 sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dici-
 tur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam per-*
stillationem. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ,
 haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine dis-
 posita, in dictionibus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.)
 Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφράξ. — &c. Th. Mag. cum Codd.
 nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἴτης) Illic enim fabrilī arti dare ope-
 ram feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑπο-
 σκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus
 fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius do-
 micilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecundi-
 tate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non
 solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. καὶ χῶλδς δν) Lege ὄν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χῶλδς ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est
 Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto
 divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at
 tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur,
 alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan-
 Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν reti-
 nendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ
 vel εἰς τὸν ἀκάπον, τὸ προκαίμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρώ) Alii Codices ὀνέων. BROD. P. & ed. P. *ὀνειρών*, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro *πλούτου ὠκεῖαν* esse *πτέρυγα* dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si compararetur ad *ὀνειρών*, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρούς quoque veteres alis instruxerunt: *τανυσίπτερε οὐλῃ* *ὀνειρε* Orpheus H. 85. *πτᾶνος ὄνειρος*. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, *ὀνειρου φύσις* &c. *ἀποπτῆναι* πάλιν *ἀφανῶς*. Ad *ὀνειρούς* conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis nre vestigium quidem relinquunt. Apollon. Rhod. IV, 385: — *δέρος δέ τοι ἴσον ὀνειροῖς Οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμῶνιον* —. HEMST.

ibid. Ὑσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πρίασθαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Mercede. cond. dixi ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat. *Sisinnas, Barros ut equis praecurreret albis*. ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosaeque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. *περὶ Τελείας ἀγάπης*. ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλῶπιζόμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυγκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λαμναν) Id est, *laminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. [l. 1. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus gestantes*. BROD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: *ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι* Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter ἀλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιζ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Calaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Hesych. Χρυσογράγες, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Hesychio in Ῥήγεια, Etymol. in Ῥήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότῃ exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt auri generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτειραν θεῶν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλούτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pender. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεῶν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχε Πλουτοδοταί. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Se-rapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellacionis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέησει στεφάνωσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτειραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti sive lignae cerataeque, sive cuiuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστειοῖς § 22, πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἔχει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Lucr. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρίᾳ προκειμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκευῇ τοῦ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contentum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχῃς ταῖς γαλαῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττονα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰρήσῃ β.) Τὸ ἐν εἰρήσῃ βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετρίγυτες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἀφαιρηθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cereae signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λίνον ἐντυμθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. 'Ο κοινός) Placet καινός. BROD.

ead. l. 4. 'Εκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξυμμένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκυ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξῶρος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρίου ἢ Δρομ. ἢ Τίβιου) Dixerunt ad Perium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina fervorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀναισχ. — p. 30 B. Τίβιε. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἄλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in proparulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀφχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, iidemque, quod omnis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carrion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, *Lydus* Phereclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus patululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνοματὰ ἐστὶ Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνελῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinseus V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recordor) καὶ ἄλλῃ ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίου τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβρος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθὲν δὲ οἱ Ὀσίσμιοι εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam Τιβίους· postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productiore promontorio Ofismii, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Ofismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitiata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχοῦ Τιμίε, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen si hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Diophant. V. Quaest. 33. Synes. Ep. III: *τούτου* (Harmonii) *τὴν θυγατρίδην ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυράρχος εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδωκε*, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index ostendet: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 242: *Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ καμωδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας*. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Perf. V, 116: *πάσαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέρκιντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν*. Hinc iam patet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente murato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutare Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaeon. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophrastus in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cuiuscunque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρακτὴ ἔστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασὶν*: haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dicitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Ὁρᾶξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, ἐωνυμένος: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Ὁρᾶκες, μάλιστα δ' οἱ Γέταις Ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atromerum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucetheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitarum: de haereticis, quanto scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, Euseb. de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi ἐγχεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγχεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαϊωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγχεκὸρδυλημένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγχεκαλυμμένη· plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, 51: Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, conicio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodotus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονία μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικοι ὑπὸ τῆς μέθης· interpres, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a *Megabazo*. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Εὐρέη ἀδελφὴ ὄνομα Ἀνούτις καλλιστὴν ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere fatagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum diffidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniiis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερεῖας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰτίνας ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγόν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιεῖσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένοισ. Strabonem in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖα, ὃν Μεγάβυζον ἠγοῦνται, ὑποδεξάμενον ποτὲ τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίῳ δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθίκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde arcessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quo pacto impii adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Dīs primus impreccetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obf. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκορος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὅς τις) γένοιτο Ζάκορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesiis carissimus.* I. Meursius primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc nescit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱατρὸν παῖς pro eo, quod est ἱατρός. Vide, quo

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil ob stare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyxi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem fusciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalogyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἴαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλεῖστοί γε τῶν ἱερευσαμένων ὠνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἴαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitrator, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥιγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον Apollon. Tyan. Ep. II: ἢ προικὰ γε χρηστέων αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπέπερ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βυζον, id est, ut Hesychius exponit, πυκνὸν, συνετόν γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης: τὸ γὰρ βύ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (an βυζά; quamvis apud Hesych. Βυζά (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significatio- nis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa repe- ries de Megabyzis ad Quintilianum notata, sed parum ac- curate cogitareque, ut virum doctissimum satis appareat fe- stinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum me- ditandi tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Iuvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lyfibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eu- stath. ad Il. Ξ, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Pro- verb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) Magna ad eum inescandum munera. BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus. BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squalidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuh- nium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός: inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium bubulum & elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio πένης, μαστίγων, μυλώνος. Recte Faber, εἰ παρὶν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυκνῶν, sic & Demosth. περὶ Παραπρ. p. 343 C. ὁ τέως ἐστὶ προσκυκνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λαμπρῶν κύριον γενέσθαι & saepius. Lys. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγώθεισαν εἰς μύλωνα ἐμπροσθέν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπροσθέν εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλῶνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμει τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egerat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκειον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρᾶς οἰκίας ἰπποτροφικῆς τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέρκροπος) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis periurus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraternali &c. ANONYM.

Pag 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit: Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἱππονίκῳ καὶ Καλῷ) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata *Aspasia* deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἑκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximī Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lysias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεώστ' ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππονίκος ᾦς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾦς, (vid. Nostrium § 30.) αἰρήσεις κἂν Μέλιτος ᾦς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulado hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνεψιὸν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustri familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. ἔχει σε &c.) Vid. supra Ένυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρημα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὄξύπτερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus observat in Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηννεύομενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτας) Δυσέρως, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignoram H. Stephano, cuius in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκοστήσας· Τὸς τριτὸς δὲνακας, τὸ νάκος τὸδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶν φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. ὦ Πᾶν δέχυνσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέβεις. Sumisit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάμιος vel δυσήμιος apud Hippocratem, de quo Foef. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καλῆς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poetae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πεινῆν φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequit Faber, verius vertisse Erasmus, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἔστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Oporpaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γῆρας πολιῶ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.

Ἦν δ' ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον
ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Mf. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Μισθ. c. 5, & Ἀ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτα: quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. Ξ, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur βαθυκῆτα, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ II. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλῃν, vel εὐρύχωρον καὶ πλατείαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγάλῳ πλάτον: immo in Ety-

molologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτεια, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσι Il. B, 581. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thes. Ind. Βαθυκῆτεια πόντον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustis formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πιστρῶν) *Ac se e scopulis praecipites dederunt.* BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide ἐν Δ. VII extremo. Ἐμ. c. 23. De ὅς Σχv. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitiori suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perditae (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter & legas & veritas, perit. Scribo itaque ὕ. v. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἐ. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose aspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in Specimine.

ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιῶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mss. a Fabricio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτοῖς. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Ὑψ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tollium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτέων, quia φευκτός mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί. saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπε) *Miratur.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφῳ γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρῆσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* α μὴ δεῖ ἔχειν. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρῆσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τοῦτω (τύφῳ) καὶ ἡ ανοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγνευμένοι τῷ μῆδ' εἰδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρὸς ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομείναι δι' αὐτὰ, πῶθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οὐ χρῆσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico p. 281 D. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς παρούσι. Emendatius scribes, ὅ, τι χρήσεται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ, τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἦ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἦ prae-tuli I. Iensii ὅ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδενα ἔχειν minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur μεγαλο-
ψυχία. Vide textum Lucianum. SOLAN. Obtemperavi do-
ctiss. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scho-
liasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχία, quam li-
beralitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cave-
re voluit adiecto ἡ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acci-
peret. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι
dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu
sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequen-
tia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oe-
dipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope
sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλού-
του περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε
δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus)
ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν δρυφίν τε καὶ θυλότητα διὰ
τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si in-
terferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν
ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto,
qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie
nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγχείσεις) De multiplici forma numeri plu-
ralis in hac voce, ἐγχέλους, ἐγχέλος, ἐγχείσεις agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non imme-
mor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum,

ἰζώδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose plerique libri ἐξώδης. Vera scriptura ἰζώδης, quam expressimus, ex *I. B. 1.* & *S.* est: agnoscunt etiam *P. & L.* In uno tamen *L.* ἐξώλη τε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλου-
τος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαβε. Post vocem hanc lo-
quitur Πλούτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Πησαυρὸν & reliqua.
BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec
idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina perso-
narum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus.
SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava perso-
narum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum,
Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.) Male notata etiam
hic persona Mercurii, & omīssa Pluvi. esse debet: Πλουτ. τὸ
ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Πησαυρὸν. MARCIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.*
Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατιὰν) Aeschin. in *Tim.* p. 13, v. 43, τούτω
γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπε-
κῆσι δ' ἑτέρον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχα-
τιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus,
cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata
describere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς
χωρᾶς περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν τὰ ἐπὶ τοῖς τέρ-
μασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις
ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ
ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saep̄ ἐσχατιαὶ sin-
gulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub.
Lest. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nescio
quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remo-
tiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibus-
ve proximi: meminit Demosth. in *Phaenipp.* p. 1023 B. ἐπο-
ρευόμην Κηθῆραδε (lege Κυθῆραδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ καὶ
πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίῳ
οὖσαν τετταράκοντα & compluries in sequentibus, ad quae
pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατιά. Nonnun-
quam vero quin ultimos agri Attici five demi fines ἐσχατιαὶ
significent, dubitari non potest: vide Xenophont. *E. II.* p.
276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici
non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ
τὰς ἐσχατίας illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τὲς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχατίας οἰκούντων. Quamobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occurſu ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit, ὁρεῖνδον καὶ ὑπόλιθον γήδιον non aliter, quam Libanius Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπερβόλῳ τὰ χαῖα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cuiuspiam Atheniensis*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comœdiæ infamant. BROD. Aristophan. in Pace. BOURD. Adde gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbissimorum, quos vitiis vitæque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep. verſatos provectior ætate videre potuit Timon. Cleon Cleæneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν. eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὃν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δῆμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. III, 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos præcipuum in rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν οὖσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbitatem exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαγοῦμεν καὶ τὴν Βιάντος. φέγομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chryf. p. 282 A. Athenienfis populi quafi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeat toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιεικεῖς τυχερὸν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεποὺς. p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραστὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere fociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophontem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην. Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅς ὠστρακίσθαι) Legendum ὠστρακίσται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt eruditi. IENS. V. ὃν ὠστρακίσθαι. Exc. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιβυδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθην. Haec autem optimaе sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiafite deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucydid. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιβυδ. integrandum est Περιβοίδης. hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meurfius de Pop. Att. in Περιβοῖδαι. quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιβοίδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. καὶ — Ἀνδοκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vespr. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exstat φασ), sed scribendi compendio, quod qui descripserat, affecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος. hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπέρβολω) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurf. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisan-der & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμης) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Πιθῆναι) Exc. G. ριθῆναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro mone-ret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. E. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mss. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβάς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristot-

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέειν* nominat. IENSIUS.
ibid. l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 855 B.
 historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit,
ἡ δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικστέρων παρίν-
των utatur; veluti quando *θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος*
μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit
 Thucydid. IV, 27. sed idem quoque c. 39, *καὶ τοῦ Κλέωνος*
καίπερ μανιώδης οὐσα ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Consentit Schol. Aristoph. ad Nub.
 v. 552. Androthion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat,
 interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit.
 hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione
 discrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινόν*) Male Basil. edit. ult. *ὄνειρον*, ut &
 quaedam aliae edit. BOURD.

eud. l. 5. *Ἐκεῖνος*) Non ignoro, quam vim saepe pronomen
 illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dio-
 ne, *Ἵπέρβολος ἐκεῖνος* neque tamen non hic malim *ἐκεῖνω*,
 scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

eud. l. 10. *Περὶ εὐσχημένον*) Adducit Thom. Magist. in *Κατ-*
έσχημαι. HEMST.

eud. l. 12. *Ἀργυφόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc.
 postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) Anne *ἔρα*; ut volunt distingui Gram-
 matici, quando est interrogantis. REITZ.

eud. l. 4. *Εὐαδίκητος*) Quem alias Graeci *ἐπιτήδειον*, Latini
opportunum & obnoxium vocant. Eleganter Hipparch. apud
 Stob. pag. 573, v. 39, *θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ*
φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Pauper-
 tas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

eud. l. 7. *Ἐγχειρίσας*) Secuti fumus emendationem Tan-
 Fabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρήσας*. SOLAN.

ibid. *τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit Timon. BROD.

eud. l. 9. *ῥάκος ἢ δὴ γεγενεμένον*) *Iam laboribus exercitatum*
atque attritum. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmi. Ad in
Pannus lacer, hominem fustiditum & reiectum exponit. Hic divi-
 tiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus
 idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formu-
 lam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *ἀχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου,*
ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσεν iidem verbis *περὶ τῶν*
ἐπὶ μ. σ. § 39. Hinc sumit Scaliger in Strom. Proverb. v.
 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυριτὴς, ἀλόιο βίου*

ράκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt πάλως ἀγᾶλματα — όταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνες ἐκβαλόντες οὔχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ράκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὁ πόντος ἐξώρισας ὡς κλητῆριον ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔστ' ἐνόντος &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, Qui huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos: vilissimos puta, nulla-que artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὡς παλαιονάγεις σάρον sic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit Hesych. ὅτι ἀχρηστοὶ εἰσι, διὰ τὸ γῆρας ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absumas. Petron. cap. 114, p. 525: Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies, quam sportam. HEMST.

ead. l. 12. Οὐτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείπει, ut iam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistratam. Ceterum Scholiastes ex Mf. in fol. legit hic ἀγαθὴν σύνεργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὴν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείπει, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείπει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, ὡς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήφεται. quem locum itidem Iensius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. & Plut. seu N. Δ. VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνῃς ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. & Sostr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψῃ in Δικ. c. 30, εἰ μακρὰ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὡς γὰρ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. l. 2. Αὐτὸν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βάλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciphr. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βάλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδᾶξ τετρήχιστα βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βάλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. BOURD.

ead. l. 7. Μῆδ' ἐν σκαίδν) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἀργίον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) *Princeps, primae classis homo.* BROD. Articis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κᾶστί τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τοῦτ' ἄν Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, rescandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dione p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. Olearium probo itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. μὴ δὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μὴ δὲ Ἰπποδρομὸν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σου) πατὴρς ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγισ-

στα φίλων ὀλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνώσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται· quin scripserit πταίων ὁράται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structuræ rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς· exquisitius loquendi genus librarij pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκμοῖς. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyras γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφῆδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλῃς, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβέσι, & δίκαιοις καὶ χρήστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. ead. l. 16. Τὸνδε φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbij locum. Softratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigoni regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλεῖστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ κεῖ si vertas, & ibi, & tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἷδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

Cc

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia res est § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. Ὁν οὔτε κλάξω πεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teleris locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἦβηδὸν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν π. ἀ. ἢ οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine averfus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit fatis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν Ἦβηδὸν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14, ἐγὼ δὲ κέλωμαι πᾶσιν Ἦβηδὸν οἰμῶζειν ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν πάντας ἀνθρώπους Ἦβηδὸν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce Ἦβηδὸν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπὸ βλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Il. 3 versu: Οὗ γὰρ ἀπὸ βλητῶν ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. iusta, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam actori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοι legendum arbitrat, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur tamen hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo infidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatus obverfabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέχομαι) Solanus reposuit προσδέχομαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχώρησεν posterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeat, ignoro. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακῆ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς & τριβῶν Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μικρόν) Ed. I. & Mss. R. G. & L. Reliquae edd. μικρόν, quod ut minus venustum exfulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόστυθι) Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ὑπόστυθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὄρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: Sustine

& fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑπόστυθε repetitum iungas cum ἔπας οἱ κόλακες &c. Verum interféri debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστέον) *Ferendum non est.* BROD.

ead. l. 3. Διαρρήγῳσι) Eupap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Des. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μώμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegit I. Meurf. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βιβ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpretes, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὴν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικάλλῃ ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesauri, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaesio, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδαῖε, πῶθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam, *substabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet τῶ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legisse; quamquam ipse Thomas Nostrum non satis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἴσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἴσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἴσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι. quae omnia nostrae expositioni huius Luciani loci sunt convenientissima. IENS.

ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer ictus profundos, ligone alte in terram demisso. Sic § 53, κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum. CLER. Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκοπέει in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτω τὴν σμινύνην καταφέρων δῖεκοψε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰχθύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Alii Codices ἀποστήσομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὁ—
 ὁ— Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διανεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὁπ— De ἡμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Nryp. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑρίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰζάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὴν Δεράπτευσον, ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἀκον, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶναι. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐκποδὼν ἀπειμι, καὶ ἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχῳ τῷ ἀνδρῇ. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probō: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesaurο, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesaurο suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι, ego vero hunc *Theaurum* tibi sub ligone constituam, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hesychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ὁ Ζεῦ τέραστις) Prodigialis Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praefides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar infanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μακρῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασμέν· sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat iuvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis avertabatur, manus prope directus — ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adessent certiores, nihil ipsum Lucianus iuravit; apud quem ut Ζεὺς τέραστις invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶον· ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῶον) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde ἔρμαιον toties Nostro memoratum, καὶ νῦν Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. *Κερδῶς* apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. *Τῷ συγκρούματι*) V. *συγκυρήματι*. C. *τῶν συγκυρημένων*. SOLAN. Hesych. *Συγκύρημα, συντύχημα*. Suspectum *μανιώδει* an *σπανίῳ* τινι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. *Μὴ ἀνθρακας*) Erasim. in Prov. *Theaurus carbones erant*. BROD.

ead. l. 2. *Ἀνεγρόμενος*) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. *Ἦ χρυσῶ*) Iambus: cetera ex Pindaro i Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ μὲ κερδαίνοντα κεκληῖσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

*Ἦ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἠδονὰς τοίας δ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
Οἷας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,
Οὐ θαυμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.*

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiciendum & actorem & carmen confurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat.* Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρείσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξίωμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Croefi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τοῦτω ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum imprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέριμα· τῷ Πανὶ τὴν σύργγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύεσθαι) Solanus ἰδρύσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βοῶντος) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλὰ ἔστιν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βοῶνός. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημον. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa-ex instituto Meursius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, φατὲ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἢ δίαίτα) Sic postea in Saturnal. μόνιοι λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi diserte noster *leones & lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἤδει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦνται. Saepe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγητοὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μοῆραι, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud Hefychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt *μόνιοι, μονοπεῖραι*. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in Lougarou. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

ead. l. 10. Ἰδὼ μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποφράς ἢ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide Ψευδολογ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Haec interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμίσγνυτο) Prius edebatur ἐπιμίσγνυτο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φεβρουάριον) Matth. Sladus Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quaeft. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem censeo. SOLAN. Quid si ἐνέρων τρόπον; inferorum more: inferos imitati: sic ἐνερόχρωτες, pallidi. Confer de Diasis Hefych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Helioid. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρά) Frigida & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυφάτω μόνος) Appositissimus est Quintiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem. HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτω (recte Faber εὐωχεῖσθω) μόνος ἑαυτοῦ γείτων καὶ ὁμορος ἐκείνων τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεξιῶσθαι, ἢν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπένευ-

κείν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δὲν ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιῶδες sumta; sed tum dici solet καὶν δὲν ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum iactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶν δέ μ' ἀποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyfistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δὲν. IENS. Εὐωχεῖτω) Nihil mutandum; in eo enim est ἑμφρασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐκ τὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχέσθω, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖτω. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eūcere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epict. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μῆτις ἐκσεῖσιν σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσεῖσαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ' similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίων ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμνησκόντες: sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι: utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεῖων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum assecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. "Απαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alceste δεξιὰν προὔτειν' ἑκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὐν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἄψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζῶντος ἐτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω' ibidem postquam mandata dedisset filiis, καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι καὶ δες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Luct. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lyfistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. "Ἦν δέη ἀποθνεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyrr. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lyfistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ta. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἢν δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπιενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέη, *si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse*. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἢν δὲ δέη μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀπορίσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἢν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στραμνὴν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τίνα, ἢν τι καὶ δέη, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷά ἐστιν ἡ ψυχὴ ἡ ἑτοιμος, εἰάν ἥδη ἀπολυθῆναι δέη τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercidere δὲ obsequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustum & salis comici plenam*. Neque multum distat § 46, φόνου τάχα προκαλήσῃ με· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui*. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. I. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Έμμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, quae erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μὴδὲ ἀνακύψαι δυνθεῖν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πτίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

ead. l. 3. Τὴν ἴσθη) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. Ἐχεκράτιδης) Scribe Ἐχεκράτιδου. BROD. Li-
quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris,
admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκράτιδης praeter hunc lo-
cum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi pot-
est, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχε-
κράτης & Ἐχεκράτιδης inter se convertuntur; neque inso-
lens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem
persona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης.
Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xe-
nophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad
Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco
Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupo-
lide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπιδη. I, p. 951 E. Ἐπαμίνωνα
vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in
Ἐπιβολή ὡς καὶ παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui
haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμμα-
τέως εὐθυνῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184,
v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum.
Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. Ξ, p.
989, v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Sui-
dae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro ab Agnoni-
de quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeférant, te-
ste Hier. Magio, ab Agnone: quomodo in Argum. Pythion.
Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de
hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio
errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris ra-
ro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laër-
tium dici censuit Valesius, Laërtii filium: quod nunc plu-
ribus persequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cy-
neg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκράτιδης Echecratis
vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus
Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐχεκράτιδου.
HEMST.

ibid. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores perfe-
qui non iuvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est
L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque interval-
lo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H.
Stephani in Thef. T. IV, p. 730, tamen si nonnulla sint, quae
mallet mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex.
Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis
fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr.
p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

te. Νόμον εισηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucyd. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππῶν Κρατιστοτέλους Εὐπεταίων concionem legitimam in suffragia misi ex Proëdriis Hippon F. Cratistotelis, demo Χυπεταίων: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἂν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψηφίζεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὗτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δ. &c. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis facto referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnumquam mutari solent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem hinc controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψηφίζειν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, ποῦ δ' οἱ πρῶν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeceunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπῆρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δήμος. p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης

ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν nam & ἡρώτων similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigit nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) Ingens dolor, propter quem laqueo vitam finiant. BROD. Inde laqueus illis paretur: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus. BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν ὄξύτονως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίου καὶ ὁ βρόχος. quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἀρὰ ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud Nostrium Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πνιγμός τοίνυν εἴχε την γραυν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improbius angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκονιμένοι) Pulvere conspersi, festinantes. BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρῶτι ῥέομενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιωτὴν ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος. perinde est, utrum probes κεκονιμένους an κεκονισμένους. κονιορτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Wesselingius noster Obf. II, 23. HEMST.

ibid. Ὁσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὁσφραίνεται τοῦ χρυσίου. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὁσφραντο καὶ παραλαβόντες ἀγοῦσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis obsecerint? Amm. Marcellin. XXII, c. 4: lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti Iuvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet. His prope modum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας ὡς χαλεπὸν εἶσιν οἱ φίλοι Ὅσφραι-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epict. I, c. 10, p.
112: ἀλλ' ὁσφρανθεῖς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπι-
λήση. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδελίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum coniectus apud Phi-
lostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
sa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἡκροβολί-
σαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet:
πότερον ἀπελαύνω, ἢ τί γε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανο-
μεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae in-
stitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπίζόμενος πλου-
τος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copiose Casaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὁρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur
Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξα-
το esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus.
Quid enim, quaeso, ὁ πρῶν ὠρέξατο foret? Deberet δὲ ὠρέ-
ξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non pror-
sus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepi-
diffime in fine dicit Lucianus ἐμμηκέως. pro quo lector ex-
spectaret ἐκπεπωκώς, qui epotavit saepe domi meae integra do-
lia. At id, quod consequitur, ponens loco eius, quod ne-
cessario praecedat, miram quandam captat isthoc ἀπροσδο-
κῆτω elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo
ingentem vini vim in unius domo exhauferit, sed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμμηκέως) Diog. Laërt. 139 F. ἐμμηκέει. SOLAN;
Lucian. Vol. I. D d

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentissimi Maitairii Ind. Aretaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀγθῆρα εὐδοκμεῖ. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπτατέρφ φόρμιγγι νέους κελαδήσαντες ὕμνους ποιητής, inquit, οὐκ ἀσημῶς γράφει eum esse Terpantrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpantri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. Διθυράμβων) De quibus fufe Marcil. ad Horat. Alii ad artem poeticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεῖα) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Elegi miserales*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόβου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmast. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχυαίμων) *Sanguinem siflens.* BROD. *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut Συμῆς, Σύαιμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλάντιος) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὐλον θεράποντα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρῆαι, ὥσπερ καὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφαλάντιαν, Latini proprie vocant *rebutrum*. Gloss. veteres: *Rebutrus*, ἀναφάλαντος in iisdem *Calvasler*, *Recalvasler* ἀναφαλάντιος. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Joh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φάλαντις in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρώτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπώμ. Iensius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὀδικοτέρων τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἴσθι. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοι πρὸς καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est proremodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινέειν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νοθεύειν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) Comminuta est mihi calvaria. BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλὴ. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανιον structura minus Attica, ut quidem fanciunt Grammatici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν εὐ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λάβωσι, γενεαλογῶσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, numerare, dare, sic & Graecis παρά. Theophrasti Testamentum apud Diogen. L. V, 54: εἴ τι αὐτοὶ ἐκτῆσαντο, καὶ ἔνυν παρ' Ἰππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμάς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέετο) Et in vinculis erat. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γε νόμιμον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaeorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocrati & Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttenfis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocrati, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. Plaut. Afin. I, 2, v. 29. Turnebus τριττύαρχην dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθία δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Ad. A. G. IV. 1083; nec quidquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in eius incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut iam Meursius animadvertit in Rel. Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἐρχεῖα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν τετρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἑρχιάας φασίν· ὁ δημότης Ἑρχεῖεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχεῖεύς ἦν τὰ τοπικὰ, Ἑρχεῖᾶθεν, Ἑρχεῖᾶζε, Ἑρχεῖᾶσιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex i, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hefych. haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἑκάστον μνᾶς, εἰς δυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Hefych. sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπεὶ δὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heinf. Lect. Theocr. p. 321. τὸ γιγνόμενον Budaeus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Paulian. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Θεωρητικόν) Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἑσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidiisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήπω δὲ ταῦ θεάτρον οἰκοδομηθέν-
τος, παλλαὶ τῶν τὰς θίας, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνον-
των ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Ety-
mologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommoda-
tissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. Ἐδεξον) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad
spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμεον) Ratam partem. BROD. Bene Bar-
laeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii
mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vin-
dicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, οὐκ
εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γι-
γνόμεον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime
Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in ca-
pite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κε-
φάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γινεται; De-
nique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτή-
σας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοδ-
οκτῶ, ψευδόμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὁκτὼ δραγμὰς καὶ τὸ
γιγνόμενον ἐπὶ πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in
pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) Civem esse. hi autem oboli peregrinis
hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) Decus tui generis & praesidium cum
Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παρατρ. p. 31, v. 22, riden-
do Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodo-
tus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Phi-
lostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v.
53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα.
BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & no-
strum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissi-
mum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ ἀσίδιμοι Ἑλλά-
δος ἔρεισμα Ἀθῶναι, cuius praeter alios meminerunt Aeschin.
Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub.
v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est
principum virorum, qui civitatis sunt columina, titulus. Li-
ban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σατῆρα καὶ εὐεργέ-
την, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρητίδα καὶ τὰ κάλλιστα
ἀνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermis-
so, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) Consule Libanium in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἀνα βουλήν, & τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρειὸν πάγον ἢ τὴν βουλήν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγυπτίδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατέλει τὰ ἄριστα πράττων) Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempli, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νερίκη) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eis Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ad equis perfectae adultaeque aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Neptone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπῶλῳ. HEMST.

ibid. Συνώριδι πωλικῇ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lysias p. 103, v. 35, δύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῖνον) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo τότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέας dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέας pro Ἀχαρνᾷ: & sic fecit fortasse Lucianus Timon. πιστεύσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerisque sit habitura suffragatores, *περὶ Ἀχάρνας*, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud *πρὸς* atque adeo perlibenter restituiam *Ἀκαρνανάς*: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. *τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὕπὲρ τῆς ἐκεῖ πρᾶχθέντων Ἑλλάδος)* & T. II, p. 48 B. *οἷδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνανῶν διαβάντας* vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: *ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως* recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utraque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Art. Vide, quae dicemus ad Δ. Et. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures *μόρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inferit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illuttre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem *κατακόψαι τὴν μοῖραν* vel *μόραν*. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Ages. pag. 607 F. Harpocr. in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro *τὴν μοῖραν* in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhnii: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας & λόγους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meurfius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Mauffiaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἑπώνυμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. κρείττον ἔφησεν ἐβελοντὴν στρατεύειν μάλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἡλιαίᾳ) Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὲ χρυσὴν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *ridet Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. Μνησκόι, *lunulae, nimbi radiati*, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, asserens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timoris imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτίνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, § 1, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτίνας ἑνδεκά· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκά ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκτις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἐπτάκτις cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάκτις ἀκτίνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάκτις ὁ λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτίνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἐπτά ακτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeas septem radios, & clauda auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτίνας ἐπτά ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quorannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Viſtorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde *καινοῖς τραγωδοῖς* apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. *Καινός*, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragœdi spectantur; novis Tragœdis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, *Νέρων καθαρωδίας, τραγωδίας κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανούτο κίρυξιν* (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κίρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, *sub praeconibus vel praeconio*: sed *κίρυκες* est *praeconum certamen*, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν καθαρωδίαί καὶ κίρυκες: ipse Euseb. p. 44: *Νέρων δὲ κίρυκων ἀγῶνα ἐστεφανούτο, τραγωδούς, καθαρωδούς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον*.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in Ἰπφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac *Διονυσίοις*, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per *τραγωδούς* ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis familia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragœdis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragœdos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragœdi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres variant. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρησιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diverſa ſunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaſerat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481 D. audiū, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς ἄστυ κατήει Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὥς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλὴθὺν συντρέχει ἐπιθυμούντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum Victorium memoria sefellit, quando notat, *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cuius auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias.* Cum his iam tempus est ut componamus, quae in Aeschinis παρανέμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: Wolfius adſciſcit εἰσὸδῳ, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurde ἡμέρα· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obſtare poſſit, quo minus auctoritatis eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγωδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. οὐδὲ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane meminini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄσται τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς &c. quod si fanum, qui potest aliter explicari, quam, *faelis enim, qui celebrari solent in astry, ludis tragicis?* Ἐν ἄσται vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστῃ, sive μεγάλαις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄσται ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum missio apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνεῖπειν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμναείοις ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδιῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγωδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: νέμησις ὑποκριτῶν οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοῦ πιδὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἷον) διαί-

poetis: eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi attiores legebat*: nam in notas Mauflaci ad Harpocr. p. 294 summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *eis τὸ πλεῖν ἀκράτων παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocratatione & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratationem ita restituere: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐναντία, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς.* Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Alius* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit.* *Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam tuam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc teneris, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῖται.* Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀμύζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, πρὸς τὰ παρόντα ἀμυζόμενοι πρόσωπα. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τορῶν) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocratatione prae-

cedere, *Τορώνη* Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius Apostolii culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est Michaëlis institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet *Τορωναίου* λιμένος κωφότερος, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc in modum restituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορωναίου*) λιμένος} *Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορόνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας* (vel *καθήκουσας*, vel potius *κατατείνουσας*) ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον· cui emendationi tanto minus diffido, quod Petri nostri Wesselingii calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in Hesychio v. *Λημνίσκος* prave legeretur *στενὰς*, eruditus homo ad marginem refinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica molliatur in Apostolio vir primarius Th. Reinesius V. L. I, c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης σπύργοι*, quale nulla Graecorum memoria putem existisse: subscripsit tamen eius sententiae Reinesio non inferior L. Holstenius ad Stephan. in *Τορόνῃ* praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro Isocrate Socratem, quippe *Θρακικῶν* auctorem, substituendum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset Harpocratonis locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίζεσθαι*, sic & *τραγωδοῖς νικᾶν* Andocid. in Alcibiad. p. 34. *Ἰάεος* p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγῆσας τέταρτος ἐγένετο, τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρίχισταῖς* (ineptum est *πυρρίεταῖς*, quod vulgatur) ὕστατος. HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυσίοις τοῖς ἐπιούσι*, *proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio Zenobii quamquam valde sit probabilis, haud tamen adīperner, si quis, duce Suida, refingi malit: *στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις* sunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπιτήδαιοι εἰς *καταγωγὴν τόποι*, καὶ εἰς τὸ προσερμίζεσθαι, ut monet Scholiaf. Thucydidis ad IV, 26. *παρὰ πλεων δὲ τὴν χώραν, ἢ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς εἴωρα τοῖς πολέμοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* supr. p. 296. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 6. Τοῦτ' ἐστὶν οὖν σοὶ τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε: at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὗτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὃ Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὐτὴ ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post Ἰήφισμα apud Inferos κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὗτα δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκῶπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἑλιδί, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὃ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomant. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In Contempl. Κατα οἰμώζεται ἡμῖν δολαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmum usu potest & illic locutus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδὼτα. Reliquum igitur est, cum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio

ſuo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? LENS.

ead. l. 9. Ὅσα γε Ἀντὶ τοῦ, ὅσον γε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ ἡ Ego, quamquam ceteroquin ſingularis huius libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmaſ. Obſ. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀγχιſτεῖς) Exc. G. ἀγχιſτεία. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iſdem ſunt translata e Suida in Ἀγχιſτεῖς, niſi quod ἐγγυτάτῳ τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc eſt reſtituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτῳ ſic οἱ ἀνωτάτῳ, κατωτάτῳ &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτῳ) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulſans. BROD. Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. Terent. in Phorm. & paſſim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obſ. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiiiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens. Ariſtoph. Veſp. v. 415, Ταῦτα δὴ τ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρηſας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciph. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σου ἐραſτοῦ) καὶ ὅβρι ſεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπέπρηκνυϊαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουſαν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυριſμὸν, (ἐμπρηſμὸν in quibuſdam libris olim fuiſſe lectum, e Polluce colligi poteſt) ἢ κατὰ ληψιν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπιſθόδομον διωρύξας) Opiſthodomus, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpres effoſſo aerario. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρηſας, ſubiungit τὸν ὀπιſθόδομον διωρύξας.

Lucian. Vol. I.

E e

Nam ὁπισθόδομος locus erat ὁπίσω τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διαρύξας pro participio ponitur: scribe ergo διαρύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὀρύξας, minus recte. IENS. Secuti sumus lensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διαρύξας prave legitur praeter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'Ιστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀρύξας) L. ut in textu est διαρύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μιάρδν, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, Καταπλ. c. 12; quia hic robur, non ισλία, Timonis requiritur. SOLAN. Μιάρδς & μικρὸς saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Iuntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Articis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὸν πόνονα) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίων πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Erasim. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαΐδα in Πητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπων ὅμοιος quale sit, videbimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446, στείλας ἐμάντην ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τράπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. sive Salmaf. de Transubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζεῦξίς) Zeuxidis hanc tabulam, quanam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniectere. In Poecile positam fuisse suspicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς) Tangit hunc locum O&. Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βᾶδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demona&. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος· in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ amariore: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. & Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Αὐτὸ ἐργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irae prae se ferre.* HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic an-
fam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. SO-
LIAN. Distingue Οἷον τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholia-
stes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτίνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεννῶνται ἀρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκε κωλέαν, πίδαα· Ἀδδὲ φάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορούνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph., ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, sive λιχανῷ, Casaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψιμίριος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam totum inter alios accipiat, quod (dauitatis & insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare *αύξησιν, augmentum.* CLER.

ibid. Πλακοῦντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ, τι περ λιχνείας καὶ ἀ. ὄφελος) *Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisse perfecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιοῦτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. Aristid. T. I, p. 5 A. Musae alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & spectaculi quod iucundissimum est, vel, & iucundissima spectaculi pars intereat: Holltenius non accuratissime, & spectaculum, maximum operae pretium perit. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὁ, τι περιῖν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἐφθειραν· L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξείλεγμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligitur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentiam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum. HEMST.*

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· Arrian. A. A. VII, cap. 27, ὁδὸν τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὁρεῖται. Aristaen. I Ep. 3, p. 18, οὓς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐβελγόμεθα· minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula conso- ciantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίων ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, autum illi, qui

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum disertos* pro Coel. § 67; vel, qui ad mensam solent suboriri, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκαιοι Athenaeo initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκαιοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularem de musica disputationem*; Lucret. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus impresserat ἐπικυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, ἄλαος, λίπρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiorē dedi. Τότε δὲ ἡ saepe apud Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναερόν λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖος) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἔμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βεῶμα Λύδιον) Ex Suida ἡ Καρύκη, & Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ τι) Interposuit Solanus, & mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρῶτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφον τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepotatur; intelligendum enim est, quasi diceret, Denique ut sum-

παλιμ δεαμ, τοῦτο τὸ χρήμα (Thrasycles nempe) *ἔστι πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς &c.* Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in *βίῳν πράσει*. Ἄγε δὲ πρόσχε πας πολυτελὲς τὸ χρήμα, καὶ πλουσίων δέομενον. Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Aristoph. Pac. v. 38: *Μισρὸν τὸ χρήμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.* HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν* debebat sequi *ἄξιός ὢν*, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt *ταυτησί τῆς χρηστῆς Δ.* 'Ετ. XII, & huius generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥς περ. Uti-que si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥς περ οἱ, οἵ περ οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum *divitiarum tuarum admiratione capti &c.* At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥς περ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum Iensio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate coniungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanus οὐδ', neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καὶ. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult Graeculus commentator, philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφον γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφου γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφον γοντείας καὶ τερατείας. SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαρ-
αλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud
recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut su-*
perari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicio-
ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
stoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
Thraſyclis temperantiam simulantis victus, qui Perſarum,
de quo vide Briffon. de R. P. II, p. 213, 214. Salem paupe-
rioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *salem*
deſingere, ἀλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
quam παρὰ Κρατέρῳ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν
Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam eſt Apollonii Tyanen-
ſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
preſſa Ep. VII, Πάντα φασι δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· ἐμοὶ
δὲ εἶη τὴν ἄλιαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· Mercatorem (Euphra-
tem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captan-
tem, quales philoſophos Socrates καπῆλους appellabat) oportet
omnem, ut aiunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in hone-
ſta pauperie nullas opes venantem iuſte temperanterque vivere. Haec
recte iam pridem intellexit Caſaubonus ad illud Perſii Sat. V, —
reguſtatum digito terebrare ſalinum; itidemque Gatakerus A. M.
P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
mirificus eſt in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
tum debet, non refutari. Τὸ δύμον apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
νος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
ſtroph. Pl. v. 253, Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτόν δύμον φι-
γόντες optime Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. HEMST.

ead. l. 2. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula
paſſim utitur. BOURD.

ibid. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Nasſurcū ſuccum.*
BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
Καλλιρρόη· de quo interpr. Ariſtroph. male apud Heſych. εἰνεά-
κρυνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
indicat, & Portus interpr. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem ve-
nis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vid. Heſych.
& Etymol. M. VORST. Appoſitus eſt Alciphronis locus III,
p. 386. Si nemo me beatorum vocet, inquit παραſitus, ἀνάγκη με
σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τύβει, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
νεακρουνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi Bergerum

haec Lucianeae non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιρρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τὰς Ἐννεακρούων λούου τε καὶ πίνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα φέρουσ τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθεροῦν καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoe Athenarum fonte multa commentatores eruditissimi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est monitum in Bion Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnis aurum: contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὥς ἀχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθῆσθαι τις κελεύει. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἡδίων ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερά αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἱπάρκείειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii, ἄξιός οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβὰς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponse κυματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Paft. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iungermanno sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματώγης debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

*Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, αὐτῷ, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἶκοι. MARCIL. Perſpicue legendum σκαυτῷ, vel σαυτῷ, vel εαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thraſycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eiſcito, (potius, confestim eum foras effer) ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est.* Marcilius legit αὐτοῦ, illic. IENS.*

ibid. 'Ανῆς) Proba scriptura, vide 'Αναβ. c. 1. Ed. I. ἀνῆς. SOLAN.

ead. l. 2. Ω δὲ μῶν, ᾧ δ' ἡμιτ.) Variant hic libri. τάλαντον vulgarum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. "Α μὲν, & δέ· neque in Scholio, quod vide in 'Ρητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talentum reiecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μῶν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Infantiam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μεδίμον nonnunquam confundere. Medimni, aliisque aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφούντα contra ed. I. auctoritatem servavi. Noster in Peregr. § 30, χρυσῶ σαξάμενος πύρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφούντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικάλλην, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδύλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδύλας vel κονδυλῶ, ἀνοδήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλην ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡς δημοκρατία) Vid. Herald. Obf. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπρυχάλαζω) Noster in Gall. § 22, κατεχάλαξας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbribus, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἀπὸ μὲν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἡπαίτων) Quid sit Ἡπαίτων, ignoro. Lege Ἡπάτων, decipiebam. IENS. Lege Ἡπάτων sed reliqua huius scholii absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen. II, & Laért. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate differitur, deque divinis rebus. COGN. Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

sua fiat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coaevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiam si haec testimonia non suppeterent, vix credibile fit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis. Omnis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum. Lucian. in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. περὶ Ζ. I. IX, c. 14. HEMST.

ibid. l. 10. Πήγνυσα) Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βλένης legendum est ἐκ βελόνης, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χιμῶνι &c.) Vid. Aristot. Hist. Anim. V, c. 8. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. ὃν μόνων &c.) Scribe: ὃν μόνον εἰς ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαιὸς ἀ. μεμύθηται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam. lib. XI, 420.* Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerro. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib. v. 1593*, Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγεθ' ἡμέρας αἰεῖ. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam.* Plautus in *Poenulo Aët. I, Sc. II, 142: nisi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.* Idem in *Casin. Prol. v. 26, Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas & silentium.* Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg. I, 398: Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones.* — Meminit harum & Theocritus *Eid. VII.* Homer. *Il. K.* Servius ad *Virgil. Georg. I.* Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem (Halcyonis) Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad II. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in 'Αλκυονίδες ἡμέραι' nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυονσιν ἀρρένεις &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis nepem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλις ἂν Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomannus contexit Aeolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmaf. de L. Hell. p. 355, Ἑλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque statuit Ἑλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀφ' Ἑλλήνων τοῦ Διδῶς mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἔστιν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διδῶς Ἑλλήν ἐκτίσεν" si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3. Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κῆνξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἦρα προσαγορευομένη" cum ceteris in gratiam redibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iusseris: Κῆνξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ" immo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κῆνκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina assumerunt. Κῆνξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἮΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρως) Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἐωσφόρος dicitur Ἀστράϊου, eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fabulam allusit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβούσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τῷ Ὑπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est *περί*) positum pro *παρά*, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi *γεγάμικε τὴν Ἥβην πᾶσι τοῖς θεοῖς*, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum est in *παρά τ. δ.* ut in fine eiusdem *παρά τοῖς νεκροῖς*. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit *παρά*. SOLAN. *Παρά* pro *περί* certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. *ὁ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν* & mox, *γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν* quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, *Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα*. Cum his egregius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. *τίνας δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν*; mox, *τῇ δὲ ἀλκύνῃ τικτοῦσιν περί τροπὰς πᾶσαν Ἰσθμῷ δαλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον* tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis inditum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide Suid. in *Ἀλκυονίδες ἡμέραι* & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* HEMST.

ibid. *Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεία*) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, *ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττεία*: quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem scio. Particulae certe *γὰρ δὴ* mox § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. L. 1. *Ἀλκυονίδας*) *Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ. γαληναί, ἐναῖς νοσσεύει ἡ ἀλκύν.* Hesych. VORST.

ead. l. 2. *Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις*) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrat. GRON.

ead. l. 3. *Παντὸς μᾶλλον*) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. *πάντων* habent. Reliqui impressi *παντός*. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. *Γαλήνιον*) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo *παντὸς μᾶλλον* an *πάντων* scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnns absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse *πάσης* vel *πασῶν*, scilicet *ἡμέρας* aut *ἡμερῶν*. In Pla-

tone & Xenophonte nihil est frequentius: *μοχ, παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται*. HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: *quomodo priscis hominibus habenda est fides?* a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque disiteor dici posse *τοὺς ἐξ ἀρχῆς* pro *τοῖς ἀρχαίοις*: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanus, qui verterat, *quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates?* Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, *δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην* &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus*. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. *δοκιμάζειν κατὰ δ.* vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, *τὴν ἀγνωστον οὖσαν* &c. scilicet *θεῶν δύναμιν*, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. *Ἀγνωστος, ἀπιστος, ἀόρατος* huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in *Ἀβέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνητος. Ἀφθονος. Ὑποπτος*. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in *Ἀκριτος*: fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, *τὸ ἀνέξεταστον πλῆθος*, *vulgus*, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic *εἰοίκαμεν εἶναι* perinde est, ac *ἐσμέν*, *sumus*: nam interdum *εἰοικε* non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotae sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Milef. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶντι γέρον) Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; cum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus*, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros*. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογίλδς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογίλδς ἢ νεογίλδον, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἰρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογίλαῖος per me licet exfulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia persimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδὴ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, Καὶ δὴ βαδίζω. Themoph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυποστάτου) Ἀνυπόστατος χειμάρρου Julian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST. in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utrasque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογίλας. HEMST.

Pag. 132. l. 3. τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) Multas specierum naturas: immo πολλὰν ἰδεῶν φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcilius & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. l. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in l. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. i W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. i. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

Lucian. Vol. I.

F f

possit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχανῶν ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem vera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a Galeno de Ufu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ εἰσὶν κεν εἶναι οὐχ ἐν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά ἐστὶ γὰρ ὥσπερ ἐν ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσσην) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὅσος & ἡλικός disputat. HEMST. *ibid.* Ἐχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαύτην — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικούτον — αὐτοῦ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὄσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπέροχην πρὸς &c. τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνώναι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνώναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνώσαι, nunquam ἀναγνώναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, instituens. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβάουσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus aridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut proiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θεῖου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona*. Varro de R. R. II, c. 5, *Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres*. COGN.

ead. l. 16. Ἐπεὶ ὧν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισίν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem ἱαεπε, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν Democritus: τὰδε λέγω περὶ τῶν ζυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: *Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit.* & Virgil. II Georg. *Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether.* COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀγνώμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀγνώμων ὄντων Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα· Suidas in Δημόκριτος δ' Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον· quod quo minus in Diogene conspiciatur, librorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στεναπῶ φᾶσιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατείνει τὴν βρακτηρίαν, ibi recte Kuhnius. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδόνων) Luscinarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabulatum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei coniugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν· dandam omnino esse operam, ut haec fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδὲ) Ὡ ὄρνι θρηνομέλωδε legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Iovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Julian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σchein γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολιτὴν, καὶ κραιότεραν πῶς, Μυρτὸν δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακεῖσαν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἐαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὸν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicutam mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ νῆεις συμποροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87 A. ἐγὼ μὲντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναίτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoreo. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxore

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1 W. HEMSTERHUSIUS.*
ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λειμὸν ἀοιδίμος Ἀθήνησιν. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, *λεμὸν. SOLAN.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarraret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinius, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Huius montis descriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc imprimis testatur Cicero lib. II Tusculanae. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine asserit. quod eius interpres affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multi. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. Sola I. *δύνωνται* addidit. Fl. tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum & Lucianum puto. SOLAN. Verissima Fl. ed. lectio: Iustinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνωνται*. Putaveram olim institutum esse *οἱ ἄνθρωποι*, &, cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, *ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ*. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitaram fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus *λεωγῶς, ἀνθρωποπαίδς* Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. *αὐτοῦ vulgi fidei* Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. Av. v. 687. *πηλόπλαστον σπέρμα* Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, *Proiicere nec plasma suum vult conditor aevi*. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tya-
neo (II, c. 3.) refert duo esse Caucasii cacumina stadio inter
se disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse
referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15, Δῶσαι βίᾳ φάραγ-
γι πρὸς δυσχειμέρω. ubi Stanley ista Luciani non praeteriit.
— *adspecte religatum asperis vinctumque saxis* — apud Ciceron.
T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνεσταυρώσθω) *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus
crux; monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD.
Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L.
Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut ostendat ἀνασταυρωῦν perinde
atque ἀνασκαλοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffige-
re*, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, ver-
tentes *rursus crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοὺς) L. ἀνθρώπους & sic C. abb. &
K. ἀνῶς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum
esse πλάσματα mihi varia videtur, sed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. l. 1. Ἀπὸ τούτου) Ab hac in contrariam par-
tem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπόταμοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud
Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam
P. & L. uti Πητ. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότο-
μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκροποδί σου) Scribe, ὥς ἀκροποδίτί σου μόλις
ἑστάναι. BROD. Ὡς ἀκροποδίτι μόλις ἑστάναι) Ἀττοντες in-
de attae, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad
Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵπ-
πων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι.
Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Ms. legitur μόγις, quod
idem est. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρω ποδί. Reliquae ἀκροποδίτι;
quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam,
iam alibi solere ἀκροποδίτι legi, non ἀκροποδίτί. SOLAN. Nul-
lam video rationem, cur mutandum sit ἀκροποδίτί; nisi, quod
alibi Noster solet, ἀκροποδίτι malis: alia Luciani loca, ubi hoc
ipsum vocabulum inveniat, annotavit H. Steph. Th. III, p.
515. tum porro sic scribit: Quibus in locis quidam exponunt, sus-
penso gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dici-
mus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδίτι exponit ἀκροῖς ποσὶ,
summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod
Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire
putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae
sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis inflere vix li-

ceat. Praeterea malo στενὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδῆτί που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. touti τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam inutili assumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνεται) L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀποτεμμένα & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἑτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατελήφθω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucyd. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστ' αὐτὰ καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1. ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὅστέα λευκὰ βόδ' δολίῳ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἰτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἐνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae lis sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuisssem. BROD. Vorstius & Constantinus (in v.) τιμωσαίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitas p. 417: Mortalis nemo exaudīt, sed late incolens Saetharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priscam scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικούντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες. ὧς δὲ γὰρ τοῦ μύθου ἦττηνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes; haec posteriorum mens, quam interpretes non

percepit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.
ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt
 Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem
 extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae,
 quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas
 ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus.
 COGN. Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπιαί πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτρας
 ἀπερρώγυται καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων
 ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ
 κλείδας Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dionys.
 Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνίῃ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλανον, &
 ποχ καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφερῆ. SOLAN.
 Pag. 141. l. 1. Ἐσοῦδ' ἐν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασῆσόμενος, quae man-
 det: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scri-
 psisse ἐπιμελίσόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui
 XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quid-
 quam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venusta-
 tem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius cu-
 ram sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis
 ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tan-
 tulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisti-
 cam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, &
 per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt,
 qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tan-
 tillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat
 Prometheus § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utra-
 que Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυφῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim
 propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eo-
 rum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez
 aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ.
 Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δεῖν. κατηγορήσεως attulit L. Bos
 in Ellippi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτῆται. Soni τοῦ
 H & El confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιοῦτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμελεται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετηται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admiserō, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιοῦτον) *Ἄν τοιοῦτος*; nimirum ὁμότεχος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine § seq. Ex Prometheus Liberato Varronis profert Nonius in Quæsti p. 492: *Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quæsti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μὲνα &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μὲνον agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua sollertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levī mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάντῃ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἐδέε λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μὲνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ. ut in Tim. § 38, ἐχρῆν μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν. sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec fit vis: *Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c.* IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδ' ἐν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ἦσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετείναμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἥλικον ἔστιν) Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ. ἔστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μαιρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) *Maiorem partem.* BROD.

ibid. λήγεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Αἰτ; μείρακιον τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήγεται. Sine ullo dubio λήγεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Τιμ. c. 19 de huiusmodi exemplis fat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens indem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum, videtur enim εἰ μὴ λήγεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικόν ἐστί nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτό sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere.* HEMST.

ead. l. 8. Συμποτικὰς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμποταν. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμποταν. Id. in Lapith. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμνεύω hunc locum proferens scribit ἔγχολὸν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quamquam forma non discrepet ab ἔγχοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνούς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. ὅτε καὶ ἄκων διασιλλᾶσαι τι αὐτὸν σκωπτῶλης ὧν προήχθη habet Hesych. in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφείν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil recte, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

in Schol. Τρόπον) Τρόπην emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλος huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte *τιλλαίνειν* τινές hic ponatur, posteriora Suidae in *Σιλλαίνειν* apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία: tum praeterea, ὅ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo Marth. etiam Sladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡστε ἐγὼ οὐδ' ἐμν.) Interp. Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillum stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. VITRING.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐμνημονεύω) Castiga οὐδ' ἐμνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irascetur: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio iactatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὴν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmus non fugit in Mare coelo miscere. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγέννειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγεννὴς & ἀγεννής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχῆσατο; est enim α περιελιχάζω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίζ. quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαρσίρω) Hor. Serm. I, 3: Si quis eum servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Labeone insaniore inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχῆσατο) Scribe περιελιχῆσατο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martialis. & Hor. BOURD. F. Περιελιχῆσαιτο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχῆσατο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχῆσάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπταμένων ab ὀπταῶ. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum iuscule digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostarum carnum avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπταμένον ἀ. ὀπτινῶν σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. Similis ipurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναντες, ὀπηγήσαντο τῆς ἰδέου. Corrige συναντόμενοι: est enim ab συναντάσθαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae praebeuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρραπίζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kufferus, itidemque in Ῥαστάνεσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam cenfeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davis. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Erymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἰοῦναι κόνδυλοι tum, ἢ κόνδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυνάμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὅπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. J. legitur, reliquae habent δ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpres. Adscripsit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omni- que for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκε, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata. Error interpretum in eo veritatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, o prima infelix surgenti terra Promethæo. Quod si hæc referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. Ὀντας) Mallem εἶντας. ut simile sit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπάνθρωπον) Ab Aeschylō sumsit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. l. praeferret, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλαι addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γὰρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικῶτα) Ea fuit Epicuri sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακλόουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικῶτα, ζητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abruptit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebebat. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδρι φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Ἡμ. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἄνθρ.) Homines se e luto finxiffe non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheo decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιβαλέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. 1 editor & Vortius coniecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Adiuvno, opitulor. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Adiuvaré me in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, Ἀτ συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιβαλέσθαι. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θεβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιβαλέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI, p. 267, τοῦτο καὶ τὸ δεῖον δελεῖ ξυνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου. p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ αἰ (Perleo Medusam interemturo) συνεπιβαλέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, εἰ μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου. hoc certe restituendum est Aristaeoneto I Ep. 10, p. 46, παραδένος οὐσα δέος, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V, c. 44, Κροτωνίηται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιβαλέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἀ ἐγὼ τοὺς δ. HEMST.

in Schol. l. 1. Τοῦ δεῖου) L. τὸ δεῖον. C. abb. τοῦ δεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi su-

Lucian. Vol. I.

G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντὶ τοῦ, ἢ παράθεσις τοῦ ζείου δηλονότι. HEMST. *ibid.* l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτὸν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, litteram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ. HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεστὰ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BROD. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III: *Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena.* COGN.

ead. l. 8. Προμηθέως δὲ οὐδ' αὖ μ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πύλιν ἔχοντες καιομένους λάμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἐρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea, nugatur vero Prometheus, aut, si malis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus

Meurf. Gr. Fer. in V. & *Λαμπάς*, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & *ἱερὸν* eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquid tantulum dissentiens *συντιμάσθαι* dicit ἐν Ἀκαδημαίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse *παλαῖον ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ* & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακήσιον ὅρος Ἀρκადίας, ἐνθα ἐτιμάτο ὁ Προμηθεύς ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopenibus esse testatur *πλίνθου ὠμῆς οἰκῆμα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλῃσιν ἀγαλμα, δὲ Ἀσκληπίον, οἱ δὲ Προμηθεά εἶναι φασιν*, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerint, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium afferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἐτι δὲ. In L. ἐτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δὲ ut commode ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἐτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ δὲ ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aequae, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducenda macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης αὖν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplevit. GUIET.

ibid. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Δίδος μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: θεοὺς ἡδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquid viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuiusvis singulari aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφὸν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τινος πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακοῦργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi factis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obiicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγῶις identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἀχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγούμενον, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

merum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος δ' Ἡσίοδος τε, ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ἀνεῖδεα καὶ λόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατενεύειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακούργοι τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἶσιν, non εἶναι quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακούργοι τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσὶ. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim: Ἄλλ' ἔχρην ἵσως φησεῖς ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακούργοι τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter fenserit cl. Gesner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἰσιν. BROD. Quos Códices, in quibus εἰσιν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit I. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φησεῖς ἵσως, quod occupandae obiectioni intervir; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἵσως exprimitur: μοχ ἐτι καὶ τοῦτο ἵσως φαῖναι ἀν, & § 17, ἵσως φησεῖς. HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud Homer. II. γ. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) *Apud nos Deos.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτὸ) Scribe αὐτὸν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτω γε) Καίτοι τοῦτω γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατριβήν. Ottomarus Luscinius vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitacionem non admodum appareat esse iniucunda. Salmuriensis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitacionem. sed legendum, οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσά τινα διατριβήν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitacionem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit; ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τινα οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. Ἰστ. I, § 3, Iambulus γινώριμον μὲν ἅπασι τὰ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitacionem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαι τι διατριβήν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ. &c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, *τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν*, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργοῦμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURN.

ead. l. 9. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem, Ledam vel Nemefim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) *Ex ipsis mulieribus procreatos*. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut *παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς* creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione *θεοὺς ποιεῖσθαι* dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διατριβὴ) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Λύδαν) Sonus τοῦ γ cum sono τοῦ η confusus: scriptum enim est *Λύδαν* pro *Λήδαν*. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' αὐ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, *ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c.* Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero *θυμιαμάτων* thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur *Νέκταρ*. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) *Lege κλοπὴν*. BROD.

ead. l. 9. Ἔσθ' ὅτι) Rescribendum est, *ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ*

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσθ' ὅτε, non ἐσθ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μῆκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte interpretes, quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι.* GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Iensius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius τι ἐσθ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicisque oratione p. ed. Sr. 140, α (ἔργα) ἦν μὲν καθαρά καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνονται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδής καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsium. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: ψεύδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταται. HEMST.

ead. l. 8. Κνισσᾶν ἀγυῖας) Euripid. fine Alcest. — βομῶς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυῖας, an ἀγυῖας, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυῖας, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἑλ. *περὶ καπνῶ*) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡμετέρα) *Ἀν ὑμετέρα*; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. Ἡμετέρα) In omnibus libris legitur Ἡμετέρα. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripserim, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡμῶν) Ἡμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. Ὀνησο) *Gaudeas*. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὀνήσομαι, monens Atticum esse ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὀνησο ubi repererit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiastes. HEMST.

ead. l. 6. Ἐξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάντις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Extā dicitur inspexisse Caucaſi paſtoris diſſecti apud Plutarch. de Flum. in Phafide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Mauſſacus, & Mauſſaco longe maior Thom. Reineſius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiffe, ſanum praeſtabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφῶθεις ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἕνα τῶν ἐγχαυρίων ποιμένα Καύκαſον ἀναταμών, καὶ κατανοήſας αὐτοῦ τὴν διάθεſιν τῶν ſπλάγγων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit affixus: quae ſi forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in pluriſque aliis, ea veterum eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. HEMST.

ead. l. 12. Τίς) Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide Heſ. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀριζεται) Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατοξέωſων) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἄε- τὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείſας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔωſσε

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod.
ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. ὁμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὁφέλησο hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὀνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fati esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethei*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναπεί) Ἀναπεί. V. SOLAN. Potius ἀναπρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribligo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. 'Αλαῖ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυρία. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἷσιν pro Αἰτῖνς. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatothba. de ἀστυ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἡρίστανται δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρροι πρὸς τοὺς Ἀχαρνίαις, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem ὄμιος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae coniici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἑρμῆ, ὁ χειραγωγὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπερβία; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεχβάσεως in vita M. Antonii abfolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστίτερον, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephæstiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἰν ἰθνηκοῖς, non autem Ἐφαιστιάδων) ut ubi ἀποθῆν τοῦ ἄστυος vivat, addit: συνίγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὗρισκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θυρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κείμαι

Τούνομα δ' οὐ πύσσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπίλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῶσι sed cum duae sint Ἀλαί, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλαί ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habet, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νῶφε καὶ μέγαστο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ω Ζεῦ φίλε καὶ ξένε) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδεις) [Ἐπερίδεις erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηδ' δὲ τῷ δεξιῷ τὴν ἀγκύνα πατήρας χειρὸς ἐφειράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεὶαν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρεὶαν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam auditur dici, ἀγκὼν χειρὸς? Scio quidem, & movent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὴς τῆς χειρὸς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀρχαῖνα πατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem *ἐπεριστάσα* ut revertar, non omittendum illud, quod in Mente glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed *καυμικώτερον*.

ead. l. 10. (Ῥυθμός) Ῥυθμός & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim *ρυθμός* ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. 111 de Republica, & lib. 11 de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in *ἐπτά ἐπὶ Θηβ.* qui ait, *βαίνονται δὲ οἱ ρυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται.* pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in *περὶ τῆς ὀρχήσεως*, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, *ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμός λέγεται.* Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiam Aristophanis legas, *ἀρχαία ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.*

Pag. 72. l. 13. Ὑπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποιός est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ οὔτι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κομίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis *περὶ τῆς πολιτείας*, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμποσισθεῖς.

Pag. 73. l. 8. Κοσκινὸν) Παιζει χαρίεστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbii scilicet similiter exeuntibus, *πετρῶδον, σωρῶδον, κοσκινῶδον.* Ceterum cum ait *σεισμούς fieri κοσκινῶδον*, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. (Ῥαγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui *ὑπερὸς ραγδαῖος* dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem *ραγδαῖον*, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici *κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων.* Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non *ὑπερὸς* τε legendum est, sed *ὑπερ* tantum. Quod autem vocem hanc *ραγδαῖος* in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprimè notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec tempora*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod *κιβώτιον* Luciano in hac historia dicitur, aliis *λάρναξ* est, vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. *οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, αἰτ, τῷ Δευκαλίονι φασὶ περισσῆρα ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην ὕλημα γενέσθαι χειμῶνος μὲν ἴσα πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀπεπτάσαν.* id est, *Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omisam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκαῖος) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡ θαυμάσιε) Honeſta appellatio: nihil apud Graecos ſcriptores frequentius. ita ὦ γεννάδα, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia ſexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Eſſi conſtet, plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen conſurgere nihil neceſſe eſt; ſed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θεληάτους, quibus humanum genus ſub Deucalione paene periit, leviores eſſe, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μὴδ' ἀναγνόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphorā eſt duſta ἀπὸ τῶν στήλων ἀνατετραμμέναν.

ead. l. 5. Σατήρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σατήρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dioñis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σατήρ Latino uno verbo exprimi non poteſt: nam ſervator idem facit Latine, quod Graece σατήρ. Terentius: ſervatrix mea. In Graeco haud dubie erat πάτερ, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἰσχυρίαν) Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, ad extrema redactus conſilia. nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii boni! Saltem meminifſet Homericī illius:

Ἄγρου ἔπ' ἰσχυρίην. ὅθι δόματα, &c. Odyſſ. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδὶδὴ ἐνέκρουσε μελαίνην

Ἄγρου ἔπ' ἰσχυρίης, ὃ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἰσχυρία hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt, quam ſolitudo, ſeceſſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocraton, Lucianus infra vocabit ſimpliciter ἄγρον.

ead. l. 13. Νόδουμον) Reliqui vocem Graecam in verſione; eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed inprimis obſervandum eſt, quod iam dicam. Auſtor eſt Diogenes, eum Olympiade κλνιι Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? Quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minus clxx. Plato autem lib. 1 de Legibus ait adveſtum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore aſſerant, fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφότεν θάτερον nam aut neceſſe eſt, in unum Epimenidem collatum fuiſſe, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſaepe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet ccxc vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterum miror, diligentiffimum Caſaubonum haec ad Diogenem praeteriſſe.

Pag. 77. l. 1. Οἶτης) Error maniſeſtus. legendum enim Αἴτης fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Octa nil tale legas. At ibi, inquit, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐναυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime

eum Erasmus verterit, *redacceso* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἐναυσάμενος*, sed *ἀναυσάμενος*.

ead. l. 4. Σῆς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτες ἀεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σῆιο Κρήτης ἐτακτίναντο· οὐ δ' οὐ θάνατος· ἰσοὶ γὰρ αἰεὶ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: 'Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίνως ἐπιγέγραπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. Sepulcrum Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὕλικως, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeris sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Laetantium: *Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnofo; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse*, (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis; Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ*. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.

ead. l. 7. Παρὰ τὸν Ὑμνιτὸν) Ibi enim erat Κολυττὴς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἰστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἑκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere *ἐκατόμβην καμήλων*; apud Hom. autem *ἐκατόμβας αἰγῶν*. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄντων *ἐκατόμβας*, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi *ἐκατὸν βάσεις* vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

ead. l. 2. Διάσια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad *vesidas*; ubi enim scriptum est *διάσια* dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἀσας, legendum est *ἄσας*, id est *λύπας*. unde apud Hesychium hodieque legitur *ἀσάζειν* pro *λυπείσθαι*, & *ἀσθηῖς* pro *λυπηθείς*, & apud Herodotum in Thalia, *ἐδίξτετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν ἀπολομένη τῶν καυμηδίων*.

ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἰπεῖν hoc

loco est, *si quis minus exacte loqui velit* &c. quod in versione mea expressit. Itaque οὐτως εἰπὼν & ἀληθεῖ λέγων, quodam modo opponuntur. *ead. l. 10. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους*) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστν Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίους μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστν καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Assty (meminit Hermolaus in Ἑθνικῇς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστν pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄστν, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat, scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑγιάκτει) Lego ἀγανακτοῖ, & ποιήσοιμιν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τιλεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῇ. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρεχέσους. de hac voce ἡβῶδν, contra Bud. & Vallam. ὀρχῶδν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πιότατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μὲν ταύρων &c. tot femora tauro-rum &c. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebam afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas*. alioqui istud λήρους nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνέβη πρὸς ἡμᾶς) Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendarissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρώην — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνερίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, et si primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνερίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιόρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen iuxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μόνον οὐχὶ διχράνους ἐξεύθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποδρίπτουντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeso nonne ἀνακίλουθεν sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiant? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut ille facere solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliantur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡ γανάχτης) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάλαί μιν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te rerum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνείμεινον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνείμεινον.

ead. l. 14. Εὐνοῖχον ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοῖχον εἰς ἐμὲ, et si aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θήκας, in arca, forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακεκλεισθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσοῦτοις δειροῖς καταστήποντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἡπειδὴ τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ καταστήπουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμῶντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσθάντες, καὶ διαλύοντες. libenter legerim διαψέχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leuclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Lucian. Vol. I.

H h

ead. l. 11. Ὡ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοιχευθασμένην) Cum sequatur mox ἀνάγων τὰς θυράς, non possum conquire istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed πρῶγοι, unde προαγωγὴς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότω παίδων γυναικῶν). Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρῃς τέκνον ἄλσκα δαιμῶν βία.

Heus, liberorum ne sulcum seras Dīs

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ) Virg. *Legiferae Cereri*. Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόραν τίμανος, *Cereri & Proserpinae &c.*

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur, a Plauto autem *literatus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, Σαμίων ὁ δῆμὸς ἐστὶν ὡς πολυγράματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat. *At bona pars hominum &c.* quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῶγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαναΐδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertufis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾧδου μᾶλλον ἢ κολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείαις ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τετραμμένοις, vel, quod eodem recidit, τετραπημμένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσερῆναι σχεδὸν ἐκχυθισσομένου) Facile sane; prius paene effunderetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νεφίλ. de servo obliuiofo,

Ὅστις σκαλάβυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,

Ταῦτ' ἐπιλήσεται πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκ οὖν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφηγήται τὸ κεχρηδὸς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέροις) Σχίλοι videlicet.

ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Idem τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertrahate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos, hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πᾶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θάπτεται ἂν καὶ εὐμερίστορον τελείσειν ἄχρη

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτίλειον. Quamobrem hoc quidem loco Ms. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendat.

ead. l. 6. (Ὀρνέων ὠκύτερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quaeit Pennas*, sed quod in Ms. Cod. legitur, impenfius placet, ὀρνέων scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. (Ἐπισσι δὲ ὑσπληγξ) Bene ἔπισσι. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ βραδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ sic habet: καὶ καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς ὁρμήεις τῆς ὑσπληγξ εὐθὺς καταπιστεύουσιν &c.

ead. l. 9. (Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. ἐγὼ δὲ τοῖς.

ead. l. 10. Οὐδ' ὁβολὸν ὥστε πριάσθαι βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορμίδον) Verti, *per baiulos domo efferunt*; et si scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανάτῳ.

ead. l. 12. (Ἐπιελπίσαντες) Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιελπίζειν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Λίον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vinciendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυρρίον, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυρρίας Latino-rum Comico-rum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως iunxit Davos & Tibios. εἰς Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ead. l. 13. (Ὁ θύννος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt alynni, & cetaria crescent*.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physio-gnomia peti-tum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum ferri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μαοτίξει τίς) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

ead. l. 8. (Ἰπποτροφίας) Ἡπερ νόστος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγῶν (id est ἀπαγορεύ) ἴστιν.

ead. l. 10. Εὐγνέστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγνέστερος Κί-δρου. Huius proverbii meminit & Themistius in Βασιανιστικῇ.

Pag. 94. l. 6. (Ἰππονίκη καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium di-tissimi fuere.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio obici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui haftenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσειας ἰδίας ἐλεγον, καθάπερ ἀγαθῷ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσειας ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: Ὡς πυράτω σπένδισκον, ὅτε μνησάιτο κοίτου. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum testis quoque Ἑρμῆς εἰδὸς πόσειας παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυσούρετον — ἐκλελοιπὸς) Huius διατοίης veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his verbis sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est* &c. — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λέγοντα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτια πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτια. Videlicet βαθυκῆτις nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κῆτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, alluisse Luciano ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πειναν scilicet) δὴ χρὰ φύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτια πόντον ῥίπτειν καὶ πετρίαν, Κύριε, κατ' ἡλιβάντων. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censet, inquis, μεγακῆτις pro βαθυκῆτια? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτια scilicet, locus est in libello περὶ Στοιχῶν ἐναντιοματόν.

Pag. 97. l. 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦδον) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὲ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioquin quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περ ἐγχείλεις) Ms. Cod. ὥς περ οἱ ἐγχείλεις.

ead. l. 4. Ἐκπιφυκῆτια) Ms. ἐμπιφυκῆτια hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὴ φλυαροῦν τὰς ἡμέας) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμέας προγῆμα ἡδὴ &c.

ead. l. 12. Κατολείπαι) Ms. καταλείπαι δέ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑπερβίλοι καὶ Κλίονι) Homines sunt sua μοχθηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 3. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit, sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχομαι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ

ἔξαπατᾶν ὑποσχόμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναιδείαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus ābibus. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρίσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείφει.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσίμεν) Mf. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. *Prima virorum, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.*

ead. l. 16. Τόνδε Διὶ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἔχειν) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἔχειν non significat *vulgaria* illa, neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἥβηδόν) Certe hic unus locus per se satis probat, non semper sumi ἥβηδόν, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἥβαντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιτίων, Μιλήσιος πάντες ἥβηδόν ἀπεικείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πίνθος μέγα προέθηκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιος πάντες ἥβηδόν, nihil aliud est, quam Μιλήσιος ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaeum, scio Vallam, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἥβηδόν per καθ' ἥβαντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πᾶσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mf. Goldasti evulgatum est, ἥβηδόν conversum per ὄρχηδόν, at illud ὄρχηδόν legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρίου μεταλλῶν ἐμελλόν λαβεῖσθαι ὄρχηδόν ἕκαστος δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hesychium legerat vocem illam ὄρχηδόν per ἥβηδόν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπὸ βέλτα) Ex Homeri versu: Οὔτοι ἀπὸ βέλτα ἵσσι θεῶν ἱριχῦδα δάρα.

Pag. 107. l. 7. Προσδρίας) De hoc honore lege, quae ab Isaac. Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπὶ βάλαντος) Ut qui libidini alienae subiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπιβουλευσὶ μοι) Legendum arbitror *οσι*.

Pag. 108. l. 2. Ἐπὶ κεφαλὴν ἔκσθεις) Latine, capite protrusus foras. Phaedr.

ead. l. 5. Μὴ ἤκω) Mf. μὴ ἤκω.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.

Ἐλίου βωμός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἰκσιῶν τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἐρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκων, διδάσκαλος. discipuli apud Terentium. ἀπὸ τῆς διχαλλῆ quomodo intelligendum. Ἐπιπνιδῶν. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ὄβριμα quid. Lucianus duobus locis correctus. κερύκη. Plutarchi locus contra Amionem explicatur in Alex. Glossema ex Luciano eiecūm. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. l. 6. Εἰρσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γονιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblata penarum vela remittunt.

ead. l. 8. Σὲ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. facpe. Latini dicunt, *Heus, heus, tibi dico*. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἔγδ δὲ τῶν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. l. 1. Ἀνθρακας εὔρω) Notum proverbium, ἀνθρακας δὲ πησαυρός.

ead. l. 4. Ὡ χρυσὲ) Versus Euripidaeus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρίπτειν ὡς τὸ πῦρ νύκτι, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρίπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἰσχατιᾷ scilicet. Nam ἰσχατιᾷ est χωρίον νομάς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan.. adde, quod διφθερίας pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycaeo, quem Græci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθερίᾳ est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διφθερίαν suam Pani dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενία ταύτην, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτην. quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διανοίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνὰ χάριν vertat, si rogites, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰ βόμβαξ.*

Pag. 111. l. 4. Ὑπερφία) Editi quidam habent ὑποφία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primo statim initio, τῆς τε ὑποφίας ἐπιλάβετο. lege fidenter ὑπερφίας.

ead. l. 5. Ἐλίου βωμὸς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaste, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλίῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. Ἐπικουῆσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim suppeditare.

ead. l. 7. Ἐθῶν) Mf. ἠθῶν.

ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ἡ μονήρης & ἡ διαίτα dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. l. 8. Εὐωχεῖται) Legendum εὐωχεῖσθαι. nam εὐωχία significat aliquem convivio accipere, εὐωχεῖσθαι autem epulari. error turpissimus.

ead. l. 9. Ἐχσίων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torfit; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest ἐχσίων τινίς, sed τινά; itaque pro ἐχσίων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκλῆς ὢν τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non poetae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. l. 10. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonio passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. Δυσκόλια) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τυράννος ἀνόσιος, εὐχολος, palam est legi debere δυσκόλος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνείτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. l. 15. Πίττη καὶ ἐλαίῳ) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. l. 2. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.]

ead. l. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, Timon Echecratidae filius. quod & supra visum est, & infra occurreret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. l. 2. Γναθωνίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἐραρον αἰτήσαντι) Qui cocenam vertunt, ἡ mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἥρανος, aliud δειπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 527 postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νουδιδάκτων διθυράμβων) Qui nuper evulgati sunt. διδάσκειν enim ad επιδιδάσκεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδιδάσκαλος, τραγωδιδάσκαλος, διθυραμβοιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ πρεσβύτης ἐστὶ τῷ διδάσκαλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, πῶν τὰς φρένας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comodia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβων νουδιδάκται. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγεία ἄσπ) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hesych. ἐλεγεία dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἀσπ ὑπὸ τῇ δεικέλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ἀδῖν vel ὀρχήσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρῃ; & hinc tota loci huius venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν παλαιῶν ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρῃ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet διὰ παρενθέσεως.

ead. l. 7. Συνέφηβοι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, ἐπιδιδάσκεις δὲ, ἡβάζων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξ ἐφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephēbis excessit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπιδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπιδᾶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ φαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδύται.

Pag. 117. l. 3. Ἐστὶ ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βίβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεχθίδι) Mendum est. legendum enim Αἰγυγίδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγυγίδος φυλῆς Κολυττὸς. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Luciano corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congeffit, quae ad horum locorum appellaciones pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θωρηκὸν) De aere theorico diligentissime Harpocraton, ex quo verbum de verbo transtulit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφελος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντες, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, & totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, ὀφελος οὐδέν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφελος οὐδέν ὄν, verti ea ratione debet, quia δέον εἶπεν, & ὅσον τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolum certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

ead. l. 4. Ἐρῖσμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρῖσμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἔρεῖδω, unde haec ἔρῖσμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νῖος ὢν ἤμαρτι καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνῆρσιμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνῆρσιμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρῖσιμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

ead. l. 6. Βουλὰς ἀμφοτέρων) Scilicet ἡ ἀνὰ καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίαντος. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τελεῖψ ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flestebatur: πωλικῶν vero, cum octies tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνέει τὸ τέλειον ἄρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἦπτα φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet: Δώδεκάκις περὶ δίφρου ἐσθγάγειν ὄθματα δίφρου. Sed quid hoc, quaeso, εἰσθγάγειν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρου; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νύσσαν, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὄθματα, ὄμματα νολεῖς, (emenda & scribe, ὥς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὄθμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὀδῶσαι, quod κινῆσαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter*

labentia, ita Callimachus dixit ὄμμα δέφρου (δέφρου est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἄρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic veritas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum*. In eodem versu lego, δόησαν pro ἐόησαν, quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. πρὸς Ἀχαρνας) Ἀχαρναί, ut auctor Thucydides in πρώτῃ, erat, χαρίον μίγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δῆμων. distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere in Φρυγίῳ, (locus est Atticae) & quidem ἱππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praefcripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus Acharnenses, ut πολιορκεῖν πρὸς τινὰς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνῶν, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνῶν, inquam, cum Peloponnesios, qui circa Acharnas erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille armatos. Nam τὴν μούραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἠλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγενὲς ἀγχιστύς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν νῖδν ἰβουλόμεν ἀγαγεῖν παρὰ σὶ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σὶ; legendum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν νῖδν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθοδόμον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, ipsissimus Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκη) Erat Αὐδίων ἔδισμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματός ἐκ πλείονων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκύνει δὲ, τὸ τάραι τειν, ἢν καρύκη φασὶν αἱματῶδη τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ἀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματίαια, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, soupe brouillée, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις & λόγοι ἐπικυλικῆς unde etiam λέγειν & ἀδελφῶν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amiotot faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de ægitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, spauis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quater volebat: pro illo sterit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confesso cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούσασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κόλωνα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem huius dicti facile agnosceret. Talis autem ille mos: sumto in manum calicem, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφιλῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κόλωνα ἔχοντες ἄλλοι τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotot interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κολών, qui signifie sejourner pas un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κολών & κολῶ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione diffusas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quandam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μωρίαν ὀφλισκάνω ἀρμενίστατα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem; nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis

& falgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, fat scio, non attingent. Nuper enim νέος quidam φασφόρος exortus est, qui pronuntiavit, paedagogicū ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, ὅς, ὦ παῖ, ὅς ἐμοὶ λεκάνην, ἐμισείω γάρ?

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα. ead. l. 11. Ὡς περ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥς περ, & scribendum οἱ, iungendumque cum συνδρομήκασι.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Nihil aliud, quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate panis cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur, panis autem, festis, docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατιθέναι.

ead. l. 3. Ἐννεάκρονος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόν vocatus est, ut scribit Harpocratiō, & ex eo Suidas. Hesychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόν κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματώδους γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀπὸ τῆς ἐνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγγεται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῶ) Lege σταντῶ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ημιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινετικῆς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevisi fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, impluisti in caput. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. γὰρ δὲ leg. γὰρ δὲ.